

SIGNAL

KIRJOITUKSIA

LIKKUMISEN

VAPAUDESTA

WRITINGS ON

THE FREEDOM

OF MOVEMENT

Signal – Kirjoituksia liikkumisen vapaudesta / Writings on the Freedom of Movement

No. 2 - Summer 2016

Toimitus / Editors

Markus Himanen
Aino Korvensyrjä

Kati Pietarinen
Johanna Raekallio

Minna Seikkula

Graafinen suunnittelu / Graphic design and lay out

Katri Niinikangas

Kansi / Cover

Jaakko Karhunen

Englanninkielisten tekstien oikoluku / English proofreading

Katie Lenanton

Käännökset / Translations

Maadh Alsammarraie
Sabah Anzi
Amir Darwish
Robert Freeman

Saana Kallioinen
Aino Korvensyrjä
Kati Pietarinen
Saara Pietinen

Amir Sadeghi
Minna Seikkula
Mara Tsatsaroni

Kiitokset / Thanks to

Giovanna Esposito Yussif
Lucía Garrido
Ari Korhonen

Kiila ry
Jukka Könönen
Lymy-kollektiivi

Kalle Niinikangas

Julkaisua on rahoittanut Taiteen edistämiskeskus.

The publication has received funding from Arts Promotion Centre Finland.

Julkaisija / Publisher

Signal on Vapaa liikkuvuus -verkoston ja Oikeudet ilman rajoja ry:n julkaisema monikielinen aikakauslehti siirtolaisuudesta.

Signal is a multilingual publication on migration published by the Free Movement Network and Rights Without Borders Association.

Yhteystiedot / Contact

vapaaliikkuvuus.net

vapaaliikkuvuus@gmail.com

Paino / Print

Nord Print, Helsinki

ISSN 2343-0516

SISÄLTÖ / CONTENTS

- 4 Pääkirjoitus: Välimereltä Tornioon – “kriisin” jälkimainingeissa
- 5 Editorial: Across the Mediterranean Sea to Tornio—In the Aftermath of the ‘Crisis’
- 6 Kati Pietarinen: Välimeren hätäpuhelin
- 12 Kati Pietarinen: The Mediterranean Alarm Phone
- 16 Muhaned Durubi: The Ark of Salvation
- 20 مهند دروي: قارب الخلاص
- 24 Kalle Niinikangas: Gibraltar
- 25 Minna Seikkula: “Solidaarisuutta tarvitaan enemmän”
- 28 Enrique Tessieri: Culturally Diverse Finland has a History
- 34 Ahmed Zaidan: They need only ten percent to stand again as productive individuals
- 36 Free Movement Network: Iraqi Asylum Seekers Protest in Finland
- 38 An Appeal by Iraqi Asylum Seekers in Finland to the Finnish People and Government
- 40 Free Movement Network: No Deportations to Iraq!
- 42 مناشدة من طالبي اللجوء العراقيين في فنلندا للشعب و الحكومة الفنلندية
- 44 Vapaa liikkuvuus -verkosto: Hallitus: Vainoa pakenevien oikeusturva tarpeetonta
- 46 Free Movement Network: The Finnish Government: People Fleeing Persecution Don’t Need Legal Aid
- 48 Markus Himanen: Kenellä on oikeus asumiseen?
- 56 Saara Pellander: Perheenyhdistämisen tiukennus veisi pakolaiselta oikeuden perheeseen
- 59 Saara Pellander: Restricting Family Reunification Interferes with the Right to Family Life
- 62 Hassan Blasim: Ali’s Bag
- 66 Vapaa liikkuvuus -verkosto: Mitä tapahtuu kielteisen päätöksen saaneelle turvapaikanhakijalle?
- 68 Free Movement Network: What Happens to Asylum Seekers Who Get a Negative Decision?
- 70 Thulfiqar Abdulkareem Abdulameer: My Story
- 74 Markus Himanen & Minna Seikkula: Paperittoman rikosuhrin paradoksaalinen asema
- 75 Bob Beagrie: My Street
- 76 Markus Himanen & Kati Pietarinen: Onko ulkomaalaisvalvonta etnistä profilointia?
- 77 Markus Himanen & Kati Pietarinen: Are Police Guilty of Ethnic Profiling when Controlling Immigration?
- 78 Suvi Ermilä & Vapaa Liikkuvuus -verkosto: Oleskeluluvan saaminen opintojen perusteella Suomessa
- 81 Suvi Ermilä & Free Movement Network: Residence Permit for Studies in Finland
- 84 Amir Darwish: We are Syrian Refugees

- 85** Amir Darwish: Immigrants
- 86** Aiski Ryökäs & Annastiina Kallius:
The “Closure” of the Balkan Route, and Hungary After the Summer of Migration
- 90** Anonymous Prisoner: Letter From a Detainee
- 91** Jukka Könönen: Rajojen siirtyminen ja maahanmuuton hallinnan kriisi
- 98** Taina Niemelä: Calais Migrant Solidarity – Passittomien ja passillisten kamppailua, tukea ja epätoivoa
- 104** Aino Korvensyrjä & Rex Osa: “We Are Here Because You Continue to Destroy Our Countries”
—Interview with Rex Osa
- 111** Women Unite Against Fortress Europe in Berlin—International Women Space
- 112** International Women Space Berlin: Sexualised Violence and the Recent Debate in Germany
- 114** Jennifer Kamau: Speech on International Women’s Day
- 116** Espacio del Inmigrante: Immigrant’s Space in Central Barcelona
- 117** Lamine Sarr: A Broken Dream
- 119** Sindicato Popular de Vendedores Ambulantes: Union of Street Vendors in Barcelona
- 120** Nomadas Insumisas de las Ex-colonias: We are the Insubordinate Nomads from the Ex-Colonies
- 121** Tanquem els CIE: Generating Public Support to Close Immigrant Detention Centres
—First in Barcelona, then in the Whole of Spain
- 124** Aino Korvensyrjä: 20 vuotta Pariisin “paperittomien keväästä”
- 126** Madjiguène Cissé: Paperittomien siirtolaisten liike – ensimmäiset opetukset
- 132** Aino Korvensyrjä: 20th Anniversary of the “Spring of the *Sans-Papiers*” in Paris
- 134** Madjiguène Cissé: The *Sans-Papiers*—A Woman Draws the First Lessons
- 139** Zuzanna Gawron: How to Talk When No One Wants to Listen
- 143** Tanya Tynjälä: Ihmiset eli litania välinpitämättömyyttä vastaan
- 144** Tanya Tynjälä: La gente o letanía contra la indiferencia
- 146** Olivia Maury: Challenging Italian Immigration Control—Experiences from the Rome Law Clinic
- 150** Queers Without Borders -kollektiivi: Tervetuloa Helsingin antirasistiseen LGBT-kahvilaan
- 151** Queers Without Borders collective: Welcome to the Anti-Racist LGBT café in Helsinki
- 152** Vapaa liikkuvuus -verkosto
- 154** Free Movement Network
- 156** Movimiento Libre
- 158** هر چهارشنبه ساعت ۶ کافه بدون مرز
- 158** اهلا بك في مقهى بدون حدود !
- 159** نصيحة قانونية مجانية للأجانب كل يوم أربعاء
- 160** مشاوره رایگان برای پناجویان در روزهای چهارشنبه

VÄLIMERELTÄ TORNIOON – “KRIISIN” JÄLKIMAININGEISSA

Signal – Kirjoituksia liikkumisen vapaudesta -lehden toisen numeron julkaiseminen on lykääntynyt viime syksystä yli puolella vuodela: kiireisen ja intensiivisen syksyn ja talven jälkeen nyt on aika yrittää ymmärtää syvemmin “pakolaiskriisiä”. Kriisi, jota pitäisi pikemminkin kutsua EU:n siirtolais- ja rajapolitiikan kriisiksi, on tuonut kouriintuntuvasti esiin Välimereltä Pohjolaan ulottuvan rajajärjestelmän seuraukset, heikkoudet ja ongelmat.

Suomeen saapui syksyllä monia irakilaisia turvapaikanhakijoita. Muutamat heistä kirjoittavat tässä julkaisussa kokemuksistaan Turkin vankiloista, läheltä piti -tilanteista Välimereltä ja Euroopan poikki kestävältä matkalta Haaparanda-Tornioon asti. Selviytymistarinat Kreikan saarilta ja pitkiltä vaelluksilta Balkanin halki, epätoivo unkarilaisilla juna-asemilla sekä oikeuksia polkeva kohtelu suomalaisissa vastaanottokeskuksissa kertovat liikkumista väkivaltaisesti kontrolloivasta koneistosta.

Summer of Migration ja syyskuinen *Refugees Welcome* -huuma vaihtui talven mittaan turvapaikka- ja pakolaislainsäädännön kiristyksiin Suomessa sekä Euroopan tasolla massakäännytyksiin ja ihmisoikeuksia polkevaan EU:n ja Turkin väliseen sopimukseen. Väkivallan ulkoistaminen EU:n maantieteellisen alueen ulkopuolelle on ollut EU:n politiikkaa jo pitkään. Parhailtaan EU neuvottelee useiden Afrikan maiden kanssa entistä tiiviimmästä yhteistyöstä käännytysten tehostamiseksi ja siirtolaisten liikkeiden patoamiseksi.

Miljardiluokan sopimukset epädemokraattisten hallitusten kanssa johtavat siihen, että maat sulkevat siirtolaiset vankiloihin, kääntävät heitä edelleen sotatilassa oleviin kotimaihinsa asti tai jopa ampuvat heitä.

Sekä “kriisi” että valtiollinen auttamisideologia ovat haaste siirtolaisten itseorganisoituneelle vastarinnalle. Senegalilainen aktivisti ja opettaja, *sans-papiers*-liikkeen puhenainen **Madjiguène Cissé** toi Euroopan rajajärjestelmän perustavan ja yhä ajankohtaisen kritiikin esiin jo 20 vuotta sitten: Euroopan ja sen entisten siirtomaiden epäsymmetriset suhteet tuottavat globaalia eriarvoisuutta ja kriisejä sekä viime kädessä pakolaisuutta ja siirtolaisuutta. Kuten useat tässä numerossa esittäytyvistä siirtolaistoimijoista ja -kollektiiveista kirjoittavat, siirtolaisten itseorganisoima poliittinen toiminta on otettava läh-tökohdaksi, jotta uskoloniaalinen asetelma eurooppalaisten auttajien ja autettavien siirtolaisten välillä voidaan rikkoa.

Tässä lehdessä kerrotaan kokemuksia repressiivisten toimien herättämästä vastarinnasta sekä siirtolaisten ja paikallisten aktivistien yhteistyöstä eri puolilla Eurooppaa, Budapestista Berliiniin, Barcelonasta Varsovaan ja Calais’iin. Tällaisilla liikkeillä on historiansa myös Suomessa, ja kamppailu jatkuu muun muassa viime vuonna saapuneiden turvapaikanhakijoiden järjestäytyessä oikeuksiensa puolesta.

Ainoa tie eteenpäin on näiden kamppailujen ja verkostojen voimistaminen.

ACROSS THE MEDITERRANEAN SEA TO TORNIO —IN THE AFTERMATH OF THE ‘CRISIS’

The second issue of *Signal—Writing’s on the Freedom of Movement* magazine is out a half a year later than intended. After a busy and intense autumn and winter, it is now time to gain a deeper understanding of the ‘refugee crisis’. The crisis, which is rather a migration and border politics crisis of the EU, has laid bare the consequences, weakness and problems associated with the EU’s border regime from the Mediterranean to Tornio, in the north of Finland.

Many Iraqi asylum seekers arrived to Finland last autumn. In this issue, a few of them share their experiences of Turkish prisons, near misses on the Mediterranean Sea, and during the journey to Haaparanta-Tornio. Their accounts of grief and survival from the Greek Islands, of the long trek across the Balkans, of hope and despair at Ukrainian railway stations, and the violation of rights and disappointments at Finnish reception centres speak of violent control of movement.

The *Summer of Migration* and September’s *Refugees Welcome* fever was followed by a tightening of asylum legislation in Finland, by mass deportations on the European level, and an agreement between the EU and Turkey which severely violates human rights. The outsourcing of violence beyond the EU’s geographical borders has long been an EU policy. The EU is currently negotiating with several African countries for greater cooperation to enhance its ability to expel migrants and to impede their mobility. Multimillion euro contracts made with

undemocratic governments ensure that these countries imprison migrants in jail, force them to return to their war-torn home countries or even shoot them.

Both the ‘crisis’ and the state-sponsored ideology of help are a challenge to migrants’ self-organised resistance. Already twenty years ago, Senegalese activist and teacher, **Madjiguène Cissé**, then a spokeswoman of the *sans-papiers*-movement, raised the critique of the European border regime, which is still timely. She asserted that the asymmetrical relations between Europe and its former colonies produce global inequality and crises, and ultimately, refugees and migration. As many of the migrant actors and collectives in this issue write, reshaping the neo-colonial dichotomy between the European helpers and the migrant recipients is possible only when migrants’ self-organised political activism is used as the point of departure.

This issue recounts the experiences of activists’ resistance to repressive actions and cooperation between migrants and local activists across Europe—from Budapest to Berlin, from Barcelona to Warsaw, and from Calais to Helsinki. These type of movements have a history in Finland too, and the struggle continues, among other things, in the organisation of the asylum seekers who arrived in Finland during last year demanding their rights.

The only way forward now is to strengthen these struggles and networks.

VÄLIMEREN HÄTÄPUHELIN

Aktivistiverkoston puhelinpalvelu vastaa ympärivuorokautisesti merta ylittävien siirtolaisten hätäsoittoihin numerossa +33486517161. Se on pelastanut tuhansia.

Haastattelupäivänä 38-vuotias sosiaalityöntekijä **Marion Bayer** on juuri lopettanut kahdeksan tunnin päivystysvuoronsa Välimeren hätäpuhelimessa, *Watch the Med Alarm Phonnessa*. Sen aikana Saksan Hanaussa elävälle Bayerille tuli yksi puhelu keskiseltä Välimereltä.

”Tripolista lähteneellä muovialuksella matkusti 130 ihmistä. Joukossa oli lapsia ja raskeana olevia naisia. Ensimmäisen puhelun aikana oli todella vaikea saada tietää aluk-

Puhelun aikana oli vaikea saada tietää aluksen sijaintia, koska soittaja oli niin hermostunut. Hän vain itki pelastusta.

sen sijaintia, koska soittaja oli niin hermostunut. Hän vain pyysi itkien pelastusta. Keski jonkun aikaa että hänet sai rauhoitettua niin, että pystyimme selittämään, miten sateliittipuhelimesta saa katsottua gps-sijainnin”, Bayer kuvailee.

”Moottori toimi vielä, mutta alus oli liian täysi ja aallot toivat vettä sisään. Matkustajat olivat todella epätoivoisia ja hyvin peloissaan. Viimeisen tunnin aikana emme saaneet heihin enää yhteyttä, akku oli loppunut.”

Tilanne vaikuttaa päättyneen hyvin: hätäpuhelimen väki sai merivartiostolta vahvistuksen siitä, että he ovat aloittaneet avustuseräoperaation, ja aktivistit näkivät merellä kulkevia aluksia seuraavan nettityökalun avulla, että merivartioston alus oli hyvin lähellä siirtolaisten alusta.

”Seuraava tiimi koittaa yrittää saada heihin yhteyden. Välillä se ei onnistu, koska puhelin sammuu, mutta se voi sammua vaikka puoleksitoista tunniksi teknisten ongelmien takia, mutta myöhemmin pääseekin läpi”, Bayer kertoo.

Jopa kymmeniä puheluita päivässä

Välimeren hätäpuhelin aloitti toimintansa numerossa +33486517161 lokakuussa 2014, vuotta aiemmin sattuneen Lampedusan turman vuosipäivänä. Aloitteen taustalla on sekalainen ryhmä ruohonjuuritason aktivistiverkostoja ja isompia järjestöjä Välimeren molemmilta puolilta. Verkoston aktiivit päivystävät kolmessa kahdeksan tunnin vuorossa niin, että puhelimeen vastaa aina joku.

Puheluihin vastaamiseen lisäksi *Watch the Med Alarm Phone* painostaa viranomaisia toimimaan pelastustehtävissä ja ajaa omaa ratkaisuaan kriisiin. Se on kääntänyt meren ylittäjille turvallisuusohjeita useilla kielillä. Älä matkusta ilman pelastusliiviä, on keskeisin ohje.

Hätäpuhelin pistettiin kasaan parissa kuukaudessa. ”Aloite tuli monelta suunnalta yhtäaikaan”, Marion Bayer kuvailee.

Yksi taustataho on *Watch the Med* -yhteisö, joka syntyi tutkimaan ja rekonstruoimaan oikeudenkäyntiä varten keväällä

KUVA: SUVI ERMILÄ

“Saamme lähes kaikista aluksista vahvistuksen, että ne on pelastettu.”

2011 sattunutta tapausta, jossa siirtolaisten alus jätettiin ajelehtimaan Välimerelle kahdeksi viikoksi, vaikka eurooppalaiset viranomaiset olivat tietoisia siitä. 63 matkustajaa kuoli, vain yhdeksän selvisi hengissä.

Ennen toiminnan aloittamista aktivistit olivat yhteydessä eritrealaispappi **Mussie Zeraihin** sekä muihin ihmisiin, kuten sislialaiseen **Nawal Soufiin** ja Roomassa asuvaan somalitoimittajaan, jotka ovat pitkään ottaneet vastaan hätäpuheluja Välimereltä. ”Paljon puheluita saavia on lähes jokaisessa siirtolaisyhteisössä”, Bayer kertoo.

”Selvitimme mahdollisimman monelta heidän mielipidettään siitä, olisiko tästä apua. Useimmat sanoivat, että parempi jos aloitetaan huomenna kuin viikon päästä.”

Aluksi, lokakuusta joulukuuhun, vakavia puheluita tuli noin kerran viikossa. Maaliskuussa määrä kasvoi. Viime kesäkuussa niitä tuli kymmenisen viikossa, loppukesästä saman verran yhdessä päivässä. EU:n ja Turkin välinen sopimus turvapaikanhakijoiden käännyttämisestä on tänä keväänä vähentänyt soittojen määrää, mutta niitä tulee edelleen kymmenisen viikossa.

Hätäsoittoja tulee kaikkialta Välimereltä: Libyasta, Turkista, Tunisiasta ja Marokosta lähteneitä.

”Moni soittaa Marokosta, sieltä lähdetään soutamaan hyvin pienillä muovialuksilla, ilman moottoria. Kymmenen, viidentoista hengen porukalla. Marokon laivasto yleensä keskeyttää heidän matkansa ja palauttaa heidät maihin. Se on lannistavaa: ihmisillä on matka vielä edessä.”

Tärkeintä on valmistella pelastusta varten

Hätäpuhelussa olennaisinta on saada tietää aluksen sijainti sekä Pohjois-Afrikasta merita ylittäviltä satelliittipuhelimen numero, jota siihen voi ladata lisää rahaa. Egeanmerellä kännykätkin toimivat. Kommunikaatio matkustajien kanssa sujuu yleensä englanniksi tai ranskaksi.

”Puhelin annetaan aluksella sille henkilölle, joka puhuu kieliä. Meidän verkostossa on myös väkeä, jotka puhuvat farsia, tigrinja, kurdikieliä ja somalia, mutta yleensä pärjään englannilla.”

Sen jälkeen hätäpuhelimien päivystäjä on yhteydessä meripelastuskeskuksiin tilanteesta. Jos pelastusoperaatio ei lähde liikkeelle, *Watch the Med Alarm Phone* pyrkii saamaan painetta aikaan julkistamalla tilanteen.

”Saamme lähes kaikista aluksista vahvistuksen, että ne on pelastettu. Kerran läntisellä Välimerellä pelastus saapui niin myöhään, että puolet matkustajista oli jo kuollut. Mutta useimmissa tapauksissa se, että matkustajat

saavat meihin yhteyden, vähentää näitä erittäin traagisia lopputuloksia.”

Silloin kun ihmisiä kuolee, se johtuu yleensä siitä, että pelastushetkellä ihmiset nousevat seisomaan.

”On tärkeää valmistaa ihmisiä pelastusta varten: kaikkien pitää olla rauhallisesti, heidän pitää istua, eivätkä he saa liikkua. Anamme heille turvallisuusneuvoja.”

Monesti tilanne on erittäin vaikea.

”He huutavat, että he selviävät vain 15 minuuttia, että he tarvitsevat heti helikopterin. Emme koskaan kerro aluksi, että todennäköisesti pelastusaluksen saapumiseen menee vielä 3-4 tuntia. Kun olet paniikissa, se on hyvin pitkä aika.”

Ihmisten rauhoittamiseksi alukseen pidetään jatkuvasti yhteyttä ja heille kerrotaan, mikä tilanne on: että Italian rajavartiostoon on oltu yhteydessä, että pelastusoperaatio on käynnistetty.

Verkosto on alusta lähtien pyrkinyt tekemään yhteistyötä rajavartiostojen kanssa, mutta se ei aina onnistu.

”Suhtautuminen riippuu paljon siitä, kuka vastaa puhelimeen. On ihmisiä, jotka ovat hyvin yhteistyöhaluisia. He ymmärtävät, että siitä on heille hyötyä kun välitämme heille tietoa alusten sijainnista. Toiset syyttävät meitä ihmissalakuljettajiksi, huutavat että heitä ei saa häiritä.”

Kesällä 2015 Välimerellä alkoi partioida useita kansalaisyhteiskunnan aluksia. Niiden läsnäolosta on rajavartioidelle hyötyä pelastusoperaatioissa, mutta samalla on todennäköisempää, että jos rajavartijat yrittävät esimerkiksi pakkokäännytyksiä, sille on aiempaa enemmän todistajia, Bayer näkee.

+33486517161

Watch the Med Alarm Phone

Alarm Phone ottaa vastaan lahjoituksia, tarkemmat tiedot nettisivuilla alarmphone.org.

Vapaaehtoishommia kolmessa vuorossa

Watch the Med Alarm Phonessa mukana on noin sata ihmistä eri maista, sekä Euroopasta että Välimeren toiselta puolelta. Systemi toimii kuin call centerissä: ranskalaisnumeroon soitettu puhelu yhdistyy vastausvuorossa olevan henkilön kännykkään. Päivä on jaettu kolmeen kahdeksan tunnin vuoroon. Yleensä vuorossa on kerrallaan kaksi ihmistä: yksi vastaa puhelimeen, toinen on tukena - hänen kanssaan voi keskustella tilanteesta ja pohtia yhdessä päätöksiä.

”Jotkut työparit viettävät ajan samassa huoneessa, koska he kokevat sen kaikkein rauhoittavimmaksi. Toiset työparit ovat tottuneita toimimaan Skypessa, ja ovat eri maissa, yksikin vapaaehtoinen vastaa Chicagosta”, Bayer sanoo.

”Jokaisen kannattaa hahmottaa, mikä on heille paras tapa. Hätäpuhelimet ovat hyvin stressaavia.”

Vapaaehtoisten ikähaarukka on laaja, mutta naisia on paljon miehiä enemmän. Mukana lähteviä pyydetään sitoutumaan toimintaan 5–6 kuukaudeksi ja ottamaan päivystysvuoroja ainakin kolme kertaa kuussa, jotta sii-

“Jos olisi vapaus liikkua,
kukaan ei istuisi näissä
aluksissa ja hukkuisi.”

hen syntyy rutiini. Aivan aluksi vapaaehtoiset perehtyvät 60-sivuiseen käsikirjaan. Mukaan mahtuu vielä, mutta väkeä ei haeta avoimesti. Tärkeintä on kyky ja kokemus toimimisesta rankoissa tilanteissa.

Bayer painottaa, että isommilta järjestöiltä on tullut todella paljon tukea.

”Mutta aloitteen oli tultava ruohonjuuritasolta, isoissa järjestöissä kukaan ei ole tarpeeksi hullu keksiäkseen jotain tällaista.”

Päivystysvuoroissa mukana on monenlaisia ihmisiä. Joillakin, kuten Bayerilla, on erittäin pitkä kokemus aktivistiliikkeistä. Hän on toiminut teini-ikästä lähtien antirasistisissa liikkeissä ja ollut vuodesta 2009 mukana *Welcome2Europe*-verkostossa seuraamassa tilannetta Kreikan ja Turkin rajalla, jossa rajavartiijat ovat syyllistyneet siirtolaisten pakkokäännytyksiin.

”Toiset ovat työskennelleet kansalaisjärjestöissä viestinnän ja lobbauksen parissa. Mukana on myös ryhmä ihmisiä, joilla on oma kokemus Välimeren ylittämistä.”

Bayer itse vastaa itse puhelimeen osana paikallista tiimiä kotikaupungissaan Hanaussa. Siinä seitsemästä aktiivista poikkeuksellisen monella, neljällä, on kokemus meren ylityksestä. Joukossa on Egeanmeren ylittänyt afgaanimies, Lampedusan kautta vuonna 2013 saapunut eritrealainen ja Turkista lapsena saapunut kurdinainen. Pari aktiivia on ollut mukana Hanaussa siirtolaisten itseorganisoituissa kamppailuissa käännytyksiä vastaan.

”Ystäväilleni on ollut tähän asti erittäin tärkeää, että heidän kokemuksestaan on muille hyötyä. Se auttaa selviämään kokemuksesta. Mutta samalla on oltava varovainen, ettei pinnalle tule liikaa muistoja.”

Vapaaehtoisten psykologista kuormitusta on mietitty. Mukana oleville suositellaan, että jokaisella on paikallinen henkilö, jolle tilannetta voi jälkikäteen purkaa. Joskus puhelujen aikana aluksilla kuolee ihmisiä.

Bayer itse on puheluihin vastatessa yleensä rauhallinen.

”Pystyn toimimaan omaa toivottomuuden tunnettani vastaan. Pystyn tekemään jotain siinä hetkessä, en vain tarkkailemaan ihmisten kuolemaa. Olen aiemmin vuosikausia osallistunut Välimerellä kuolleiden muistotilaisuuksiin ja ollut yhteydessä kuolleiden omaisiin. Siihen verrattuna on stressaavaa mutta helpottavaa pystyä tekemään jotain.”

Hätäpuhelimien päivystäjät pyrkivät ottamaan yhteyttä heille soittaneisiin ihmisiin tilanteen jälkeen. Keskeiseltä Välimereltä ihmiset soittavat satelliittipuhelimilla, jotka heittää pois pelastuksen jälkeen, joten heihin ei yleensä enää saa yhteyttä. Egeanmerellä taas

ihmiset soittavat omista kännyköistään, joten heille on mahdollista soittaa takaisin.

”Yhdessä tapauksessa meille soitti syyrialaismies Ruotsista, hänen äitinsä eksyi kreikkalaisella saarella vuoristoon. Olin häneen yhteydessä viikkoa myöhemmin, ja hän kertoi äidin saapuneen Ruotsiin edellisenä päivänä. Se oli hyvin koskettavaa.”

”Rajat pitää avata heti, ilman ehtoja. Kun on ollut yhteydessä matkalla kuolleiden ihmisten omaisiin, on mahdoton vastata mitään muuta. Parempi eilen kuin tänään.”

Kati Pietarinen on siirtolaisuuteen ja ihmisoikeuksiin erikoistunut toimittaja, jota kiinnostavat tarinat, editointi ja juridiikka.

Ainoa ratkaisu on rajojen avaaminen

Monista onnellisista lopuista huolimatta tilanne Välimerellä on päivästä toiseen lohduton. Miten se voidaan ratkaista?

”Viisumipakot pitäisi lopettaa täysin, se on ainoa ratkaisu. Jos olisi vapaus liikkua, kukaan ei istuisi näissä aluksissa ja hukkuisi. Ihmiset voisivat mennä ja palata. Muuten kuolemat eivät lopu”, Bayer vakuuttaa.

”Näemme sen kaikilla raja-alueilla: korkeimmatkaan muurit tai aseistetut laivat merillä eivät pysäytä siirtolaisvirtoja. Militarisointi ei tule koskaan olemaan ratkaisu. Se hidastaa ihmisiä, kasvattaa kuolleiden määrää ja johtaa siihen, että meillä on paljon ihmisiä, jotka ovat saapuessaan hyvin traumatisoituneita rajalla kokemastaan, joskus jopa enemmän kuin lähtöä edeltäneistä kokemuksista.”

Pitäisikö rajat avata heti, vai toimia vähitellen, asteittain? Voisiko rajojen nopealla avaamisella olla ongelmallisia seurauksia?

”Väitetään, että jos rajat avataan, kaikki tulisivat meille. No, sitten katsottaisiin, miten se ratkaistaisiin. Historiallisesta näkökulmasta viisumipakot ovat uusi ilmiö. Näin ei ole aina ollut”, Bayer perustelee.

THE MEDITERRANEAN ALARM PHONE

The number +33486 517161 is a phone service provided by an activist network, which answers distress calls from migrants crossing the sea at all hours. It has saved the lives of thousands.

On the day of the interview, 38-year-old social worker **Marion Bayer** had just finished her eight hour shift at Watch the Med Alarm Phone. During the shift, Bayer, who lives in Hanau, Germany, answered a distress call from the Central Mediterranean.

"There were 130 people traveling on a plastic boat that had left from Tripoli, with children and pregnant women aboard. During the first call, it was nearly impossible to get the position of the ship because the caller was so nervous. He was just crying for help. It took a while to calm him enough to explain how to check the satellite phone for the GPS position," she said.

"The engine was still working, but the boat was overloaded and the waves were bringing water aboard. Travellers were very desperate and really afraid. During the last hour of my shift we couldn't reach them anymore, their battery was down."

The situation seems to have ended well: Alarm Phone volunteers received confirmation from the coast guard that they

It was nearly impossible to get the position of the ship, because the caller was so nervous. He just cried for help.

had started a rescue operation, and activists were able to follow, via an online mapping tool of marine transport, that a coastguard boat had got very close to the migrant vessel.

"Our next shift team will try continuously to reach them. Sometimes we don't get through, because the phone goes off, but it could be off just for an hour and a half due to technical problems, and later we succeed in getting through," Bayer explained.

Up to tens of calls a day

Watch the Med Alarm Phone started working from the number +33486517161 in October 2014, on the anniversary of the Lampedusa shipwreck that had occurred a year earlier. The initiative came from a mixed group of grassroots activist networks and bigger NGOs from both sides of the Mediterranean. The Alarm Phone activists work daily in three shifts of eight hours, so there is always someone on the end of the line.

In addition to taking distress calls, Watch the Med Alarm Phone puts pressure on officials to start rescue missions and promotes its own solutions to the Mediterranean crisis. Activists have translated safety instructions for people crossing the sea into several languages. The most essential rule is 'Do not travel without a life vest'.

The alarm phone was set up in a few months.

"The idea came from several directions at once," Marion Bayer said.

One of the partners behind the initiative is the Watch the Med community, which was initially created to research and reconstruct a case from spring 2011, when a migrant boat was left to drift around the Mediterranean for two weeks, despite being known to European officials. 63 passengers were killed, and only nine survived.

Before launching the Alarm Phone, activists were in contact with people who had been receiving distress calls for years, such as Eritrean priest **Mussie Zerai**, Sicilian activist **Nawal Soufi**, and a Somali journalist living in Rome. Nearly all immigrant communities have individuals who receive multiple distress calls, Bayer said.

"We asked as many people as possible if they thought this initiative would be helpful. Most answered that it would be better if we started tomorrow than a week later, to take a weight off their shoulders," Bayer said.

Initially, from October to December, serious calls were received once a week. In March these number grew. Last June, the Alarm Phone was answering ten calls a week, and by the end of summer the same amount per day. The deal between the EU and Turkey regarding the deportation of asylum seekers has decreased the amount of calls this spring, however the volunteers still answer approximately ten calls a week.

Calls are received from all parts of the Mediterranean, from migrants who have departed from Libya, Turkey, Tunisia and Morocco.

"We get many calls from Morocco—groups of 10 or 15 people set out rowing on very small plastic rafts, with no engine. The Moroccan marines often intercept the boats and return the passengers to Morocco. These people are totally depressed, because they still have the crossing ahead of them."

"For nearly all the boats we get a confirmation that they have been rescued."

People need to prepare for rescue

When responding to a distress call, the most important information is the location of the ship. In cases of people crossing from Northern Africa, one needs to get the number of the satellite phone in order to be able to top up its credit in case it runs out. On the Aegean sea, mobile phones work too. Communication with those aboard is usually in English or French.

"The phone is given onboard to the person who speaks European languages. In our network, we also have people who speak Farsi, Tigrinya, Kurdish or Somali, but usually I get by in English," Bayer said.

After the first call, Alarm Phone volunteers usually contact the coast guards. If no rescue mission is sent out, Watch the Med Alarm Phone attempts to put pressure on the rescue services by informing the media and politicians.

"For nearly all the boats, we get a confirmation that they have been rescued. Once in the Western Mediterranean, the rescue mission came so late that half of the passengers had died. But most of the time, the fact that passengers are able to contact us decreases the amount of these extremely tragic outcomes."

When people die, it is usually due to passengers standing up at the moment they are being rescued.

"It is important to prepare people for the rescue. We give them security instructions encouraging everyone to be calm, and stating people need to sit down and they cannot move."

Often the situation is very difficult.

"People shout that they can only survive for 15 minutes, they need a helicopter right away. We never tell them in the beginning of the call that it will probably take another three to four hours before they will be rescued. When you are panicking, that is a very long time."

In order to keep people calm, volunteers keep in constant contact with the boat. Passengers are informed of how the situation is evolving: that the coast guard has been contacted, and that a rescue mission has set out.

The network has attempted to cooperate with coast guards from the beginning, but this does not always work out.

"The attitude depends a lot on who happens to answer the phone. Some people are extremely cooperative. They understand that it is useful for them to get the boats' coordinates from us. Others accuse us of being smugglers and shout that we shouldn't bother them."

In the summer of 2015, several civil society boats started patrolling the Mediterranean. Their presence is seen by many coast guards as helpful in rescue missions, but they also make it more likely that attempts by coast guards to intercept and send boats back will be witnessed and documented, Bayer said.

Volunteer work in three shifts

There are about a hundred people involved in Watch the Med Alarm Phone, both from Europe and the other side of the Mediterranean. The system works like a call center: a call to a French number is forwarded to the mobile phone of the volunteer on duty. Usually two people share an eight-hour shift: one answers the phone, while the other one is there to support—they can discuss the situation and weigh in on decisions.

"Some teams work in the same room, because they find that calms them the most. Others are used to working on Skype—members of the same team can be in different countries, for example we have a volunteer in Chicago too," Bayer said.

"Each person needs to understand what is the best approach for them. Distress calls are extremely stressful."

Volunteers span a wide range of ages, but women clearly outnumber men. Participants are asked to be available for at least five to six months and to take shifts at least three times a month, in order to establish a routine. To start with, volunteers read through a 60-page handbook. New volunteers are welcome, but they are not actively searched for. What is essential are the skills and experiences that come with acting in hard situations.

Bigger NGOs have given a lot of support to the project, Bayer emphasised.

"But the initiative needed to come from the grassroots level, no one in big NGOs is crazy enough to come up with something like this."

Shift teams are made up of many kinds of people. Some, like Bayer, have a long history participating in activist movements. She has taken part in anti-racist movements since she was a teenager and as a member of the Welcome2Europe network, followed the situation at the border of Greece and Turkey, where coast guards have committed pushbacks of migrants boats.

"Others have worked in NGOs with media or lobbying. A proportion of volunteers have personally experienced crossing the Mediterranean."

Bayer herself answers the phone as part of a local team in her hometown Hanau. There, four out of seven Alarm Phone activists (an exceptionally large proportion) have personally experienced crossing the Mediterranean. Among them is an Afghan man who crossed the Aegean, an Eritrean who arrived in 2013 via Lampedusa, and a

Kurdish woman who came as a child from Turkey. A few of the activists have participated in Hanau in a self-organised migrant protest against deportations.

"My friends have said they feel it is important for them that their experience can be of use to others. It helps them get over the experience. But one needs to also be careful that too many memories don't surface."

The network encourages all volunteers to have a person living in their own locality with whom they can discuss the situation. Sometimes people die during the distress calls.

Bayer said she is usually calm when taking the calls.

"I can do something against my feeling of helplessness. I can do something at that moment, not just observe how people die. For years I had participated in commemorations of people who had died crossing the Mediterranean and I have been in contact with their families. Compared to that, it is stressful but comforting to be able to do something."

Shift teams try to contact the people they have spoken to after the rescue. In the central Mediterranean, people usually call from satellite phones that are thrown away after the rescue, so they usually cannot be contacted anymore. On the Aegean, calls come from mobile numbers, so callers can be subsequently contacted.

"In one case, a Syrian guy called from Sweden, his mother had got lost in the mountains on a Greek island. I called him back a week later and he told me that his mother had arrived in Sweden the previous day. That was very emotional."

Better yesterday than today

Despite many happy endings, the situation on the Mediterranean is desolate day after day, year after year. How can it be solved?

"There should be a total abolition of the visa regime, it is the only solution. If there were real freedom of movement, no one would sit in these boats and drown. People could go and return," Bayer emphasised.

"We observe it at all border zones: the highest fences or warships in the sea don't stop migration flows. Militarisation is never a solution. It slows people down and makes the death toll higher, creating a lot of people who are really hurt when they arrive. People are really traumatised by their experiences at the borders, sometimes even more than from their previous experiences."

Should borders be opened right away or gradually, step by step? Could opening the borders quickly have problematic outcomes?

"There are claims that if the borders were opened, then everyone would come here. Well, then we'd see how to handle it. From a historical point of view, visa regimes are a new phenomenon, it was not always like this," Bayer pointed out.

"The borders need to be opened right away, for all. When one has been in touch with relatives of people who went missing on the way to Europe, you cannot give another answer. Better yesterday than today.

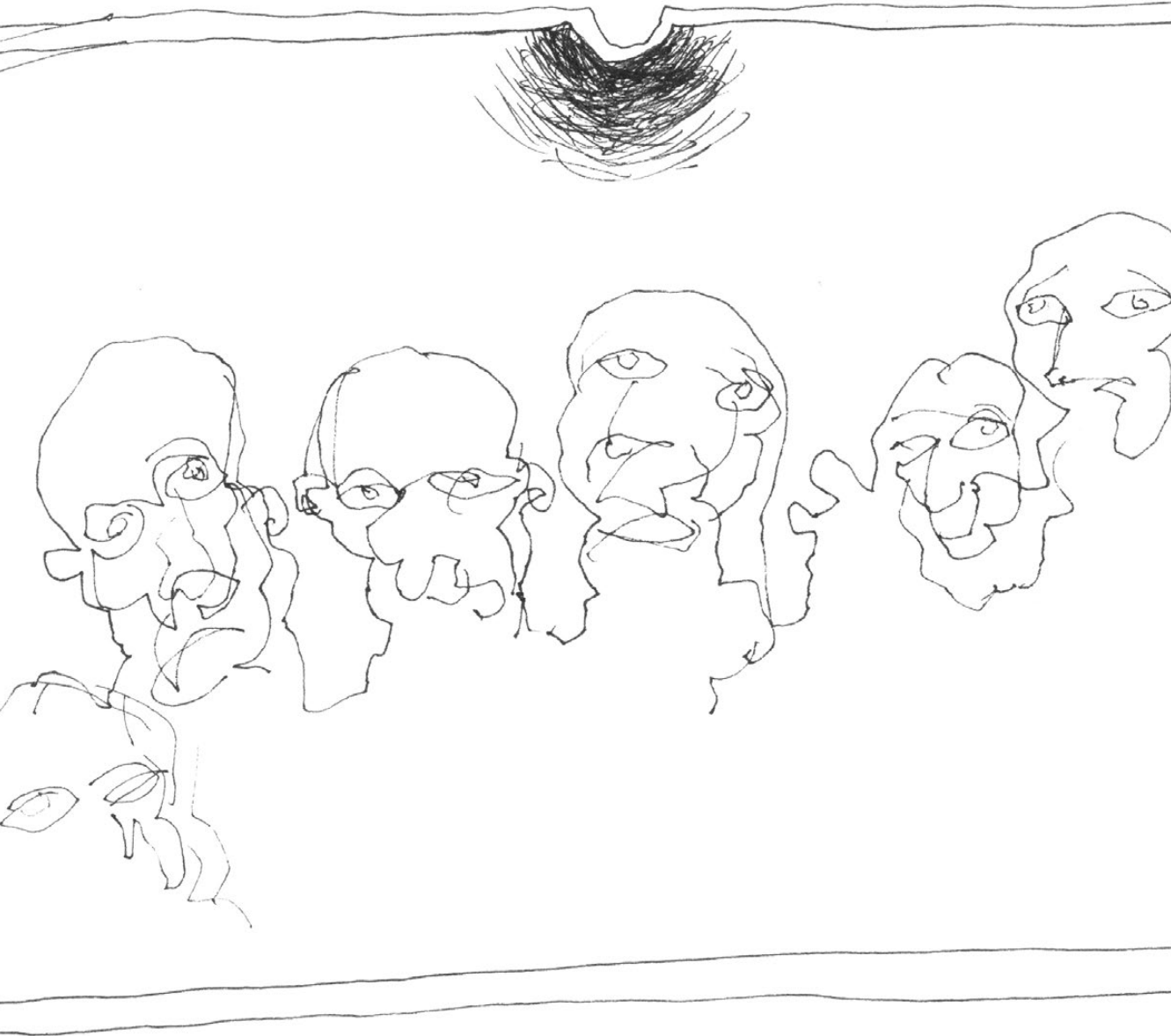
Kati Pietarinen is a journalist specialising in migration and human rights. She is interested in people's stories, editing and law.

Watch the Med Alarm Phone

+33486517161

Alarmphone.org

The Alarm Phone also accepts donations. .

TRANSLATION AMIR DARWISH

MUHANED DURUBI

THE ARK OF SALVATION

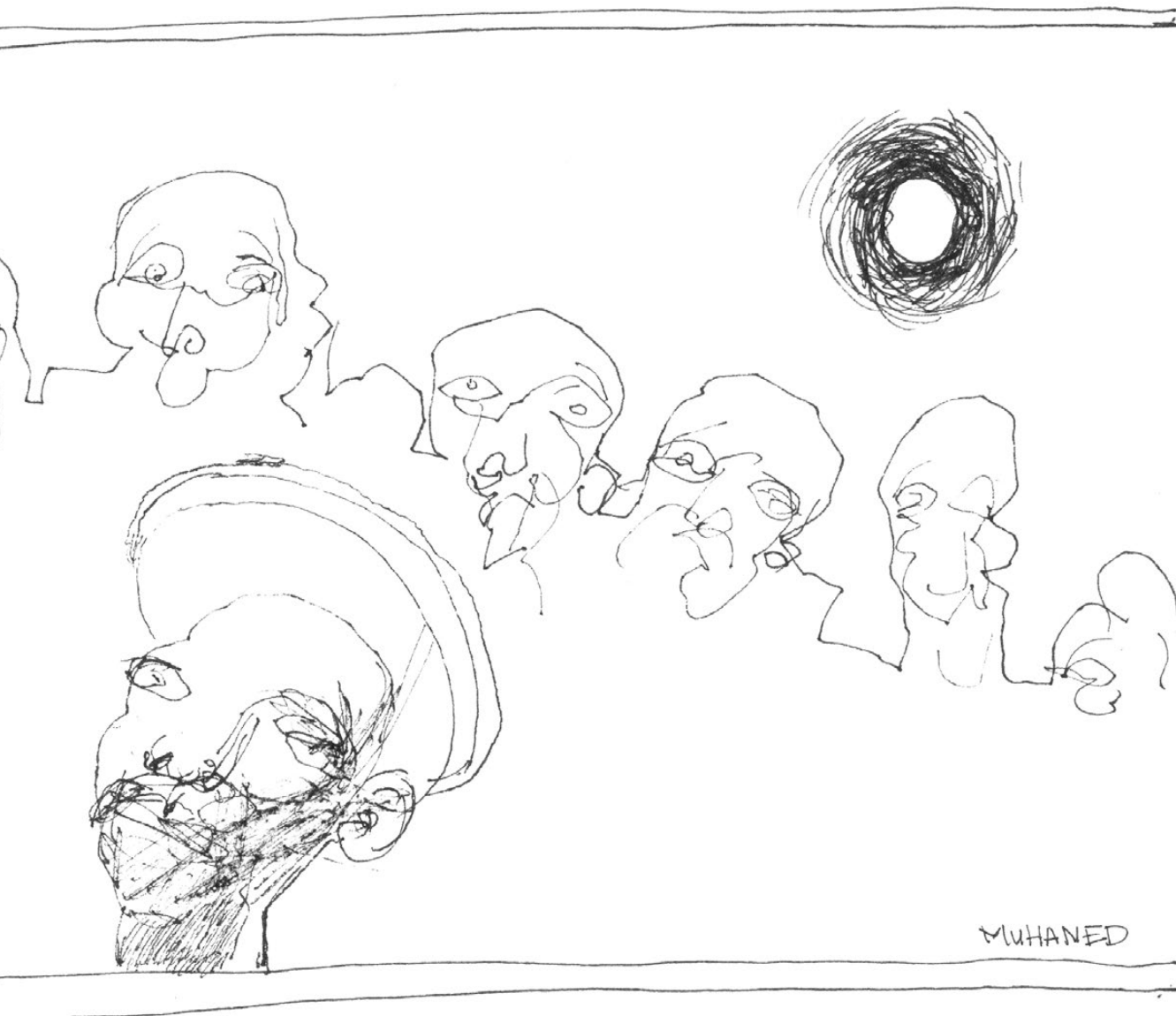

Image: Muhaned Durubi

In my old smelly socks I place personal papers and some paper money wrapped in remnants of plastic bags to avoid their destruction from seawater. The night is dark when the smugglers inform us that the trafficking boat is near the shore and that tonight we have to be careful as the coast guard is nearby.

We do not know the smugglers' names; they use nicknames. They drive us like cattle to the unknown. We are individuals from different backgrounds, individuals with a sole dream: salvation. A few

minutes pass and we are there. It is a decrepit rusty fishing boat, but the crew keep assuring us that this is the best boat for crossing the Mediterranean Sea. We head to the tank where caught fish are usually stored.

A pervasive stench assails our nostrils. Other groups have come before us and have already claimed a space in that miserable place. We cram in so everyone can fit. Bodies stitch to bodies like those in sardine tins. We are just that: sardine tins ready to export.

Our number is complete and we are ready for the trip. As the boat cuts through waves, most of us start to vomit. They are mainly women and children who ride the sea for the first time.

There is a hole near the ceiling allowing air into the room. The door has to be shut so the coast guard does not spot us if they come across the boat. We feel the tightness of the place. Every now and then, the crew opens the door so we can breathe; other times they throw water bottles at us. The journey is expected to take no more than two days if things go as usual.

We enjoy the ride at first. Everyone is full of hope that soon we will reach the threshold of the old continent and that humanitarian organisations will await us there.

Later we become bored. The disposal of rubbish and faeces is now a challenge for some of us as we have to take turns to go to the only toilet outside, and there is a long queue. Some direct their shower towards the sea when they pee. Others shit in plastic bags and throw them far into the water. This is what we do at night.

Daytime. The crew forbids anyone outside on the deck. They fear the coast guard could recognise that the vessel is not the usual type of fishing boat. And then it comes—a silence falls on the room and everyone's life stories stop mid-sentence when the humming of a helicopter echoes in the sky.

The crew orders us to halt all noise and motions. I even stop eating the last biscuit I have so they don't discover us due to the crunching sound. The noisy helicopter gets closer and closer and my heart beats faster and faster as the sound loudens.

The sun sharpens above and we are in the open sea, an easy catch for the coastguard. We can't see anything apart from glimpses through a small hole. One of us sits next to the hole, noting the copter's movements like a football commentator. Some recite prayers and verses, others pray for the Virgin Mary. We all ask for heaven's mercy.

The helicopter drifts away. We sigh with relief, and joy overwhelms us when the crew promises everything will be okay and tomorrow we will reach the land.

We return to our conversations. Each person has a different story. There is a man who has sold everything to pay for the trip. A woman who has borrowed from relatives. All have promised to pay debts after getting to their destination. Each person has their own reasons to leave, but all share the same goal. A new start for some, perhaps a dream for others.

Suddenly, footsteps above our heads quicken; they seem to run in various directions as we stand still in the darkness below—we do not know what is happening above. Then the sound disappears. No footsteps. Nothingness.

"They're running away, they're running away!" shouts the man sitting by the hole. All at once we ask, "Who's running away?"

"Goddamnit, the crew's throwing an inflatable boat on the water... They're running away!"

We shout loudly, hoping to bring the crew back. The door is locked from the outside, so no one can leave. Women and children scream. We stare at each other. Is it possible that we have been left on the open sea, alone with no captain and no crew? How will we sail the boat, and where will we go?

We try to control the situation and put the women at ease with the assertion that the coastguard will find us with their satellite systems, radars and laser equipment. We vow that there is still hope.

The boat rocks in the sea and our only hope is that tiny hole. A single eye gazes from that hole to the horizon, and behind it we wait for the moment when a rescue boat, patrol or helicopter will save us. Our location is known only to those smugglers who have left us to face the unknown.

No one behind the helm, no compass, no anchor.

Hopelessness oozes into everyone in the room. The air becomes rare while a rife stench suffocates us, a mixture of vomit, faeces, body odour, fish, old walls and my smelly socks. There are only waves around us as we take turns to observe the world outside from that small hole. That is our only world now.

No longer do we desire the old continent. No longer do we seek humanitarian organisations. All we want is to see the sky and touch the land again. Any land, it no longer matters where.

Waves play with the boat, to the left, to the right and back to the centre. Darkness arrives, and there is nothing but the sound of the water splashing hard against the boat. The sea becomes a scary creature in the darkness. There is not enough light inside the room, and even the lights of mobile phones fade away.

We give up. All at once we look up to the sky and ask... Where is the salvation? You in the sky, why don't you sink the boat—sink it!—and snatch us from this slow death!

I'm exhausted and my eyes surrender to sleep. The boat rocks me like a newborn baby in the cradle. Images invade my head. My childhood. My neighbourhood. All the faces I have met in my life appear one by one with fish masks on. These are the fish that in a few minutes, will taste the worst meal ever between their jaws. Perhaps the fish here are used to immigrant meat. For them we are not the first ones, and surely not the last ones.

I hold myself together, trying not to cry and start searching for a scrap of paper to write down these last moments. The last life confession. It must be the most beautiful and truthful thing I have ever written. It must be meaningful. I only find a single expression: Sorry. Sorry for the things I've left hanging in the air. Sorry, my country. Sorry, mum. Sorry, dad... brothers.

And thank you, the salty blue sea, for your warm welcome, even though we don't have any passports and visas. Thank you for the shells at the bottom. Thank you for the seaweed that will get caught between our teeth, in our nostrils and eye sockets. We will be more beautiful when our corpses float to the surface and reach the shore where tourists push them back to the water just as they do with whales that by accident land on the coast.

As I hallucinate, the boat shakes violently. It hits something. Everyone is in a deep sleep, or at least that's what I imagine. I hear footsteps above and a language I don't understand. Together with other young men we move towards the locked door. Crazy, we start to hit it with our bare hands and shout in all languages, "Save us, please, we are here. Help."

We can feel them trying to open the door. We scream. A few hits on the lock, and it breaks. The

door opens and the light bursts into the room. For the first moment our eyes can't see who those people are, only the light. As if they were aliens. They speak a language we do not understand. They try various languages. I realise I hear them asking in English, "Where are you from?"

I answer without thinking, "We are from Earth".

I sense their astonishment at the answer. They ask nothing thereafter.

Hands pull us out like babies dragged from wombs. A new birth after the painful journey.

Eyes still cannot stay open. They refuse the light. They like darkness. They are used to it.

The boat is hauled to the shore, like a man sentenced to hang pulling the rope behind himself to the site of execution. When my feet touch the land, I break into a loud cry. I kneel to smell and kiss the sand of the beach. I'm not aware of my actions. I sit to watch the boat as they lay down corpses of children, women and the elderly, all in blue plastic bags. Each body has enough space now, to stretch. No more tightness and squeezing. They are free now.

I feel the desire to take revenge, on anything. I only find that miserable boat in front of me. I stand up in a hurry. I shout loudly and throw stones at its wrecked body. All the stones go into that little tiny hole we used for seeing the outside world. It swallows all the stones one by one.

The others see me and join. They scream and throw stones. The boat continues to swallow the stones through the tiny hole. It has become the black hole devouring the galaxies, until it sinks. We hear it screaming on the way down to the seabed. We look at each other. We are hollow, our souls still dwell in that boat where the dark room is. The boat seemed like Jesus's body. We run towards it to erase our sins. That hole was all we have, anything else was nothing but nonsense.

Muhaned Durubi is an artist and writer from Baghdad. He escaped to Finland 2014. Durubi has exhibited his art in many exhibitions in Iraq and abroad and his texts have been read in several literature events.

قارب الخلاص

في جوري العتيق ذو الرائحة الكريهة وضعت كل المستمسكات. الشخصية و بعض ما تبقى من أوراق العملة النقدية في لفافة من كيس النايلون كي لا تصل اليها مياه البحر و تتلفها كانت ليلة حالكة الظلام تلك التي أبلغنا بها المهرب أن قارب التهريب سيكون قريب من الشاطئ و علينا أن نكون حذرين لأن خفر السواحل ربما سيكونون في الجوار هذه الليلة. كنا مجموعة من الأشخاص من جنسيات مختلفة ألا أننا كنا نشترك في حلم واحد هو الخلاص .

لم نكن نعرف أسماء المهربين فكلمها مستعارة و غير حقيقية كنا كالقطيع الذي يساق لجهة مجهولة لحظات و وصلنا الى القارب كان قارب للصيد قديم و شكله يوحي بأنه صدأ و بال لكن الطاقم أكد لنا انه الافضل في عبور البحر الابيض المتوسط . دخلنا في حوض يقع في وسط القارب كان يستخدم في حفظ الاسماك التي يصطادوها من البحر كان كانت لا تطاق و تزكم الأنوف كانت هناك مجاميع أخرى قد اتخذت أماكنها في تلك الحجرة البائسة. تراصفنا ليتسع المكان للجميع التصقت الاجساد بالاجساد كان يبدو منظرا من الاعلى كعلب سمك السردين بل نحن كذلك علب سردين معدة للتصدير.

أكملت عددنا و تهيأ الجميع لرحلة الخلاص ما أن بدأ القارب بشق طريقه بين الامواج حتى بدأ معظم من في المكان بالتقيؤا فمعظم من في القارب من النساء و الاطفال لم يعتادوا الركوب في البحر. كان هناك ثقب واحد لدخول الهواء يقع في الاعلى من الحجرة أما الابواب فكانت محكمة الاغلاق من الخارج حتى لا يرانا خفر السواحل في حال صادفنا في الطريق. احسنا بضيق المكان و كان بين الحين و الاخر يفتح علينا أحد افراد الطاقم الباب لنستنشق الهواء و في بعض الاحيان يلقي ببعض قناني الماء العذب. كان من المفروض أن الرحلة لا تستغرق سوى يومين عبر مياه البحر المتوسط في حال سير الامور كما هي عليه.

بدا الامر ممتعا في البدء و الجميع متفائل أننا سنصل الى أعتاب القارة العجوز و سيكون في انتظارنا هناك كل المنظمات التي تعنى بحقوق الانسان لكنه أصبح الامر مملاً فيما بعد و كانت مشكلة التخلص من فضلاتنا و القاذورات تحدي للبعض فقد كان هناك مرحاض واحد معد لأفراد الطاقم و كان هناك طابور يجب علينا انتظاره كان بعض الرجال يوجهه قضيبه نحو البحر و يلقي بالغانط في كيس عرض البحر.

في الليل هكذا كنا أما في النهار فكان الطاقم حذر من خروج الافراد على سطح المركب لربما هناك دوريات في الجو يمكنها أن تتعرف بأن هذا ليس قارب صيد معتاد و هذا ما حصل بالفعل فقد ساد الصمت داخل الحجرة و سكت الجميع عن التحدث عن سيرته الذاتية لحظة دوي صوت لطائرة الهليكوبتر في السماء. أحد أفراد الطاقم أمرنا بعدم الحركة أو اصدار اي صوت.

صه لا تحدثوا جلبيه.

حتى أنا توقفت عن أكل اخر قطع البسكويت المتبقية لدي كي لا يكشف أمرنا من خلال مضغي للبسكويت . بدا صوت الطائرة بالاقتراب أكثر و أكثر ثم عاد يختفي من جديد و كانت دقات القلب تتسارع كلما أقترب الصوت كنا لا نرى شيء سوى من خلال ذلك الثقب كان هناك عند الثقب من ينقل الحدث و يجعل الأمر يبدو مثيراً من خلال العبارات الرنانة التي كانت يستخدمها في وصف قدوم الطائرة.

الشمس ساطعة و كنا عرض البحر صيداً سهلاً على ما يبدووا لخفر السواحل ابتعدت الطائرة و بدا الجميع بالتنفس من الجديد و البعض يقرأ تعاويذ و آيات و الاخر يصلي للسيدة العذراء .الجميع أصبح يطلب رحمة السماء. ثم عاد الجميع للتحدث بعدما أخبرنا المهرب أن كل شيء على ما يرام و سنصل يوم غداً لليابسة و أستبشر الجميع. لكل واحد منا قصة تختلف عن الاخرى هناك من باع كل اشيائه لتسديد كلفة الرحلة و الاخر أقترض من كل معارفه و العديد منهم لم يدفع كل ما عليه لحين وصوله لليابسة و كل له اسبابه للهجرة كلها تشترك بانها خلاص .بداية جديدة ربما حلم للبعض الاخر.

بدا وقع أقدام أفراد الطاقم على سطح المركب بالتسارع الكل بدا يركض في اتجاه ما كنا لا نعلم ما الذي يحدث في الاعلى ثم أختفى الصوت لا وقع للأقدام على السطح بعد الان لا شيء.

أنهم يهربون .أنهم يهربون ! صاح الذي كان يراقب من الثقب الصغير.

من الذي يهرب؟ الجميع يتسأل!

عليهم اللعنة .أفراد الطاقم يرمون بقوارب مطاطية و يهربون بدا الجميع بالصراخ و التوسل لعل أفراد الطاقم يرجعون للقارب.

كانوا قد اوصدوا الباب من الخارج لا أحد يمكنه الخروج .الجميع يصرخ و يلعن الحياة ; النساء و الاطفال يبكون و نحن يحرق أحداً في وجه الاخر أيعقل أننا تركنا في عرض البحر بلا قبطان أو طاقم .كيف يسير المركب و الى اين المسار بدأنا نحاول أن نسيطر على الموقف و نظمنا النساء بأن خفر السواحل سيتمكنون من أيجادنا من خلال أقمارهم الصناعية و أجهزة الاستشعار الحديثة و الاشعة فوق الحمراء و تحت البنفسجية و أن هناك أمل في أن الوضع لا يتفاقم كان المركب يترنح في عرض البحر و الامل الوحيد كان من خلال ذلك الثقب الصغير . عين واحدة تطالع من ذلك الثقب الصغير نحو الأفق و خلف تلك العين نقيب نحن ننتظر في أي لحظة ان ينتشلنا قارب للنجاة أو دورية أو طائرة مروحية لا أحد يعلم بوجودنا في وسط البحر سوى هؤلاء المهربين الذين تركونا نواجه مصيرنا المجهول.

لا ربان هناك لا احد خلف دفة القيادة لا بوصلة لا مرسة!

بدأ اليأس يتسلل لكل من في الحجرة لا شيء هناك سوى الامواج بدأنا نتناوب الواحد تلو الاخر للرؤية من ذلك الثقب الصغير. الاوكسجين بدأ بالتضائل و الانفاس تختنق و كذلك الروائح كانت مزيج من القيء و الغائط و رائحة الاجساد و جوربي العتيق و رائحة السمك الممزوجة بجدران الحجرة.

تقاسمنا الدور حول ذلك الثقب الصغير أصبح كل عالمنا لا رغبة لنا بالقارة العجوز لا رغبة لنا في كل المنظمات كل ما نريده أن نرى السماء و تلمس أقدامنا اليابسة من جديد أي يابسة كانت لم يعد الامر مهم بعد الان. الامواج تتناقل بالقارب من مكان الى آخر و حل الظلام لا شيء سوى صوت الموج يلطم المركب. البحر يتحول لكائن مخيف في الظلام

لم يكن هناك ضوء يكفي في داخل الحجرة حتى تلك الاضواء في الهواتف النقالة تلاشت.

أستسلم الجميع . كل من في الحجرة أتجه للسماء.

لما لا تغرق المركب لتخلصنا من هذا الموت البطيء أنت الذي في السماء.

أرهقني التعب و استسلمت عيناى للنوم بدا القارب يهددهني كسرير طفل في المهده.

توالت الصور في مخيلتي طفولتي و الزقاق و كل الاوجه التي صادفتها في حياتي بدأت تتكوم و ملامحها تلبست أوجه الاسماك; الاسماك التي سأكون في بضع دقائق بين فكيفها أسوء وجبة تناولتها أو ربما قد تكون قد اعتادت لحوم المهاجرين العابرين فنحن لن نكون أول من تذوقته تلك الاسماك و لا نحن الاخيرين. بالطبع حاولت أن أتمالك نفسي عن البكاء و بدأت أبحث عن أي قصاصة للورق كي أكتب فيها أخر اللحظات أخر تصريح بالحياة يجب أن يكون من أجمل و أصدق ما كتبت يجب أن يكون ذا مغزى. لم أجد اي عبارة غير أنني أسف .أسف لكل اشياي التي تركتها معلقة .أسف ايها الوطن . اسف يا أمي يا أبي يا أخوتي.

و شكراً لك ايها البحر الازرق المالح أستقبالك الحافل لنا رغم أننا لا نحمل فيزا و لا جوازات للسفر شكراً لكل القواقع في القاع و للطحالب التي ستعلق بين الاسنان و في فتحات الانف و العيون سنكون أجمل و جثتنا تطوف على سطح مياه البحر و ربما ستصل تباعا نحو الشاطئ حيث السياح المصطافين, ربما يحاولون أعادتنا نحو مياه البحر كما يفعلون لحظة جنوح الحيتان بينما أنا في هذياني أهتز المركب نتيجة اصطدامه بشيء ما .

الجميع يغط في النوم العميق أو هكذا تصورت أنهم نائمون. سمعنا أصوات وقع أقدام على سطح المركب و حديث بلغة لم أعرف هويتها تحركنا نحو الباب المقفل كنا مجموعة من الشباب و بجنون بدأنا بأبأدينا العارية نضرب بقوى الباب و نصرخ بكل اللغات (أنقذونا .ساعدونا .نحن هنا) .

أحسننا أنهم يحاولون فتح الباب نحن نصرخ في الداخل و بعد عدة ضربات للقفل أنكسر و فتحت باب الحجرة و دخل الضياء بقوة لم تستطيع أعيننا الابصار للوهلة الاولى عن ماهية هؤلاء الاشخاص بدت أجسادهم تخرج من الضياء الواحد تلو الاخر كما لو أنهم مخلوقات فضائية تحدثوا بلغة لم نفهم اي شيء منها حاولوا استخدام لغات متعددة . أدركت عندما سمعتهم يتحدثون الانكليزية أنهم يسألون من أين نحن ؟

أجبت من دون تفكير و كان أول أجابة خطرت على ذهني . نحن من الارض !

أحسست بذهولهم من الاجابة و لم يسألوا عن اي شيء بعد ذلك .

الايادي تسحبنا نحو الخارج كأنها نخرج من رحم شيء ما ; ولادة جديدة بعد مخاض اليم لا قدرة لنا على فتح اعيننا لأنها تعودت على الظلام . ثم سحب القارب نحو الشاطئ ; كان يبدو كمتهم يجر لحبل المشنقة .

عندما لامست قدمي اليابسة أجهشت بالبكاء و نزلت أشم و أقبل رمال الشاطئ لم أعي ماذا أفعل. جلست أتأمل المركب و هم يخرجون جثث الاطفال و النساء و بعض كبار السن و يضعونها في أكياس زرقاء الواحد تلو الاخر متجاورين كان لكل جثة مساحة كافية لكي تمدد جسدها لم تعد الاجساد مجبرة على التكور و التعقر بعد الان شعرت برغبة بالانتقام من شيء ما .

لم أجد أمامي سوى ذلك القارب البائس نهضت مسرعاً نحوه أصرخ بأعلى صوتي و أفذف حصى الشاطئ صوب بدن القارب المهترئ كل الحصى الذي كنت أفذفه ينتهي في ذلك الثقب الصغير الذي كنا ننظر من خلاله كان يبتلع الحصى الواحدة تلو الاخرة. أنتبه من كان معي في القارب حتى قام الجميع بالصراخ يفعلون ما أفعل و يقذفون القارب بالحصى و لازال القارب يبتلع الحصى من خلال ذلك الثقب الصغير كان يبدو كالثقب الاسود الذي يلتهم المجرات. أمتلئ بدن القارب بالحصى حتى غار تحت الماء سمعنا صراخ من بدن القارب و هو ينزل لقاع البحر.

نظر أحدنا للأخر كنا كأجساد مجوفة و ذواتنا لازالت هناك في ذلك القارب حيث الحجرة المظلمة.

بدا القارب كجسد المسيح ركضنا نحوه نحاول أن نكفر عن خطايانا.

كان ذلك الثقب كل ما نملك و كل ما عدا ذلك محظ هراء.

مهند درويي فنان تشكيلي و كاتب من بغداد. لجئ الى فنلندا ٢٠١٤ شارك في العديد من المعارض التشكيلية في العراق و خارجه و ألقى قصائده في العديد من الفعاليات الأدبية

KUVA: SUVI ERMILÄ

Gibraltar

They say that this bay
is the biggest mass grave in whole world,
but it is hard to believe while standing
on an hollow rock in the city of pensioners

and overlooking the sea:
Green waves roll over a graveyard
whose carved headstones
have no names or dates

On the beaches the washed up clothes,
the rotting fishing boats over whose rails
refugees have been dumped into the sea
on foggy mornings.

Bits of memories float towards us
with the wind, unknown amounts
of testosterone, frustrated
without a future.

Kalle Niinikangas

Gibraltar

Sanovat, että tämä
on maailman suurin joukkohauta
mutta sitä on vaikea uskoa
kun seisoo onton kallion päällä
eläkeläisten kaupungissa
ja katsoo yli merenselän:
Vihreät mainingit pyyhkivät yli hautausmaan
jonka kiillotetuissa kivissä
ei ole nimiä eikä vuosilukuja.

Rannoilla maatuvat vaatemytyt
ja lahoavat veneet
joiden partaiden yli pakolaiset
käsketty veteen
sumuisina aamuina.

Tuulen mukana kantautuu hiljaisia huutoja,
määrättömästi
tulevaisuudetta turhautuvaa
testosteronia.

Kalle Niinikangas

Kalle Niinikangas, born 1973 in Jyväskylä, Central Finland, is a writer and a social advisor now living in Vantaa.

Kalle Niinikangas, synt. Jyväskylässä 1973, on Vantaalla asuva kirjailija ja sosiaaliohjaaja.

”SOLIDAARISUUTTA TARVITAAN ENEMMÄN”

Ala Saeed, Warda Ahmed, Fatima Usman ja Árpád Kovács ovat toimineet Suomessa pitkään siirtolaisten tukena. Kysyimme heidän käsitystään nykyisen siirtolais- ja rajapolitiikan keskeisistä ongelmista sekä siitä, millainen toiminta siirtolaisten oikeuksien puolesta näyttää mielekkäältä.

Oleskelulupajärjestelmästä

Ala Saeed: Se, miten turvapaikkaa hakevat ihmiset joutuvat matkustamaan Eurooppaan, vaikuttaa kokonaisvaltaisesti heidän tilanteeseensa. Jotkut hukkuvat venematkalla Kreikkaan tai Italiaan, toisia on käytetty hyväksi matkalla. Tämän asetelman taustalla on laajempi maailmanpoliittinen tilanne, jota hankaloittaa nykyinen leikkauspolitiikka – kuka ylipäättään enää saa turvapaikan.

Warda Ahmed: Minun näkökulmastani yksi suuri ongelma ovat tapaukset, joissa positivistisista turvapaikkapäätöistä ei myönnetä. Esimerkiksi somalien kohdalla viime heinäkuussa voimaan tullut, vapaaehtoista paluuta edellyttävä laki¹ tarkoittaa umpikujaa. Negatiivisen turvapaikkapäätöksen saaneet ihmiset, joita ei voida karkottaakaan, jäävät ilman

mitään statusta. Se on tosi toivoton tila. Ihmisiä, jotka jäävät tänne ilman tänne ilman papereita on koko ajan enemmän.

Käytännössä paperittomuus tarkoittaa, että nämä ihmiset istuvat täällä monta vuotta toimeettomana ilman työllistymis- tai opiskelumahdollisuuksia. Tämä vaikuttaa myös muihin ihmisiin ja perhe-elämään, sillä esimerkiksi paperittomien miesten isyyttä ei voida vahvistaa. Lupaprosessilimbo erottaa siis ihmiset perheistään.

Ala Saeed: Lisäksi perheenyhdistämiskäytäntöä on jo kiristetty. Tämä tarkoittaa, että esimerkiksi yksin tulleiden lasten ja nuorten on käytännössä mahdotonta saada perhettään tänne. Itse työskentelen alaikäisten turvapaikanhakijoiden kanssa, varsinkin heille koko turvapaikkaprosessi voi olla todella vaikea ja pelottava, mitä tietysti pahentaa ero perheestä.

Lupaprosessilimbo erottaa
ihmiset perheistään

1 1.7.2015 voimaan tulleen lakimuutoksen perusteella kielteisen turvapaikkapäätöksen saaneelle henkilölle, jota ei pystytä viiranomaistoimin palauttamaan kotimaahansa, ei voida myöntää edes tilapäistä oleskelulupaa. Sen sijaan turvapaikanhakijalta edellytetään ”vapaaehtoista paluuta”.

Warda Ahmed on entinen Somaliland Nuorten puheenjohtaja ja aktivisti.

”Kun toimin Solayn puheenjohtajana otimme kantaa ja järjestimme mielenosoituksia sekä Somalimaan tunnustamisen puolesta että Suomen ja EU:n siirtolaispolitiikkaan liittyen. Mukana oli tuolloin paljon nuoria, jotka olivat juuri tulleet Suomeen turvapaikanhakijoina”, hän kertoo.

Árpád Kovács on virkavapaalla Oulun seurakuntayhtymän kansainvälisen työn pastorin tehtävästä. Hän on toiminut pitkään siirtolaisten tukemiseksi Oulun seudulla.

”Olen tehnyt 15 vuotta diakonista työtä vaikeassa asemassa olevien turvapaikanhakijoiden kanssa.”

Fatima Usman: Oleskelulupiin liittyvät ongelmat eivät kosketa vain turvapaikanhakijoita. Meidän tietoomme tulee esimerkiksi tapauksia, joissa suomalaisten kanssa naimisissa olevat tai olleet afrikkalaiset joutuvat hankalaan tilanteeseen, kun avioliitossa tulee ongelmia ja oleskelulupa on perustunut avioliittoon. Kuulemme tilanteista, joissa suomalaiset naiset uhkailevat tai kiristävät puolisoitaan oleskelulupaansa liittyvillä asioilla tai valehtelevat viranomaisille entisestä puolisostaan. Voimme vain kehottaa uhkailun kohteeksi joutuneita hankkimaan oikeusapua.

Ala Saeed: Paperittomuus eriarvoistaa ihmisiä vielä sen jälkeenkin, kun nämä mahdollisesti saavat jonkinlaisen oleskeluluvan. Pa-

”Kriisi” on jatkunut pitkään, ihmisten liike maasta toiseen ei ole uusi asia.

Ala Saeed on Irakin Naisten Yhdistyksen puheenjohtaja ja työskentelee Suomen Pakolaisavussa.

”Jos puhutaan nykytilanteesta, kyseessä ei ole vain maahanmuuttajien tai siirtolaisten kriisi – tämä kuuluu kaikille, ja kaikkien ihmisten pitäisi reagoida leikkauspolitiikkaan.”

Fatima Usman on toiminut pitkään Africans and African-Europeans Association eli Afaes-yhdistyksessä. Usman kehottaa kaikkia ajattelemaan ”laattikon ulkopuolelta”.

”Meidän on pakko ajatella ratkaisuja. Esimerkiksi Afaesin pyörittämä African Pots -ravintola Helsingin Mäkelänkadulla on yksi tapa tukea yhdistyksemme toimintaa”.

perittomana tulleilla ei ole passia, eivätkä he saa henkilöllisyystodistusta. Heidän on vaikea saada esimerkiksi pankkikorttia tai matkapuhelinliittymää.

Erilaista rajapolitiikkaa?

Warda Ahmed: On vaikea keksiä vakiintuneita järjestöjä, jotka aktiivisesti ajaisivat erilaisista siirtolaispolitiikkaa. Muutoksia ajavat satunnaisesti yksittäisten ihmisten yhteenliittymät. Syksyllä 2015 useat ihmiset organisoivat kampanjoita siirtolaisten auttamiseksi, mutta sellaista politiikan muuttamisen kulttuuria löytyy hirvittävän harvoin.

Viranomaisyhteistyötä tekevät isommat järjestöt voisivat terävöittää omia ulostulojaan. SPR, Unicef ja muut voisivat ottaa ihan suoraan kantaa Suomen turvapaikkapolitiikkaan ja EU:n rajavalvontatoimintaan. Sellaista ääntä ei ole kuulunut.

Yhteenliittymien rakentaminen näitä kysymyksiä tutkineiden, niihin kantaa ottaneiden ja esimerkiksi oppositiopoliitikkojen välillä on tärkeää. Toisaalta on kyseenalaista,

onko nykyisessä hallituksessa ketään, joka kuuntelee.

Mietin niitä ihmisiä, jotka ovat nyt halunneet auttaa Suomeen saapuneita siirtolaisia. Monet eivät tiedä lainsäädännön ongelmista. Viestin voisi kohdistaa sille porukalle, jotka nyt ovat heränneet.

Árpád Kovács: Olen hieman skeptinen poliittisen vaikuttamisen suhteen. Suurimmalla osalla päättäjistä ei ole harmainta aavistusta siitä, minkälaista on kielteisen turvapaikkapäätöksen saaneen ihmisen arki. Sama pätee suurimpaan osaan keskiluokkaisessa kuplassa elävistä suomalaisista. Eli ehkä realiteettien esiintuominen olisikin hyvä asia. Tällöin tietysti on tärkeää tuntea ihmisten konkreettisia tilanteita käytännön työn kautta.

Mitä sitten voi tehdä?

Fatima Usman: Syksyllä 2015 monet suomalaiset organisoituivat auttamaan pakolaisia. Tällaista solidaarisuutta tarvitaan enemmän, eikä vain silloin kun on ”kriisi”. Pitää myös ymmärtää, että samankaltainen tilanne, ”kriisi” on jatkunut pitkään. Ihmisten liike maasta toiseen ei ole uusi asia.

Samalla tietysti monet siirtolaistaustaisten ihmisten ruohonjuuritason järjestöt tekevät kovasti töitä, toisinaan vuorokauden ympäri. Yhteistyö on myös tärkeää, mutta se pitää suunnitella yhdessä. Joskus käy niin, että esimerkiksi siirtolaisten omat järjestöt kutsutaan valmiiksi suunnitellun projektin äärelle. Pitää muistaa, että enemmistö tulijoista on koulutettuja ja osaavia ihmisiä, he ovat vain uudessa maassa.

Árpád Kovács: Itse ajattelen sitä, mitä kirkon pitäisi mielestäni tehdä. Ei pidä tuijottaa mielikuviin omasta roolista, vaan lähteä liikkeelle siitä, minkälaisia tarpeita ihmisillä on. Kiel-

Suurimmalla osalla päättäjistä ei ole harmainta aavistusta siitä, minkälaista on kielteisen turvapaikkapäätöksen saaneen ihmisen arki.

teisen turvapaikkapäätöksen saaneelle, apua hakevalle ihmiselle pitää tarjota sitä, mitä hän todella tarvitsee. Usein se on ruokaa, majoituspaikka ja tiedonkeruuapua uuden turvapaikkaprosessin aikaansaamiseksi tai hallinto-oikeuteen tehtävän valituksen liitteeseen sekä joskus ohjausta luotettavan asianajajan löytämiseksi.

Meidän seurakunnassamme olemme pyrkineet vastaamaan näihin tarpeisiin, kun kielteisen päätöksen saaneet ihmiset ovat tulleet pyytämään apua. Toisinaan kirkon piirissä tarjottava keskusteluapu ei tällaisessa tilanteessa riitä vaan jättää ihmisen heitteille.

Olemme myös aina yrittäneet tehdä yhteistyötä niin järjestöjen kuin viranomaistenkin kanssa. Toimiessamme turvaa hakevan tukena olemme yleensä selvittäneet viranomaisille, että apua tarvitseva on turvassa mutta pysykin kirkon suojassa – ei sitten tarvitse kissojen koirien kanssa etsiä ketään. Näin myös varmistetaan, että se tilanne sujuisi rauhallisesti.

Monesti kielteisen päätöksen saanut ihminen kääntyy meidän puoleen aivan liian myöhään. Jo muutama viikko auttaisi usein. Turvapaikanhakijoilla ei aina ole tietoa, että mihiin pystytään ja kenen puoleen voi kääntyä, mikä on ymmärrettävää. Tietysti puskaradio toimii, mutta se on epävarma ratkaisu.

Minna Seikkula toimii Vapaa liikkuvuus -verkostossa.

ENRIQUE TESSIERI

CULTURALLY DIVERSE FINLAND HAS A HISTORY

Because migrants and minorities in Finland do not have power, we are taught to believe we are rootless and have no historicity. It is not true: migrant and anti-racism activism in Finland was already very alive in the 1980s.

PHOTO: PRIVATE ARCHIVE

“Our dominant classes have made sure that the worker has no history, doesn’t have a doctrine, any heroes or any martyrs. Every struggle has to start from scratch, separated from previous struggles; the collective history is lost, their lessons are forgotten. History appears as if it were private property, whose owners are the owners of everything.”
Rodolfo Walsh (1928-77)

The late Argentinean writer and social activist **Rodolfo Walsh** (1927-77) showed the power of investigative journalism in Argentina when he published *Operation Massacre* in 1957. The book exposed how supporters of president **Juan Domingo Perón** were captured and shot by the military junta’s secret firing squad, after Perón was deposed by a military coup. Walsh’s quote, that the worker has no history, offers a good description of the situation of migrants and minorities in Finland today. Even if we too aren’t supposed to have any history, the interesting question to ask is why we are taught to believe that we are rootless and living on the outer fringes of society.

The answer to the above question is self-evident: We have no history because we have no power. Even so, we have roots that stretch far back in time. How many of us have heard of **Rosa Emilia Clay**, a teacher and the first African to ever get Finnish citizenship in 1899? Certainly like many multicultural Finns today, Clay too felt the brunt of racism. When she arrived in the small hamlet of Mustinlahti to begin her first job as a teacher, a farmer spat at her and exclaimed: “Did they send this kind of black Negro hag to us as a teacher? Even the kids would be afraid of a devil like that.”

Clay moved to Tampere and taught there for three years, then migrated to the United States in 1904 like hundreds of thousands of other Finns.

The demonstration in October 1982 demanded basic rights for foreigners in Finland.

Why are we taught to believe that we are rootless?

Even if we’re not supposed to have any history, we do have people like Clay who are a constant source of inspiration as our society becomes ever more culturally and ethnically diverse.

Foreigners’ rights in the 1980s

Of all the decades since Finnish independence, probably the 1980s was one of the most important when it comes to promoting foreigner rights in the country. One of the biggest accomplishments of that decade was the passing of Finland’s first-ever Aliens’ Act, which came into force in 1983. Prior to the Act, foreigners could be deported at will by the police; there was no right to appeal, never mind habeas corpus, the legal principle of being able to report unlawful detention or imprisonment. Finland treated political refugees during the Cold War harshly, returning them back to countries like the former Soviet Union even if they asked for political asylum.

Laws such as the Restricting Act of 1939 (law 219/1939), which became redundant in 1992, is a good example of the fear and suspicion that Finland had of outsiders. The Act prohibited foreigners from owning real estate and acquiring a majority stake in Finnish companies—limiting this to 20% normally and 40% under special permission. The Restricting Act stipulated that foreigners could not own shares in sectors like forestry, securities trading, transportation, mining,

“When I went to get a residence permit from the Aliens’ Office in 1973, they told me to stay away from Finnish women.”

real estate and shipping. Foreigners weren’t allowed to establish newspapers, never mind organise demonstrations and be politically active.

One foreigner rights activist of the 1980s, **Ahti Tolvanen**, gives us a glimpse of the Aliens’ Affairs Office in the 1970s:¹

“There is a glaring lack of even printed information on matters with which the police are concerned, such as the rights and obligations of foreigners under Finnish law. Printed information about the accessibility of such services as health care, pensions, welfare and unemployment assistance for foreigners is almost non-existent... The head of the Aliens’ Office is Director **Eila Kännö**, who is known in police circles as a capable police official with a distinguished reputation for combatting international crime at Interpol. Among foreigners she is better known...as an inflexible hardliner.”

Like many foreigners that moved to Finland in the 1970s and 1980s, one matter that was evident to some was that the country wasn’t too welcoming to newcomers.

“When I went to get a residence permit from the Aliens’ Office when I moved here in 1973, they gave me one but told me to stay away from Finnish women,” Tolvanen continued. “I met a student from Algeria who had a fight with his girlfriend. She called the Alien’s Office and they deported him.”

Tolvanen said that he had learned of other foreign students who had suffered the same fate as his Algerian friend. This concerned him and he met law professor **Lars D. Ericsson**, who had helped and championed the rights of foreigners.

“I got active in the Foreign Student’s Club (FSC) and we called some meetings to discuss this lack of human rights for foreigners,” he said. “Two SUPO (Finnish Security Intelligence Service) agents started to attend every meeting we had. They just sat at the back of the room and never said much.”

Activism in the 1980s

In the 1980s, several initiatives sought to advance the cause of foreigner or migrant rights in Finland, as well as that of foreign university students. Some worth mentioning were: a petition to parliament demanding human rights for foreigners (1981); the Kangasala Seminar (1981); the *Foreign Student* newsletter (1981-82); a demonstration in Helsinki for greater civil and human rights for foreigners living in Finland (October 19, 1982); *Strange Days* publication (1984); numerous newspapers, newsletters and television shows that spoke out in favor of greater rights for foreigners in Finland during the 1980s; and the *Turvapaikka-liike* (1980-89), or Sanctuary Movement, which was important in helping to redraft the Aliens’ Act of 1983. Some people who were involved in this initiative were Tolvanen (later a senior consultant), **Steve Huxley** (currently working as a teacher), **Rabah Boussouira** (who now works as a consultant), **Johanna Suurpää** (currently a ministerial advisor for the Ministry of Justice, and former minority ombudsman), lawyer **Markku Fredman**, and **Anneli Jääteenmaki** of Demla, a legal association (currently MEP of the Centre party).

1 Gregory Moore and Adrian Soto (eds.): *Strange days—The experience of foreign students in Finland*. Gaudeamus. Helsinki 1984. p. 26.

MARCH NOW

TUESDAY 19 OCTOBER

MEETING AT PORTHANIA

Official treatment of foreign residents will change only when you demand it, and now is the time. Come to a peaceful march in defense of human and civil rights for the foreign residents in Finland and show the members of Parliament that you want them.

All who believe in the improvement of the foreigners' position can demonstrate their desire for fairness and justice with us to the members of Parliament, the ones who will really make the final decisions.

Transportation has been arranged from outer cities.

This march is for all of us, Finns and Foreigners.

IT IS IMPORTANT, BE THERE!

Association for Foreign Students in Finland (AFSF)

Prior to the 1983 Aliens Act, foreigners could be deported at will by the police.

Some of the most active groups that promoted greater rights for foreigners were the Association of Foreign Students (AFS) and the FSC of Helsinki, together with students and staffers at Helsinki University and Tampere University. On May Day 1981, members of both associations gathered some 500 signatures at Ullanlinna for the petition which demanded rights for foreigners, supported by the chairperson of the HYY, **Sirpa Utriainen**.

The FSC newsletter, the *Foreign Student*, wrote about that important May Day: "In spite of bitter winds and driving snow, we were able to gather more than 500 signatures. We were surprised and delighted by the favorable responses. Less than five percent of those approached refused to sign [the petition]. Many greeted us warmly."²

Foreigners weren't allowed to publish newspapers, but in 1981 an official newsletter, the *Foreign Student*, was published.

The text of the May Day petition demanded that within the new Aliens' Act (which eventually came into effect in 1983), President **Urho Kekkonen** and the Finnish government adopt the provisions of the Helsinki Accords which were accepted at the Conference on Security and Co-operation in Europe in 1975, along with the principles of the UN Declaration

² *Foreign Student*, May 1981, issue. pp. 3-4.

On October 19, 1982,
some 300 foreigners and
Finns marched from
Helsinki University to
Parliament.

of Human Rights and the Covenant on Civil and Political Rights. While the petition didn't lead to a concrete outcome, it succeeded in showing that foreigners and the Finnish public wanted a change in immigration policy.

Another important landmark in securing greater rights for foreigners in Finland was a 1981 seminar organised in Kangasala. The event was attended by the presidents of Helsinki and Tampere universities, and the initiative was also supported by politicians like current social democrat MEP **Liisa Jaakonsaari**, **Claes Andersson**, the later leader of the Left Alliance Party, and **Tarja Halonen**, who later served as foreign minister and president of Finland. "We even talked to **Timo Soini** [leader of the Finns party, back then] and he was quite constructive," Tolvanen said. From the seminar, foreign students and foreign residents, together with interested Finnish political parties and experts, petitioned parliament to give "immediate attention" to rectify the status of foreigners in Finland and improve their civil and political rights.³

Even if foreigners weren't allowed to publish newspapers, the *Foreign Student* was the official newsletter of the FSC between January 1981 and January 1982. Its editors were **John Arnold**, **Alexander Sannemann**, and the author

of this article. The author of the article was responsible for writing the editorials and Arnold for the layout and rest of the material published in the publication. Thanks to the *Foreign Student* and its visible stand for foreigner rights, membership of the FSC grew rapidly. Even so, some members of the FSC weren't too happy with the newsletter's editorial line, which they considered "too radical." In one editorial,⁴ the author of this article asked the members of the FSC to no longer whisper about their rights in Finland. Another editorial headlined "Self-censorship" encouraged foreigners to be more outspoken about their rights.

One of the most important acts of defiance and activism by foreigners at the time took place on October 19, 1982, when some 300 foreigners and Finns marched from Helsinki University's Porthania building to the steps of parliament and demanded basic rights for foreigners. While a smaller demonstration had taken place in the early 1970s, when Pakistanis marched from Helsinki to Turku in protest of not getting work permits,⁵ the October 1982 march was the biggest ever demonstration for foreigners' rights to take place up to that moment.

A day before the march, there were many rumors circulating, with claims that the head of the Aliens' Affairs Office, Kännö, was planning to throw those foreigners that took part in the march in jail. Since non-Finns could not organise or participate in such demonstrations, the march was officially organized by HYY but unofficially by a small group of foreigners that included Rabah Boussouira, Steve Huxley, Alexander Sannemann, **Adrián Soto**, Enrique Tessieri, **Rolf Bouchi** and a few others. Even if no minutes were kept of the meeting, SUPO knew who the organisers were. The demonstration

3 Yliopistoutiset Newsletter. Tampere University. November 1981. p. 5.

4 Foreign Student May 1981 issue. p. 2.

5 Antero Leitzinger (editor): Mansikkamaan vartijat. Muistelmia ulkomaalaishallinnoista eri vuosikymmeniltä. pp. 39-40. www.migri.fi/download/16289_mansikkamaan_vartijat.pdf?0fbcca77bff0d288

received considerable media attention and was the top story on the main TV news.

Strange Days, which was published by Gaudeamus in 1984, is another example of defiance against the present order. It was probably the first ever critical book published in Finland about the poor legal situation and discrimination of foreigners. The book's editors were **Gregory Moore** and Soto. The essays published in the book were written by Huxley, Tessieri, **Obi Marizu**, Tolvanen, Sannemann and **Maaria Seppänen**, with cartoons by Boussouira.

Even if *Strange Days* was written more than thirty years ago, some of the issues it raised are still valid. Huxley writes in the book about his reflections on life in Finland back then. "How many times I have listened as my dark-skinned friends tell of the Finns' awkward, insulting and violent behavior towards them. Almost every time I walk through the streets with one of my more "foreign" looking companions, some Finn figures out a way, more or less grossly, to emphasise our otherness, our foreignness. Therefore, the fact that I have white skin has definitely helped me survive here; however, my disillusion has definitely grown since I became aware of this."⁶

The 1980s were also a very active decade for stories about the lack of foreigner rights, their arbitrary treatment by the Aliens' Affairs Office, and racism in general. Some publications that gave a platform to such stories were *Apu* magazine, *Näköpiiri*, *Ydinlehti* and *Kansan Uutiset*. It was rumored that *Helsingin Sanomat* did not publish these types of stories as a matter of policy.

Anti-racism activism today and beyond

Anti-racism activism, or foreigner rights activism as it was known in the 1980s, offers us an important fact: migrants and minorities do have a long and rich history in this country

PHOTO: PRIVATE ARCHIVE

At the time foreign nationals had no right to organize in Finland.

"The fact that I have white skin has definitely helped me survive here."

that extends even further back in time. We can thus state with confidence, using Walsh's quote, that we do have history, heroes, even martyrs. Every struggle that we begin from now doesn't have to start from scratch or be separated from previous ones.

Our collective history isn't lost, but alive and ever-growing.

Enrique Tessieri is a sociologist and former journalist who worked as a foreign correspondent in Helsinki, Milano, Madrid, Buenos Aires and Bogotá. He is a member of the NGO European Network Against Racism and editor of Migrant Tales, a blog community that debates issues facing immigrants and minorities.

www.migranttales.net

6 Greg More and Adrián Soto: *Strange days. The experience of foreign students in Finland*. Gaudeamus. Helsinki 1984. p. 9.

THEY NEED ONLY TEN PERCENT TO STAND AGAIN AS PRODUCTIVE INDIVIDUALS

Refugees are not people who just look for the hand that feeds them and puts money in their pockets. They all come from rich countries. They have studied in schools and universities and they have professions and jobs. Every human in this world works on themselves from the first moment they realise that they really want to live, so they have to be answerable to the laws and demands of this life. There or here, they are the same.

So these humans I talked about have come to Finland with all their capacities and plans which will be used soon in the Finnish environment at the right time. That is why after they get their residency permit, the first thing they do is go to the Finnish schools, learning the language in a bid to engage and integrate into society as an active member.

What do refugees need? And why don't they stay in Turkey, the first destination they came to, isn't it safe?! (Life through your lens.)

Life is wider in its meaning than only a tent and the sun. The real definition of life is that dynamic process which cannot simply entail chasing food and water presented by humanitarian organisations. It is not life, where are the schools, where are the jobs, where are the places that people could

resume or continue their professions? For example, doctors from the Iraqi city of Mosul who fled from ISIS are not allowed to carry on their career in Kurdistan, a bordering so called autonomous region that understands firsthand the futility of attempting to 'rebuild' a life close to ISIS territory. Although initially attempting to help refugees in the nearby ISIS-controlled Ninawa province, its governmental staff have since fled due to violence and instability, cementing the fact that it is not possible to resettle in a neighbouring region. Refugees hope for a country that can provide a small space for a safe life.

Life has its own qualities which should be nurtured for that blessed seed to bloom, enabling that flower to grow. Children need to go to school, workers want to work legally and equally, and doctors need to save lives. And all these qualities of life are here in Europe, because Europe has fostered and maintained human dignity which is the core of life. They came here for abstract reasons more than concrete ones, such as, freedom and dignity: the life through our lens.

Don't let anybody put you in a specific box!

Are you African or Arabic? Are societies built on the ethnicity of individuals, or rather the

capacities and qualifications that individuals have?

Let's consider the first civilisations and realise how they thrived! No doubt according to the specialists, the key was trade, which is more than transporting goods and grains, but more broadly encompasses cultural exchange. The foundation of human progression is the accumulation of developments from different nations, across different stages of history.

With respect to what is happening in the modern world, and especially in Finland, it's more logical to be optimistic rather than give in to our fears. We reject the pressure to leave this place and sail into the horizons, and instead wish for a better understanding of how diverse multicultural societies, like the USA, have used difference to their advantage to become world powers.

Are we trapped by our fears and rumors?

Fortunately, all the examples we have refer to one truth: the most multicultural society is the one most able to sustain itself strongly on different levels!

It is rare that individuals will seek to challenge the laws and conventions of a functional society. In comparison, Iraq's state systems have been dysfunctional since

2003, with disastrous results. With good machines in the factory, and good systems in place, the outcomes will, not surprisingly, be of the same quality and quantity every single time.

This is exactly how the law works in any country! We shouldn't be worried about refugees and how they were in their countries, but we should ask ourselves how our system works. If the foundations of our countries are strong and just, then this enables people to live truthfully and without fear. In our essence, we respond to and embody the systems of the countries in which we live.

Ahmed Zaidan, born in Mosul 1988, is a journalist and awarded poet from Iraq. He published his first book 2009 and was forced to flee the country 2013. Since then, Zaidan has been writing in the newspapers and performing his poetry in Finland, especially as his intention is to bring hope to others who fled their countries.

IRAQI ASYLUM SEEKERS PROTEST IN FINLAND

On May 17, 2016, Finnish Immigration Service (Migri) announced that humanitarian protection would no longer be granted for asylum seekers in Finland. Humanitarian protection was a national permit category for applicants who could not return to their countries because of a bad security situation or environmental catastrophe, but who did not meet Migri's requirements for asylum or subsidiary protection. Migri also announced tightened requirements for subsidiary protection: Finnish officials now claim that the security situation in the main countries of origin of asylum seekers is improved, in Iraq, Afghanistan and Somalia.

Migri had already tightened asylum criteria for these countries in the fall 2015. On October 20, it published new security assessments which proclaimed more areas in Iraq to be "safe" or "safer". This meant that people originating from these areas would no longer be granted protection based on the security situation in their region, but would need to individually provide evidence of persecution. Theoretically, rejected asylum seekers from these "safe" areas could be deported back.

The political motivation for the plans to enable more deportations became clear already in late September as the Minister of Interior, **Petteri**

PHOTO: FREE MOVEMENT NETWORK

Orpo, announced this intention prior to the first security reassessment being conducted. The "thorough and objective" re-examination of the security situation in Iraq was thus revealed to be fraudulent, its intended result having been clear from the start. The aim was to reject a major proportion of new arrivals and send a message to those who were considering the journey. Subsequent security assessments for Somalia and Afghanistan were made in October, with a similar result of areas in these countries being declared safer.

At the same time, negotiations over a possible readmission agreement between Finland and Iraq became public. By entering into negotiations with his Iraqi colleague **Al-Jaafari**, the Finnish Foreign Minister **Timo Soini** sent the message: you are not welcome here. This was also the subtext of Finnish President **Sauli Niinistö's** speech at the opening of the parliamentary season in February 2016. He claimed that a country in economic hardship couldn't afford to receive 30 000 refugees per year, as had been the case in 2015.

In the late spring of 2016, the practical significance of declaring Afghanistan, Iraq and Somalia as safer countries is still somewhat unclear. For instance, a major part of the 20 000+ Iraqis who applied for asylum in Finland in 2015 are still waiting for their decisions. At the same time, considerably fewer people will seek asylum in Finland. After European countries began border controls, the numbers of new arrivals have dropped drastically. The Northern border with Sweden, which was popular with border-crossers in the fall of 2015, is today quiet. A significant number of asylum seekers, almost 900, have left Finland "voluntarily" since August 2015. Iraq has been declared a "nearly safe" or "safer" country, but the actual security situation in Iraq has not improved nor its crises solved. The negotiations for a readmission agreement between Finland and Iraq have not disappeared from the Finnish government's agenda. At the moment, it is however difficult to estimate the

The media followed the demonstration after the press conference.

feasibility of mass deportations from Finland to Iraq.

We publish here an appeal by a group of Iraqi asylum seekers which was read in a press conference on October 12 in the Finnish Parliament's Visitors' Centre, and signed by some 300 people waiting for their asylum decisions in Helsinki. The event was organised with the support of Free Movement Network as a response to Migri's announcement on September 30 to freeze asylum applications of people from Iraq and Somalia until the new security assessments had been made. Immediate protests against these announcements had already taken place in different cities, including in Lahti's Hennala emergency shelter on October 1. Due to the press conference, the asylum seekers' message was widely covered on national TV channels, radio and in print media. It was a rare moment during the autumn season in the Finnish media, as the coverage on asylum matters typically followed a racist, classist, sexist and nationalist framework, either openly or in more subtle forms. Usually asylum seekers appeared as muted figures in the background. The conference was followed by a demonstration organised by the Iraqis at the statue of Paasikivi, across the road from the Parliament's Visitors' Centre.

OCTOBER 12, 2015

AN APPEAL BY IRAQI ASYLUM SEEKERS IN FINLAND TO THE FINNISH PEOPLE AND GOVERNMENT

We, refugees from Iraq, ask the Finnish people and the Finnish government for protection and asylum.

Iraq, and especially its capital Baghdad, are dangerous areas with arbitrary violence. We didn't risk our lives through dangerous journeys by sea and land to come here looking for food or money. We came because of the insecurity and threats imposed on us and our families by the Iraqi government and the ongoing conflict in the Middle East. We cannot go back to Iraq since most of us will face death or incarceration. We came to Finland to find hope, safety and a dignified life.

The current Iraqi government does not PROTECT nor REPRESENT us. It is supporting and supported by militias who enforce sectarian violence and killings of innocent civilians on a daily basis. It is also implicated with ISIS. The government is not even able to provide basic services like electricity and it is deeply corrupted. For these reasons we have been protesting against the Iraqi government for years, in our homeland and abroad.

Despite knowing this, the Finnish immigration authorities and the foreign minister are negotiating a readmission agreement with the Iraqi government to deport Iraqis back. The immigration authorities have also frozen our asylum applications as part of their plan to restrict the criteria for granting asylum. They aim

to wrongfully identify certain areas like Baghdad as "safe" although they are clearly dangerous zones. Thus they are planning massive rejections of Iraqis' asylum applications and their subsequent deportation.

Death rates are very high in Baghdad, but the Iraqi government is engaged in a cover up through its media propagating false information about Iraq as a safe country. Do not depend on government sources or news channels. The fake security reports issued by the government always report the casualties of bombings and explosions much lower than the real ones. Assassinations, kidnappings, arbitrary arrests, jailings and death sentences by the government, administration and their militias are NEVER mentioned in these reports. These are the daily reality in Iraq. Different militias make a normal life impossible. Some militias work for the government, others are armed, trained and even led by external powers with interests in the area. For many decades, Iraq has been the battleground of global powers and right now the situation is getting worse. No one can know how the crisis will evolve in even the next months due to current instability in the region.

The Iraqi government has to secure the country before people can return to Iraq. As long as the foreign minister Al-Jafari and other MPs do not bring their own families to Iraq

from the UK and other safe countries and as long as he and other ministers and MPs only move around in Baghdad in bullet proof cars and with a convoy of security, we can be sure about one thing: Iraq is not safe. The Finnish government and the Finnish people should consider the situation carefully.

Our demands:

No deportations to Iraq! No deportations to Baghdad! We demand that the Finnish immigration service base their judgement of security in Iraq on the truth that is presented by the Iraqi refugees and the human rights organisation's reports. The Iraqi government does not represent us nor protect us. We ask for protection in Finland.

We denounce any ongoing negotiation with the Iraqi government and we denounce

any planned declarations of Iraq as "safe". We call upon Finnish people to support us. Do not put our lives in danger! Do not trade with the lives of the Iraqi people and Middle Eastern refugees!

We demand that the Finnish government speed up the processing of our applications and grant us asylum. We are tired of remaining hostages for months. We want to bring our families who are facing risk in Iraq, in the neighboring countries or transit countries.

We denounce the Finnish media defamation that focuses on Iraqi refugees not accepting Finnish food. The media should report on the problems and real insecurities in our home country that have pushed us to look for refuge abroad.

Stop the discrimination against refugees from the Middle East: the conflict they face is the same.

PHOTO: FREE MOVEMENT NETWORK

NO DEPORTATIONS TO IRAQ!

– Declaration of The Free Movement Network, October 12, 2015

The Free Movement Network is concerned about the intention of the Immigration Service to weaken Iraqi and Somali asylum seekers' access to asylum in Finland.

The security assessments made must be based on actual situations

Migri is currently preparing new assessments of the security situation in Iraq and Somalia. Both the Immigration Service and the Minister of the Interior **Petteri Orpo** have already announced that the change is likely to mean tightening the criteria for asylum.

The increased number of refugees indicates that the security situation in Iraq and elsewhere in the Middle East has deteriorated dramatically. The network believes that the increase in the number of people seeking protection is not a valid reason for tightening the criteria for asylum decisions.

Migri claims that there is a considerable difference between the grounds other EU countries use in asylum decisions for Iraqis, and those applied in Finland. Standardising policies with other Nordic or EU countries cannot be the basis for new security classifications.¹ Also, for example in Germany, almost all Iraqi asylum seekers have been granted international protection in 2015.² The assessment on security has to be done on the basis of the current situation in Iraq.

Until now, all asylum seekers from the central parts of Iraq have been granted protection by Finland on the basis of the unsafe situation in these regions. If the planned tightening of assessments comes into being, asylum seekers from areas defined as safe will have to prove that they are personally facing threat of persecution. Presenting evidence to prove this may be difficult for people fleeing various armed groups that practise

indiscriminate violence. In addition, it is difficult for officials to determine the home region of each refugee. The tests used to detect refugees' mother tongues and dialects are unreliable, meaning the practice of dividing crisis countries into safe and unsafe areas is inherently problematic.

The security situation is deteriorating in Iraq

Based on reports by independent human rights organisations, research institutes and international organisations, it is clear that the security situation in Iraq is extremely weak, with no immediate signs of improving. Both the UNHCR and Human Rights Watch 2014 *Country Reports* show deteriorating conditions. Human rights organisations stress serious human rights violations including ethnic cleansing, mass rape, kidnapping, arbitrary arrests, detentions and executions.³ Amnesty International notes that violent attacks against civilians are committed both by ISIS and the Iraqi government as well as militias supported by the government. The situation is very unstable and changing rapidly in the whole country, especially in Baghdad. Every day dozens, even hundreds are killed and injured in bomb attacks and acts of violence.

A report commissioned by Migri in April 2015 also states that the attacks made by the Shia militias connected to both ISIS and the Iraqi government make the security situation in Baghdad very weak. The attacks perpetrated by ISIS are mainly targeted at the Shia majority, whereas the

1 Orpo HS:lle 1.10.2015: <http://www.hs.fi/politiikka/a1443673013412>; Vuorio HS:lle 30.9.2015: www.hs.fi/politiikka/a1305989319392

2 European Migration Network 17.9.2015: Ad-Hoc Query on Asylum seekers from Iraq Requested by FI EMN NCP

attacks by Shia militias, which the Shia government partly supports, are mostly targeted at the Sunni population. A significant proportion of the Sunni population have been forced to flee Baghdad.⁴

There are currently 3.2 million internally displaced persons escaping these violent conflicts. The estimate of a UN official is that 10 million Iraqis need emergency aid by the end of this year.⁵ The Iraqi government is unable to protect its citizens from violence, nor is it able to ensure access to such basic services as electricity or health care.

Readmission agreement as a form of populist politics

The Finnish government has also started negotiations on a readmission agreement. The agreement would possibly make it easier to send rejected asylum seekers back to, for example Baghdad, although the UN Refugee Agency UNHCR has recommended that no person should be forced to return to Iraq.⁶

The agreement is presented as a populist response to Finland's growing number of Iraqi asylum seekers. In reality, readmission agreements do not guarantee the realisation of deportations. For example, the Swedish authorities replied with the following to an inquiry made by Migri: "a very small part [of the returns] are forcible returns—the Iraqi Embassy does not issue travel documents if it is not a voluntary return".⁷

The legislation amendment increases undocumented immigration

The legislation amendment that came into force in July 2015 has had a detrimental effect on failed asylum seekers, as they are no longer granted even a temporary residence permit,

despite deportation being impossible. Tightening the criteria for Iraqi and Somali asylum seekers would most likely mean that the number of people living in Finland as undocumented migrants will significantly increase.

The Free Movement Network demands that

1. The security assessments must be based on objective enquiry as opposed to the needs of populist immigration policy.
2. The Country Information Service must be separated from the Finnish Immigration Service to form an independent institute, which should be connected to either the parliamentary Human Rights Centre or the Ministry of Justice.
3. Finland must not enter into readmission agreements with countries that do not protect their own citizens and persistently commit serious human rights violations.
4. The deportation of asylum seekers to countries in crisis suffering from long-term wars and conflicts must be stopped. People fleeing war should be granted international protection.
5. Asylum seekers who receive a negative decision must also have their basic rights safeguarded.

With this resolution, the Network supports Iraqi asylum seekers living in Finland in their struggle for a secure life. The Network supports the demands of the Iraqi people: No deportations to Iraq. Iraq is not a safe country. The Iraqi regime is unable to protect its citizens, and therefore doesn't represent the majority of them. The government and the authorities must acknowledge and action the demands of asylum seekers. These demands must inform the Finnish refugee debate: the request for help by people fleeing violence and persecution must be heard.

3 United States Department of State, 2014 Country Reports on Human Rights Practices – Iraq, 25.6.2015: <http://www.refworld.org/country,COI,,ANNUALREPORT,irq,,559bd56128,0.html>; Human Rights Watch – Iraq: www.hrw.org/middle-east/n-africa/iraq

4 Maahanmuuttovirasto: Bagdadin turvallisuuksien tilanne – shiia militia. Teemaraportti 29.4.2015: www.migri.fi/download/59751_Bagdadin_turvallisuuksien_tilanne_-_shiia_militia_FINALVERSION.pdf?4456e4a89e8dd288

5 UN News Service, 'Many people have reached the end on the line in Iraq,' warns senior UN relief official, 25.9.2015 www.refworld.org/docid/5608ef0d40a

6 UNHCR: UNHCR Position on Returns to Iraq, 27.10.2014, www.refworld.org/docid/544e4b3c4.html

7 European Migration Network 17.9.2015: Ad-Hoc Query on Asylum seekers from Iraq Requested by FI EMN NCP.

مناشدة من طالبي اللجوء العراقيين في فنلندا للشعب و الحكومة الفنلندية

نحن طالبي اللجوء العراقيين، نسأل الشعب والحكومة الفنلندية حيمايتنا و منحنا حق اللجوء في فنلندا. العراق و بالأخص العاصمة بغداد مناطق خطرة مضطربة باستمرار. لم نخاطر بحياتنا في رحلتنا عبر البحار و الاراضي من اجل المال او الطعام نحن جئنا هربا بحياتنا. لجئنا هنا فرارا من عدم الاستقرار و انعدام الامان و بسبب المخاطر و التهديدات المفروضة علينا من قبل الحكومة العراقية و الصراع المستمر في الشرق الاوسط. لانستطيع العودة الى العراق لنواجه الموت او السجن. جئنا الى فنلندا للعثور على امل، امان، ومن اجل بناء حياة كريمة.

الحكومية العراقية الحالية لا تمثلنا و لا تحميننا. هي داعمة و مدعومة بمليشيات ناشرة للعنف الطائفي و قتل المدنيين بصورة يومية. الحكومة كذلك متورطة بارتباطات مع داعش. الحكومة فاشلة و غير قادرة على توفير ابسط متطلبات الحياة الكريمة كالماء و الكهرباء و الحكومة كذلك متورطة بقضايا فساد. لهذه الاسباب كنا و ما زلنا بأعتصامات مستمرة ضد الحكومة العراقية داخل و خارج وطننا.

بالرغم من كل هذا، دائرة الهجرة الفنلندية و وزارة الخارجية الفنلندية يبحثون عن تطبيق اتفاقية ترحيل للاجئين العراقيين في فنلندا الى الاراضي العراقية. الهجرة الفنلندية كذلك جمدت العمل في قضايا لجوئنا كجزء من خطتهم لتضييق منح اللجوء للعراقيين. هدفهم هو تعريف بعض المدن كبغداد « بالأمنة» بالرغم من كونها مناطق ساخنة. لذلك هم يخططون لرفض كثير من طلبات اللجوء العراقية و من ثم ترحيل اللاجئين الى الاراضي العراقية.

نسبة الوفيات عالية جدا في بغداد لكن الحكومة العراقية تروج بأن العراق منطقة امنة بأستخدام محطات تلفزيونية تنشر اخبار مزيفة عن الوضع الامني. لا تصغوا الى الاعلام الحكومي او ادعات التلفزيون المحلية. التقارير الامنية المزيفة من قبل الحكومة دائما توثق عدد الجرحى و القتلى في اي انفجار او خرق امني بعدد اقل بكثير عن الواقع. الاغتيالات، الخطف، الاعتقال العشوائي، القتل على يد عناصر الدولة او المليشيات المتسلطة غير موثق في هذه التقارير. هذه هي حقيقة الوضع في العراق. المليشيات المختلفة تجعل المعيشة في العراق مستحيلة. بعض المليشيات منقادة من قبل اعضاء الحكومة، البعض الاخر مدرب و مجهز بالاسلحة و يعمل لقوى خارجية من اجل اهداف طامعة في المنطقة. لعقود مستمرة كانت ارض العراق مصرع لمطامع القوى العظمى و الوضع اسوأ حاليا. لا احد يستطيع ان يخمن التطورات الامنية نتيجة تداعيات التغييرات الاقليمية.

الحكومة العراقية يجب عليها توفير الامن و الامان قبل ترحيل الناس. مادامت عوائل وزير الخارجية «ابراهيم الجعفري» و عوائل اعضاء مجلس الحكم العراقي خارج العراق في المملكة المتحدة و دول اخرى، و ما زال اعضاء مجلس النواب العراقي يتجولون بسيارات مدرعة ضد الرصاص بمرافقة افواج من الحماية يمكننا استنتاج شيء واحد فقط : ان العراق بلد غير امن. لذلك على الحكومة والشعب الفنلندي النظر للقضية من زاوية اخرى.

مطالبنا:

لا للترحيل الى العراق، لا للترحيل الى بغداد. نطالب دائرة الهجرة الفنلندية بتقييم الوضع الامني العراقي وفقا للحقائق المذكورة من قبل اللاجئين و التقارير الامنية المزودة من قبل منظمات حقوق الانسان الدولية. الحكومة العراقية لا تمثلنا و لاتحيمنا. نطالب بحق الحماية في الاراضي الفنلندية.

نحن ننبذ أي مفاوضات جارية مع الحكومة العراقية و ننبذ أي مخطط للترويج بأن العراق بلد «أمن». نطالب الشعب الفنلندي بحمايتنا. لا تضعوا ارواحنا بخطر. لا تتاجورا بأرواح اللاجئين العراقيين و لاجيء الشرق الاوسط.

نطالب الحكومة الفنلندية بالاسراع في معالجة طلبات لجوئنا ومنحنا حق الإقامة. لقد تعبنا من كوننا رهائن مخيمات اللجوء لعدة أشهر. نريد ان نجتمع بعائلاتنا التي تواجه خطر مستمر في العراق، او في دول الجوار أو دول العبور.

إننا نستنكر إساءة وسائل الاعلام الفنلندية التي تركز على الترويج السيء للاجئين العراقيين بعدم قبولهم لوجبات الطعام الفنلندية. يتوجب على الإعلام التركيز عن انعدام الأمن الذي دفعنا للبحث عن ملجأ خارج وطننا.

وقفوا التمييز بين اللاجئين من منطقة الشرق الأوسط: صراعنا واحد.

HALLITUS: VAINOA PAKENEVIEN OIKEUSTURVA TARPEETONTA

Jokaisella turvapaikanhakijalla on oikeus saada turvapaikka-asiaansaprosessiinsa apua lakimieheltä. Tällä hetkellä turvapaikka-asioihin perehtyneiden asianajajien valtavan pulan vuoksi monen turvapaikanhakijan oikeusturva, eli oikeus saada asiansa käsitellyksi oikeudenmukaisesti, ei Suomessa toteudu. Parhaillaan eduskunnan käsiteltävänä oleva hallituksen esitys heikentäisi toteutuessaan turvapaikanhakijoiden oikeusturvaa voimakkaasti. Maksutonta oikeusapua vähennettäisiin ja valitusmahdollisuuksia kavennettaisiin.

Kaikki keskeiset kansalaisjärjestöt kuten Amnesty International, Pakolaisneuvonta ry ja SPR ry ovat kritisoineet alkuperäistä esitystä. Myös eduskunnan oikeusasiamies ja yhdenvertaisuusvaltuutettu ovat olleet huolissaan oikeusavun vähenemisestä ja valitusaikojen lyhentämisestä.

Ei enää avustajaa turvapaikkapuhuttelussa

Ehdotuksen mukaan turvapaikkatutkinnassa myönnettäisiin oikeusapua vain, jos siihen on erityisen painavia syitä. Turvapaikanhakijat eivät enää saisi maksutonta neuvontaa asianajajilta ennen Maahanmuuttoviraston tekemää turvapaikkapuhuttelua. Puhuttelussa ei olisi myöskään paikalla oikeudellista avustajaa. Puhuttelu, jossa käydään läpi ihmisen perusteet hakea turvapaikkaa, on tärkein osuus koko turvapaikkaprosessissa. Turvapaikkapäätös tehdään puhuttelupöytäkirjan perusteella.

Turvapaikkamenettely on muutenkin hakijan kannalta vaikea, koska hakijat eivät osaa suomea, eivätkä he tunne täkäläisiä viranomaiskäytäntöjä tai tiedä välttämättä oikeuksistaan turvapaikanhakijoina. Monet eivät tiedä, millä perusteilla turvapaikan voi saada.

Jos hallituksen esittämä muutos hyväksytään, se vaikeuttaisi merkittävästi kokeneiden ja pakolaisasioihin erikoistuneiden asianajajien toimintaa.

Valitusaika jopa puolet nykyistä lyhyempi

Lakiehdotuksessa esitetään valitusaikojen lyhentämistä. Nykyään maahanmuuttoviraston turvapaikkahakemukseen antamasta kielteisestä päätöksestä on kolmekymmentä päivää aikaa tehdä kirjallinen valitus hallinto-oikeuteen. Saman verran aikaa on valittaa hallinto-oikeuden päätöksestä korkeimpaan hallinto-oikeuteen. Sama valitusaika on kaikissa muissakin viranomaispäätöksiä koskevissa hallintovalituksissa. Jos hallituksen esitys toteutuu, hallinto-oikeuteen pitäisi valittaa 21 vuorokauden sisällä ja korkeimpaan hallinto-oikeuteen 14 päivässä.

Kansainvälisten sopimusten mukaan turvapaikanhakijoilla on oltava pääsy tehokkaan oikeussuojakeinoon, eli heille on taattava valitusmahdollisuus kielteisestä päätöksestä ja riittävästi aikaa valituksen tekemiseen.

Jos turvapaikanhakijan oikeus lakimieheen ennen ensimmäistä, maahanmuuttoviraston

tekemää turvapaikkapäätöstä viedään, lakimies tapaisi hakijan ensimmäistä kertaa vasta valitusvaiheessa. Lakimiehellä olisi siten vain kolme viikkoa aikaa tutustua hakijan tilanteeseen, ajankohtaiseen maatietoon tämän kotimaasta, tavata hakijan tulkin kanssa sekä kirjoittaa valitus.

Lisäksi esityksessä kavennettaisiin niiden perusteiden määrä, joilla korkeimpaan hallinto-oikeuteen voi tehdä muutoshakemuksen. Myös säilöön otettujen oikeusturvaa heikennettäisiin. Hallinto-oikeuden ratkaisukoonpano olisi aikaisemman kolmen jäsenen ohella päätösvaltainen myös kaksijäsenisenä.

Joukossa pari parannusta

Ehdotuksen mukaan turvapaikanhakijan oikeudellisena avustajana voisi jatkossa toimia ainoastaan asianajaja tai luvan saanut oikeudenkäyntiavustaja. Kyseessä on parannus nykytilanteeseen: huijarilakimiehet ovat hakeutuneet turvapaikanhakijoiden avustajiksi.

Myönteisenä muutoksena voidaan pitää myös sitä, että kansainvälistä suojelua eli turvapaikkaprosessia koskevat asiat käsiteltäisiin tuomioistuimissa kiireellisinä. On tosin hyvä huomata, että monille kielteisen päätöksen saaneille turvapaikanhakijoille valitusajaka on tärkeä mahdollisuus hankkia oleskelulupa muulla perusteella, kuten esimerkiksi työn kautta. Valitusajan lyheneminen vaikeuttaa tätä tietä.

Esitys turvapaikanhakijoiden oikeusturvan heikentämisestä on nyt eduskunnassa valiokuntien käsittelyssä. Sen etenemistä voi seurata eduskunnan internetsivuilla. Myös Vapaa liikkuvuus -verkosto tiedottaa esityksen etenemisestä verkoston Facebook-sivuilla.

Lisätietoa

Amnesty Internationalin lausunto oikeusministeriölle luonnoksesta ulkomaalaislain ja eräiden muiden lakien muuttamiseksi

Hallituksen esitys (HE 32/2016) eduskunnalle laeiksi ulkomaalaislain ja eräiden muiden lakien muuttamisesta

THE FINNISH GOVERNMENT: PEOPLE FLEEING PERSECUTION DON'T NEED LEGAL AID

All asylum seekers have a right to legal assistance and a lawyer within their asylum process. However, there are not enough lawyers specialising in asylum law to meet the current demand. For many asylum seekers, this means that their legal protection and rights are compromised. At the moment, the Finnish parliament is reviewing a governmental bill which proposes reducing the right to legal aid and diminishing the right to appeal after a negative decision. If the governmental bill is passed it will considerably weaken asylum seekers' legal protection.

NGOs who have a central role in the human rights field—Amnesty International, the Refugee Advice Centre, and the Finnish Red Cross—have critiqued the bill. In addition, the Parliamentary Ombudsman in Finland and the Non-discrimination Ombudsman have expressed concerns over reducing legal aid and shortening the time for appeals.

No more legal aid at the asylum interview

The government suggests that legal aid within the asylum investigation would be guaranteed only for particularly compelling reasons. Asylum seekers would lose the right to free of charge legal advice from a lawyer before their interview with the Finnish Migration Services. State-provided legal counsel would

not be permitted at the asylum interview either. The grounds for the right to asylum are determined at this asylum interview, making this procedure the most critical part of the asylum process. The asylum decision is based on the written asylum protocol from the asylum interview.

For the asylum seekers, the asylum process can be difficult: people seeking asylum do not know Finnish; they are not familiar with the Finnish officials' practices; and they do not necessarily know their rights as asylum seekers. Many are not aware of the grounds by which asylum can be granted.

Limiting the time for appeal in half

The law proposal suggests shortening the appeal period. According to current practices, if applicants wish to appeal to the Administrative Court after a negative decision by the Finnish Migration Services, they need to do so within 30 days. This also applies to appeals lodged to the Supreme Administrative Court. If the government's new proposal is passed, Administrative Court appeals would need to occur within 21 days, while the period for lodging appeals to the Supreme Administrative Court would be slashed to 14 days.

The international treaties ratified by Finland guarantee asylum seekers have the right to

effective legal protection. This means that they need to be guaranteed a possibility to appeal against a negative decision, and enough time to undergo this procedure.

If asylum seekers are denied the right to have legal aid before their first asylum interview with Finnish Migration Services, then legal practitioners would meet their clients for the first time when appealing against a negative decision. Legal practitioners would have at most three weeks to familiarise themselves with the individual applicant's situation. This encompasses appraising the up-to-date home country context relevant to the case, meeting the applicant with an interpreter, and writing an appeal. If the government's proposal is accepted, it will make the job of overworked lawyers who specialise in asylum law considerably more difficult.

Few improvements, too

According to the proposed law, only authorised legal practitioners, lawyers and legal counsels can supervise these cases. This is an improvement to the current situation in which bogus practitioners could present themselves as approved legal counsels to asylum seekers.

Another positive change is that asylum cases could be processed as urgent matters in courts of law. At the same time, it is important to keep in mind that for asylum seekers who

have received negative decisions, the appeal process serves as a crucial time period in which to establish other grounds for other types of permits to secure their status (for instance, through a work or study permit). Limiting the time for appeal makes this a far more challenging alternative.

Parliamentary committees are currently viewing the government's proposal to weaken asylum seekers' legal protection. You can find information about the process on the Parliament of Finland's website. The Freedom of Movement network follows this process on their Facebook page.

KENELLÄ ON OIKEUS ASUMISEEN?

Vuosien ajan Helsingissä on esitetty joka talvi sama näytelmä: kaupungin asunnottomien palvelut jättävät osan apua tarvitsevista kadulle, koska nämä ovat ulkomaalaisia; kansalaisjärjestöt valittavat asiasta ja kaupunki vastaa väittämällä, ettei kukaan Helsingissä jää pakkaseen. Voi olla, että kaupungin väistelytaktiikka on tullut tiensä päähän.

Useiden kansalaisjärjestöjen eduskunnan oikeusasiamiehelle tekemän kantelun mukaan alkuvuoden kovien pakkasten aikana neljätoista ihmistä jäi ilman lämmintä yösijaa Helsingissä. Kaupungin sosiaalipäivystys ja Hietanien asunnottomien palvelukeskus kieltäytyivät toistuvasti tarjoamasta heille hätämajoitusta, sillä asunnottomat eivät olleet helsinkiläisiä.

Helsingin Diakonissalaitoksen liikkuvan väestön päiväkeskus Hirundon työntekijöiden avunpyyntöihin vastasivat lopulta yksittäiset kaupunkilaiset, jotka majoittivat osan apua tarvitsevista romanisiirtolaisista.

Kaupunki jatkoi julkisesti samalla linjalla kuin aikaisempina vuosina. Helsingin kaupungin apulaiskaupunginjohtaja **Laura Rätty** ja apulaiskaupunginjohtaja **Pekka Sauri** vakuuttivat, että ketään ei jätetä pakkaseen. Tämä oli Rädyn viesti myös asiasta kyselleille kunnanvaltuutetuille.

Pakkaset kiristyivät uudestaan maaliskuussa. Naisasialiitto Unioni tarjosi omistamansa lauttasaarelaishuvila Villa Salinin romanisiirtolaisten käyttöön pakkasöiden ajaksi, 18.–30. maaliskuuta. Hätämajoituksen organisoiti itseään järjestäytynyt vapaaehtoisjoukko. Salinissa yöpyi noin kolmekymmentä romaninaista.

Koska vain osa Helsingissä oleskelevista romanisiirtolaisista mahtui majoitukseen, joukko aktivisteja ja 22 asunnottomaa hakeutui tiistai-iltana 22. maaliskuuta Helsingin sosiaalipäivystykseen pyytämään hätämajoitusta pakkasten ajaksi. Viranomaiset kieltäytyivät hätämajoituksen järjestämisestä. Sosiaaliryöntekijät käsittelivät vain yhden pariskunnan pyynnön, mutta päätös siitä annettiin vasta kahden päivän kuluttua. Muita ei kuultu.

Sosiaaliryöntekijät soittivat vajaan neljän tunnin odottelun jälkeen poliisit poistamaan ihmiset tiloista. Poliisin tulon uhan alla romanit jättivät rakennuksen. Tapauksesta tehdään kantelu eduskunnan oikeusasiamiehelle. Se on luvattu käsitellä samassa yhteydessä kuin järjestöjen alkuvuoden tapahtumista tekemä kantelu.

Romanit kohtaavat häätöpolitiikkaa niin Romaniassa kuin Helsingissäkin

Romanisiirtolaiset ovat EU-kansalaisia, mutta suurin osa heistä ei pysty rekisteröimään oleskeluaan Suomessa, koska heillä ei ole täällä vakituista työtä. Kyse on esimerkiksi pullojen keräämisellä, *Iso Numero* -lehden myymisellä

tai kerjäämällä itsensä elättävistä ihmisistä.

Helsingin kaupungin ohjeistuksen mukaan rekisteröimätön EU-kansalainen pääsee kaupungin sosiaalipalveluiden piiriin vain, jos hän suostuu palaamaan kotimaahansa. Tällöinkin majoitus järjestyy yleensä vain yhdeksi tai kahdeksi yöksi.

Suurin osa Suomessa palveluiden ulkopuolelle jäävistä on juuri romanisiirtolaisia, vaikka joukossa on myös paperittomia siirtolaisia ja työttömäksi jääneitä itäeurooppalaisia työntekijöitä.

Romanit kohtaavat eri puolilla Eurooppaa rasismia ja järjestelmällistä syrjintää. Syrjintä aiheuttaa työttömyyttä ja köyhyyttä. Monet romanit elävät Romaniassa ja Bulgariassa taloissa, joissa ei ole sähköä, juoksevaa vettä tai viemärointiä. Ihmisoikeus- ja romanijärjestöt raportoivat jatkuvasti laittomista pakko-häädöistä ympäri Eurooppaa.

Oleskellessaan Helsingissä romanit viettävät yönsä puistonpenkeillä, julkisissa vessoissa, vaatekeräyslaatikoissa, siltojen alla, metssissä ja autoissa. Ainoa kaikille avoin yöpaik-

ka on Vailla vakinaista asuntoa ry:n yökahvila Kalkkers, jossa on istumapaikat 15:lle ensimmäisenä saapuvalla.

Suomessa oleskelevat raportoivat jatkuvista häädöistä. Vapaa liikkuvuus -verkostolle on vuosien varrella kerrottu lukuisista tapauksista, joissa vartijat tai poliisit ovat tuhonneet yleisille paikoille leirytyneiden ihmisten teltoja ja omaisuutta. Joskus autoja häädetään keskellä yötä.

Taktiikan lainmukaisuus on epäselvää. Kaupungeilla ei ole enää omia järjestyssääntöjä, vaan leirytymistä määrittävät järjestyslaki ja jokamiehenoikeudet. Tilapäiseen, jokamiehenoikeuksien piiriin kuuluvaan leirytymiseen kaupungin mailla ei tarvita lupaa. Leirytyjä voi syyllistyä hallinnan loukkaukseen, jos yöpymisestä aiheutuu vähäistä suurempaa haittaa. Yleisellä alueella leirytyksen haittaliseksi määrittelemiseen on kuitenkin korkea kynnyks - järjestyslain mukaan nyky-yhteiskunnassa ihmisten on siedettävä toisten ih-

Romanit kertovat pakkasöistä Helsingissä

”Olen viettänyt pakkasöitä ulkona Suomessa. Et voi kuvitellakaan, se on kammottavaa, Pelkää, että kuolet. Tuntuu kamalalta. Pelko ja stressi on ihan loputon. En tiedä, mitä tehdä, mihin edes mennä, kun yö tulee. Aina sama miettiminen. Päivällä tulee hetken helpompaa, ihan hetkeksi. Mutta illan lähestyessä tulee kamalan pelottava olo. Sielusi kaikki ajatukset ja pelot valtaavat mielen.”

Nainen, 41, Romania

”Kun tulimme Suomeen oli paljon lunta ja kylmä. Nukuimme vaaatesäiliöissä ja lisäksi meillä oli telta, jonka pystytimme. Sitten tuli poliisi ja häätö meidät sieltä ja heitteli tavaroitamme. Tämän jälkeen siirryimme metsään nukkumaan. Jos maassa on lunta, putsamme sitä vähän pois ja käymme siihen nukkumaan. Kun poliisit tulevat, tärisemme sekä kylmästä että pelosta. Ja jos ne eivät ole poliiseja, jotka tulevat, saattavat tulla narko-

maanit, eivät anna meille rauhaa. Iloitsemme tästä pelkästä lämmöstä nyt. Jos Bulgariassa olisi rauhaa elää, emme tulisi tänne.”

Nainen, 47, Bulgaria

”Minä olen nyt ollut täällä edestakaisin Romaniasta kuuden vuoden ajan. Ajatella, jos nyt olisikin joku paikka. Voisin tuoda lapsenikin tänne. Voisimme nukkua jossakin. Olisi majoitus! Viimeksi kun lähdin kotoa kuukausi sitten, minun piti valita, maksanko sähkön vai ruoan. Oli pakko maksaa sähkö, joten ruokaa ei ollut. Tämä olisi tärkeä asia, että olisi joku paikka, jossa majoittua.”

Nainen, 42, Romania

Lähde: ”Tärisemme sekä kylmästä että pelosta”. Itäeurooppalaisten romaneiden kokemuksia pakkasöistä Helsingissä – haastatteluja maaliskuulta 2016.

KUVAT: BORISLAV BORISOV

misten omasta huomattavastikin poikkeavaa toimintaa.

Oikeus välttämättömään toimeentuloon ja huolenpitoon

Suomen perustuslain mukaan jokaisella, joka ei kykene hankkimaan ihmisarvoisen elämän edellyttämää turvaa, on oikeus välttämättömään toimeentuloon ja huolenpitoon. Säännöksessä on kyse ihmisarvoisen elämän edellytysten vähimmäistasosta, mihin kuuluu esimerkiksi oikeus terveyden ja hengissä säilymisen kannalta välttämättömään majoitukseen. Säännös koskee kaikkia Suomessa oleskelevia henkilöitä: kansalaisuudella tai Suomessa oleskelun kestolla ei ole merkitystä.

Kaupunki on perustellut perustuslain kanssa ristiriidassa olevaa ”jos et lähde, et pääse yöksi lämpimään” -linjaansa sosiaali- ja terveysministeriön antamalla ohjeella. Ohjeen mukaan oikeus päästä yli yhden tai kahden yön pituiseen kriisimajoitukseen on vain pysyillä asukkailla. Tämä tarkoittaa pysyvän oleskeluluvan saaneita EU:n ulkopuolelta tulleita tai Suomeen rekisteröityneitä EU-kansalaisia, jotka ovat oleskelleet Suomessa vähintään viisi vuotta.

Välttämättömään, kiireelliseen toimeentulotukeen on ohjeen mukaan oikeus kaikilla Suomessa oleskelevilla ihmisillä, mutta sitä ei yleensä myönnetä asumiskustannuksiin. Ohjeen mukaan ”joissakin tapauksissa on kuitenkin yksilöllisen harkinnan perusteella välttämättömää myöntää toimeentulotukea asumiseen tai järjestää tilapäinen asuminen muilla keinoin”.

Perustuslain takaama minimitaso on voimakas väline rajaamattoman, yli pari yötä kestävän hätämajoitusoikeuden puolesta kamppaileville järjestöille. Perustuslakiin vedotaan myös kansalaisjärjestöjen oikeusasiamiehelle tekemässä kantelussa.

Oikeudellinen kamppailu ei silti välttämättä tuo vaatimaamme muutosta.

Apulaisoikeusasiamies Maija Sakslin on todennut 18.2.2016 antamassaan sosiaali- ja terveysministeriön ohjetta koskevassa ratkaisussaan, että henkilön oikeutta välttämättömään toimeentulotukeen ei voida rajata pelkästään ulkomaalaislain pohjalta. Kanteluratkaisu on kuitenkin suhteellisen epämääräinen: se ei kerro, millaisia palveluita kuntien olisi tarjottava. Myös perustuslakivaliokunnan lausunnot ulkomaalaisten oikeuksista sosiaaliturvaan ovat hyvin väljiä.

Romanisiirtolaisille annetuista kielteisistä hätämajoituspäätöksistä on mahdollista valittaa sosiaalilautakuntaan. Lautakunnan päätöksistä voi valittaa edelleen hallinto-oikeuteen, korkeimpaan hallinto-oikeuteen ja tarvittaessa Euroopan ihmisoikeustuomioistuimeen. Nämä oikeudelliset instanssit ovat kuitenkin myös poliittisia: niissä ollaan pääsääntöisesti hyvin varovaisia velvoittamaan valtioita sosiaaliturvan tarjoamiseen ulkomaalaisille. Esimerkiksi EU-tuomioistuin on vahvistanut sen, ettei jäsenvaltioilla ole velvollisuutta maksaa sosiaalitukia niiden kolmen kuukauden ajalta, jolloin EU-kansalaiset voivat vapaasti oleskella muissa jäsenmaissa. Yli kolmen kuukauden ja alle viiden vuoden oleskeluun taas vaaditaan, että henkilö pystyy elättämään itsensä.

Toistuva turvautuminen sosiaaliturvaan on myös ulkomaalaislain mukaan peruste kääntää ihminen Suomesta. Säädestä ei ole juurikaan sovellettu, koska tällä hetkellä sosiaalityöntekijät saavat antaa tietoja asiakkaistaan poliisille vain, jos poliisi kysyy niitä nimenomaisesti. Hallituksen viimesykyiseen maahanmuuttopoliittiseen ohjelmaan on kuitenkin kirjattu, että ulkomaalaisen pitkittyneeseen sosiaaliturvaan turvautumisesta on säädettävä ilmoittamisvelvollisuus Maahanmuuttovirastolle.

Myös Suomen asuinpaikkaan perustuva sosiaaliturva vaikeuttaa tilannetta. Jos valtio ei velvoita kuntia tarjoamaan hätämajoitusta myös muille kuin kuntien asukkailla, riskinä on, että kunnat pyrkivät siirtämään vastuuta liikkuvista asunnottomista toisilleen.

Periaatteellisia oikeuksia kyetään blokkaamaan myös byrokraattisilla käytännöillä. Esimerkiksi suomalaisten päihdeongelmaisten asunnottomuutta pidettiin pitkään yllä asetamalla asuntoloihin rajoituksia päihteiden käytön suhteen. Vasta 2000-luvulla Suomesa käyttöön otettu asunto ensin -periaate on parantanut tilannetta, koska pääsy tuettuun asumiseen ei edellytä päihteettömyyttä. Vaikka viranomaisilla on pakko turvata elämälle välttämätön suoja, sen hakemisesta voidaan tehdä niin hankalaa kuin mahdollista.

Mistä oikeuksia oikeudettomalle väestölle?

Useamassa mielessä taistelussa romanisiirtolaisten majoitusoikeuksien puolesta ollaan paremmassa tilanteessa kuin pitkään aikaan. Kun vuosien ajan puhuttiin vain turisteista tai kerjäläisistä, nyt kaupunki on joutunut vastaamaan kysymyksiin ihmisten perusoikeuksien toteutumisesta. Aiempaa laajempi joukko kaupunkilaisia ja järjestöjä on aktivoitunut majoitusasiassa. Epävirallisten tietojen mukaan Helsinki rahoittaisi ensi talvena ison järjestön tarjoamaa majoitusta nykyisten palveluiden ulkopuolelle jääville. Myös hätämajoitusohjeen muutos on käsittelyssä.

Sosiaalisten oikeuksien luominen paperitömiön tai romanisiirtolaisten kaltaisille ryhmille on kuitenkin hidas prosessi, eikä keskustelun jumiutuminen elämälle välttämättömiin minimitasoon oikeuksiin ole ongelmaton. Vaikuttaa siltä, että romanisiirtolaisten perusoikeudet ovat olemassa vasta välittömän hengenvaaran syntyessä.

Vaikka Suomen virallinen romanipolitiikka korostaa sitä, että romanien pitäisi olla osallisina kaikessa heitä koskevassa päätöksenteossa, kaupungin linjana on ollut, että vaatimus ei koske romanisiirtolaisia.

Keskustelusta puuttuu kysymys siitä, miten voimme yhdessä romanisiirtolaisten kanssa

taistella romaneihin kohdistuvaa rasismia ja syrjintää vastaan. Myöskään siitä ei juuri puhuta, että kaikkien liikkuvien EU-työläisten sosiaalisten oikeuksien turvaamiseksi ei ole luotu kunnollisia rakenteita.

Vuosina 2009–2011 aktivistiryhmän pyörittämän Sosiaalikeskus Sataman pihalla toimi romanisiirtolaisten itsenäinen leiri. Pitkällisen kamppailun jälkeen kaupunki hääti sekä sosiaalikeskuksen että leirin. Meiltä puuttuu nyt tällainen itsenäinen tila, joka on aidosti käyttäjien hallinnassa ja joka luo mahdollisuuden kanssakäymiseen ja yhteisen poliittisen kollektiivin rakentamiseen romanisiirtolaisten ja paikallisten aktivistien sekä asukkaiden kesken.

Suomalaiset romanit **Rosita Asp, Anette Isberg** ja **Janina Lindgren** muistuttivat *Helsingin Sanomissa* 2. huhtikuuta julkaistussa mielipidekirjoituksessaan, että ulkomaa-laisten romanien kohtaamat ihmisoikeusloukkaukset ovat yksi esimerkki romanien Euroopassa kohtaamasta syrjinnästä.

Nyt Suomessa pohditaan, onko romanisiirtolaisilla oikeus selvitä hengissä talven yli. Eikö meidän tulisi pikemminkin keskustella siitä, kuinka monta miljardia euroa Suomen ja muiden Euroopan valtioiden tulisi maksaa romaniyhteisöille korvaukseksi vuosisatoja jatkuneesta sorrosta ja rasismista?

Lisätietoja

Apulaisoikeusasiamies Maija Sakslin, ratkaisu: Toimeentulotuki ei ole laissa sidottu oleskeluoikeuteen. Dnro 4096/4/14. 18.12.2015

Helsingin kaupunki, Sosiaali- ja terveystieteiden ohje: Oleskeluluvottomien ulkomaalaisten tilapäinen majoitus. 27.8.2014.

Sosiaali- ja terveystieteiden ministeriö: Opas toimeentulolain soveltajille. (2013:4).

Markus Himanen on siirtolaisuuskysymyksiin perehtynyt tutkija ja aktivisti.

PERHEENYHDISTÄMISEN TIUKENNUS VEISI PAKOLAISELTA OIKEUDEN PERHEESEEN

Parhailaan käsittelyssä oleva lakiesitys tiukentaa huomattavasti humanitaarisista syistä tulleiden mahdollisuutta tuoda perhe Suomeen. Esityksestä päätetään kesäkuussa 2016.

Suomessa asuvan perheenjäsenen luokse muuttaminen on vaikeaa. Nyt hallitus aikoo hankaloittaa perheenyhdistämistä entisestään. Eduskunnan käsittelyssä on keväällä 2016 lakiehdotus, joka vaatisi kansainvälistä suojelua Suomesta saaneelta yli Suomen mediaanipalkan olevaa toimeentuloa, jotta hän voisi saada puolison ja kaksi lasta Suomeen.

Alle puolet suomalaisista siis tienaa sen verran kuin uudessa esityksessä vaaditaan Suomeen paenneilta ihmisiltä. Kun Suomeen muuttaneet työllistyvät usein matalapalkka-aloille, olisi perheen yhdistäminen lakiesityksen toteutumisen jälkeen useimmille käytännössä mahdotonta.

Lakiehdotus on herättänyt laajaa kritiikkiä. Muun muuassa Amnestyn Suomen osasto, Suomen Pakolaisapu, Pakolaisneuvonta, Suomen Punainen Risti, Kirkon Ulkomaanapu, Pelastakaa Lapset ry, Ensi- ja turvakotien liitto ja Somaliliitto sekä lukuisat tutkijat ja yksityishenkilöt ovat ottaneet julkisesti kantaa lakiesitystä vastaan.

Eri tahojen kannanotoissa korostetaan, että kotoutuminen vaikeutuu, kun päällimmäisenä on huoli omasta perheestä.

Kaksi vuosikymmentä kiristystä

Suomessa sotaa ja vainoa pakenevien ihmisten perheiden muuttamiselle ei pitkään asetettu taloudellisia ehtoja. Kun toimeentulovaatimus perheesiteen perusteella oleskelulupaa hakeville astui 1999 voimaan, se pysyi reilu kymmenen vuotta muuttumattomana. Aluksi se koski vain perheitä, jotka tulivat muualta kuin EU:sta, Islannista, Norjasta tai Liechtensteinista. Kansainvälistä suojelua saaneiden turvapaikanhakijoiden tai kiintiöpakolaisten toimeentuloa esitys ei koskenut.

Elokuussa 2010 tähän tuli muutos. Sellaisissa tapauksissa, jossa pakolaisaseman tai muun oleskeluluvan humanitaarisiin perusteisiin saanut ihminen avioitui Suomeen saapumisen jälkeen, häneltä alettiin vaatia tiettyä

toimeentuloa puolison saamiseksi Suomeen.

Jyrki Kataisen hallitus tiukensi vuonna 2012 perhesiteen perusteella myönnetyn oleskeluluvan ehtoja niin, että luvan hakeminen muodostui monille mahdottomaksi. Siihen saakka Suomessa asuva perheenjäsen oli saanut jättää hakemuksen ulkomailla elävien perheenjäsenensä puolesta. Nykyään ulkomailla asuvien perheenjäsenten pitää jättää hakemus henkilökohtaisesti lähimpään Suomen edustustoon.

Reilusti alle puolessa maailman maista on tätä nykyä Suomen edustusto. Esimerkiksi afganistanilaisten osalta lähin Suomen edustusto sijaitsee Intian New Delhissä. Jotta afganistanilainen voi hakea perheenyhdistämistä, hänellä täytyy olla voimassa olevat Intian matkustusasiakirjat, eli passin lisäksi viisumi. Syyrialaisen tulee puolestaan matkustaa Libanoniin hakemaan viisumia, jotta voisi kiikuttaa hakemuksensa Turkkiin. Useimmille jo vaadittujen papereiden kasaaminen ja matkustaminen sotatilassa olevassa kotimaassaan on mahdotonta.

Tavoitteena rajata ihmiset Suomen ulkopuolelle

Alkukesästä 2015 annettu pääministeri Juha Sipilän hallitusohjelma teki selväksi, että perheenyhdistämisen ehtoja halutaan kiristää entisestään.

Alkuperäisessä, sisäministeriön tammikuussa 2016 julkaisemassa lakiluonnoksessa ehdotettiin, että toimeentulovaatimus koskisi myös Suomen kansalaisia, jotka haluavat ulkomaisten puolisoidensa muuttavan Suomeen. Esitys sai jopa hallituspuolueiden edustajia kritisoimaan kiristyksiä – suomalaisten perheenyhdistämisoikeuksien rajaamista ei koettu hyväksyttäväksi. Huhtikuussa 2016 eduskuntaan viedyssä hallituksen esityksessä suomalaisten toimeentulovaatimuksesta on luovuttu.

Lakiesityksessä kansainvälistä suojelua eri perustein saavat asetetaan eriarvoiseen asemaan. Yhtäällä on pakolaisstatuksen saanei-

ta, joilla olisi kolme kuukautta aikaa yhdistää perheensä ilman toimeentulo vaatimusta. Toissijaisen ja tilapäisen suojelun perusteella oleskeluluvan saaneilta edellytettäisiin aina turvattua toimeentuloa. Vaadittu toimeentulo on niin korkea, että se on liikaa monille jo pidempään maassa oleskelleillekin.

Onkin selvä, että lakimuutoksen tavoite on rajata mahdollisimman monta ihmistä Suo-

Kansainvälinen suojelu on yläkäsite, jolla tarkoitetaan oleskelulupia, jotka myönnetään humanitaarisista syistä. Näitä lupia ovat turvapaikka, toissijainen suojelu, ja tilapäinen suojelu. Aiemmin Suomessa oli käytössä kategoria humanitaarinen suojelu, josta on luovuttu keväällä 2016.

Pakolaisasema eli **turvapaikka** myönnetään ihmisille, joilla on perustellusti aiheutta pelätä joutuvansa vainotuksi alkuperän, uskonnon, kansallisuuden, tiettyyn yhteiskunnalliseen ryhmään kuulumisen tai poliittisen mielipiteen vuoksi.

Toissijaista suojelua myönnetään ihmisille, joilla turvapaikan saamisen edellytykset eivät täyty, mutta hakijaa uhkaa kotimaassaan tai pysyvässä asuinmaassaan kuolemanrangaistus, teloitus, kidutus tai muu epäinhimillinen tai ihmisarvoa loukkaava kohdeltu tai rangaistus. Lupa voidaan myöntää myös, jos on ilmeistä, että hakija ei voi palata kotimaahansa tai pysyvään asuinmaahansa joutumatta vakavaan henkilökohtaiseen vaaraan siellä vallitsevan aseellisen selkkauksen vuoksi.

Tilapäistä suojelua voidaan antaa kansainvälisen suojelun tarpeessa olevalle ulkomaalaiselle, jonka turvallinen paluu kotimaahansa tai pysyvään asuinmaahansa ei ole mahdollinen sen vuoksi, että maasta tai sen lähialueilta on tapahtunut ihmisten joukkopako aseellisen selkkauksen tai muun väkivaltilanteen taikka ympäristökatastrofin vuoksi. Tilapäisen suojelun antaminen edellyttää, että suojelun tarve voidaan arvioida lyhytaikaiseksi.

men rajojen ulkopuolelle. Lakiesityksessä sanotaan suoraan, että Suomesta halutaan vähemmän ”houkutteleva”.

Se, että perheenyhdistämisessä voi olla kysymys elämästä ja kuolemasta, ei näytä kiinnostavan. Jos ihmiselle myönnetään oleskelulupa kansainvälisen suojelun perusteella, tunnustetaan, ettei hän voi tällä hetkellä asua kotimaassaan. Miksi tämä ei päätisi myös henkilön perheenjäseniin? He joutuvat usein joko jäämään sotien runtelemille alueille tai lähtemään vaaralliselle matkalle salakuljettajien armoille.

Väärin perusteltu kiristys

Lakiesityksen perustelut eivät kestä tarkempaa tarkastelua. Sipilän hallitus perustelee esitystään ulkomaalaislain tiukennuksista vuonna 2003 annetulla EU-direktiivillä. Direktiiviin kannattaa tutustua. Sen henki ja tarkoitus on hyvin erilainen kuin millaiseksi hallitus sen yrittää tulkita.

Perheenyhdistämisdirektiivin tarkoitus on suojata perhe-elämää ja asettaa vähimmäisvaatimukset, joita EU-jäsenvaltioiden tulisi minimissään noudattaa. EU-kommission tiedonanto direktiivin soveltamisesta vuodelta 2014 antaa yksiselitteisen ohjeen: jäsenvaltiot eivät saa käyttää harkintavaltaa sellaisella tavalla, joka olisi vastoin direktiivin tavoitetta edistää perheenyhdistämistä. Direktiivi on siis ohje maille, joissa perhe-elämän suoja on erityisen heikko. Sen tarkoitus on parantaa perheiden mahdollisuuksia yhteiseen perhe-elämään, ei heikentää niitä.

Perheenyhdistämistä pidetään virheellisesti helppona keinona päästä Suomeen. Viimeisten viiden vuoden aikana pakolaistaustaisten perheenjäsenistä keskimäärin yli puolet on saanut kielteisen oleskelulupapäätöksen. Oleskelulupatilastot eivät tietenkään kerro koko totuutta, sillä monet eivät nykylainsäädännön oloissa pääse koskaan edes jättämään hakemusta.

On myös muistettava, että yli 80 % perheenyhdistämistapauksista ei koske humani-

taarisin perustein Suomessa oleskelevia. Lähes kaikissa hakemuksissa on tähän asti ollut kyse esimerkiksi töihin tai opiskelemaan tulleiden ulkomaalaisten tai Suomen kansalaisten perheenjäsenistä. Koska viime vuonna turvapaikanhakijoita oli moninkertaisesti enemmän kuin aiempina vuosina, humanitaarisin perustein tulleiden osuus perheenyhdistämishakemuksista tulee kasvamaan. Hallitus onkin onnistunut perustelevaan tiukennusten tarpeellisuuden kasvaneilla turvapaikanhakijamäärillä.

Tosiasiassa kiristystä alettiin valmistella jo vuonna 2012 Kataisen hallituksen aikana, jolloin kansainvälistä suojelua saaneiden osuus kaikista perheenyhdistämistapauksista oli vain noin seitsemän prosenttia. Silloin julkaistiin raportti, jossa ehdotettiin selvittäväksi sitä, tulisiko kansainvälistä suojelua saaneille asettaa toimeentulo vaatimusta. Selvitystä ei lopulta tehty.

Kiristykset eivät siis ole vastaus poikkeuksellisen suureen turvapaikahakijamäärään, vaan niiden taustalla oleva motivaatio lieenee ensisijaisesti poliittinen - niitä olisi ajettu, vaikka tulijoita olisi ollut vähemmänkin. Tiukennukset tekevät kuitenkin lähes mahdottomaksi perheenyhdistämisen prosessin, joka on jo ennestään erittäin vaikea, kallis ja hidas.

On selvää, että oikeuden perheeseen tulisi olla kaikilla sama, kansalaisuudesta ja oleskelulupastatuksesta riippumatta.

Eduskunta päättää perheenyhdistämisen kiristämisestä kesäkuussa. Voit seurata uutisia siitä, kuinka lakiesitykselle käy esimerkiksi Ylen uutisista (www.yle.fi), eduskunnan tai Maahanmuuttoviraston sivuilta (www.migri.fi).

Saara Pellander väittelee kesäkuussa Helsingin yliopiston Poliitiikan ja talouden tutkimuksen laitokselta. Hänen väitöskirjansa ”Gatekeepers of the Family: Regulating Family Migration to Finland” käsittelee sitä, millaisia normeja ja käsityksiä perheistä luodaan ja ylläpidetään siirtolaisuuden hallinnassa.

RESTRICTING FAMILY REUNIFICATION INTERFERES WITH THE RIGHT TO FAMILY LIFE

A draft bill currently being considered in Finnish parliament would dramatically restrict the right to family reunification for people who have moved here for humanitarian reasons. Parliament will decide on the bill in June 2016.

Moving to Finland to join a family member can be rather difficult. Now the government is planning to make this even harder. A bill for tightening this part of Finland's Aliens Act was presented to Finnish parliament in spring 2016. The new law would extend the current income requirement to people who have been granted international protection. According to the proposed law, they would have to prove an income above the Finnish median income level in order to bring a spouse and two children to Finland.

In other words, less than half of the Finnish population earns the amount which the new proposal requires from people who have fled to Finland. People who have recently moved

to Finland tend to find jobs in low-income professions. Thus, in effect, for many people, the bill would make family reunification impossible.

The bill has provoked a lot of criticism. Amnesty International Finland, the Finnish Refugee Council, the Refugee Advice Centre, the Finnish Red Cross, Finn Church Aid, Save the Children, the Federation of Mother and Child Homes and Shelters, Finnish Somali League, as well as numerous researchers and private people, have publicly opposed the proposal.

Statements by these various actors stress that integration becomes difficult when people's primary worry is being separated from their families.

International protection is an umbrella term which refers to resident permits that are granted on humanitarian grounds. These are refugee status, subsidiary protection, and theoretically interim protection (this is not used in practice). Previously there was a category named humanitarian protection in Finland, but this will cease to exist in summer 2016.

Refugee status, or **asylum**, is granted to people who have a well-founded fear of persecution on the basis of their origin, faith, citizenship, status in society or political opinions.

Subsidiary protection is granted to people who do not fulfill the requirements for being granted asylum, but who are threatened with a death sentence, execution, torture or other inhumane or degrading treatment. A residence permit can also be granted if it is clear that the applicant cannot return to their home country or their country of permanent residence without serious and individual threat to their life due to violence in situations of international or internal armed conflict.

Two decades of tightening the law

For a long time, financial requirements for bringing family members to Finland did not affect those who had fled war or persecution. When the income requirement for family migration came into force in 1999, it stayed rather unchanged for about 10 years. At first, it only applied to families who moved from outside of the EU, Iceland, Norway and Liechtenstein. Asylum seekers who had been granted some sort of international protection or quota refugees were exempt from the requirement.

This changed in August 2010. In cases where the person who had been granted refugee status or another residence permit on humanitarian grounds, a proven income was required from people who married foreigners after moving to Finland and wanted to bring their spouses to live here.

Under Prime Minister **Jyrki Katainen**, the government tightened the requirements for family reunification in a way that made it impossible for many to even apply for a residence permit. While previously the family member residing in Finland was allowed to lodge an application on behalf of the family member living abroad, this is not possible anymore. Now the family member has to apply personally at the closest Finnish embassy.

Finland has embassies in less than half of all countries in the world. For people from Afghanistan, the closest embassy is in New Delhi, India. If somebody from Afghanistan wants to apply for family reunification, that person needs to have a valid passport and a visa for India. Syrians need to first travel to Lebanon to apply for a visa in order to then personally deliver their application to Turkey.

For many, just compiling the needed papers in countries torn apart by conflict and war can be impossible.

The goal of keeping people outside of Finland

The governmental programme by prime minister **Juha Sipilä** that was launched in the early summer of 2015 made it clear that family reunification requirements would be tightened.

In the original version of the bill that the Ministry of the Interior published in January 2016, the income requirement was to also affect Finnish citizens and their family members. This caused even politicians from the governmental parties to criticise the proposed changes. Once they threatened to affect Finnish citizens, the planned restrictions to family reunification became unacceptable. In the version of the bill which was finally presented to Finnish parliament in April 2016, this extension of income requirements for Finnish citizens was omitted.

The current bill would give different family reunification rights to people, dependent upon which form of international protection they've been granted. On one side are those who have refugee status—they would have three months to reunite with their families without an income threshold. Those under subsidiary protection would always have to prove their income, with the required amount being too high even for many longer term residents of Finland.

It is clear that the aim of the change in the Aliens Act is to exclude as many people as possible from moving to Finland. The preamble of the bill actually states clearly that its aim is to make Finland less “attractive”.

It does not seem to be of interest that in cases of family reunification, obtaining a residence permit (or not) can be a question of life and death. If people are granted international protection, it is legally established that this person cannot reside in their country of origin. Why shouldn't this apply to their family members as well? To join their

families, they often have to stay in war zones or take up dangerous journeys dependent on smugglers.

False justifications for restricting family reunification

The grounds which the government produces to justify the restrictions do not hold up when closely examined. Sipilä's government argues that the restrictions are made in accordance with the EU Directive on family reunification from 2003. It is worth studying this Directive. Its spirit and meaning is quite different from the government's misinterpretation.

The goal of the Family Reunification Directive is to protect family life and set the minimum standards that EU member states need to follow. A statement by the EU Commission on the implementation of the Directive from 2014 makes this clear and gives a quite straightforward instruction: member states are not allowed to use their discretion in ways which would be against the aim of the directive of promoting family reunification. The Directive is thus a guideline for countries in which the protection of family ties is weak. Its idea is to improve the possibilities of families having a joint family life, not to weaken them.

Family reunification is falsely seen as an easy way to get to Finland. In the past five years, on average more than half of the family members with a refugee background have received a negative decision. The statistics of course do not reveal the whole truth, because under the current legislation, many cannot even submit an application.

It is also vital to remember that more than 80% of family reunification cases in Finland are not due to people residing in Finland on humanitarian grounds. Almost all applications have been cases of family members of those who have moved here

to work, study, or of family members of Finnish citizens. As the number of asylum seekers in Finland has multiplied last year, the share of those who will apply for family reunification with a person who has arrived on humanitarian grounds will grow. The government has managed to use this growth as a reason for these restrictions.

Actually, the restrictions have been planned for years, since 2012 under the Katainen government. At that time, only seven percent of all family reunification cases were for people receiving international protection. A report from 2012 suggested an inquiry into the possible outcomes of extending the income requirement to those under international protection. This report was never produced.

The tightening of Finnish immigration legislation is not a response to an exceptionally high number of asylum cases. Instead the motivation behind it seems to be primarily political—restrictions would have been introduced even if the number of migrants had remained lower.

These restrictions make the difficult, expensive and slow process of family reunification nearly impossible. It is clear that the right to family life should be the same for everyone, regardless of citizenship or resident status.

In June 2016, the Finnish Parliament will decide on amending the Aliens' Act to restrict family reunification of refugees. You can follow news on the results in English at YLE news (www.yle.fi/news), or the Immigration Service (www.migri.fi).

Saara Pellander will defend her PhD-thesis at the University of Helsinki in June 2016. Her thesis "Gatekeepers of the Family: Regulating Family Migration to Finland" deals with the norms and understandings of family life that migration regulation and their implementation create and maintain.

HASSAN BLASIM:

ALI'S BAG

When the statue of Saddam Hussein came down in Baghdad, a vicious brawl broke out in the TV room. Six young Sudanese had a fight with a group of Iraqis who were celebrating the fall of the dictator. It was a remark by Youssef the Sudanese that lit the spark: "The American troops will fuck your women, so why are you so cheerful?"

The Afghans and some young Nigerians tried to break up the brawl. As for the Iranians, they left the room and started to watch through the windows. Blood was shed and one young Sudanese was taken to hospital after he fractured his skull and lost consciousness. By the time the riot police arrived, there was a horrible smell coming from the room and the furniture was completely smashed. I watched the battle coolly from the door. I had spent more than three years in this refugee reception centre in this small Italian town and I had seen many furious fights. They could break out over washing powder or a pair of women's underwear. That's what happened with Parvin the Kurdish woman's pants. Parvin told the Kurdish refugees she had seen a young Pakistani man steal her underwear from the clothes line. Thereupon a battle of honour broke out between the Pakistanis and the Kurds and it did not stop for three days. The manager of the centre called in the police when the guards at the centre failed to stop the fighting.

What aroused my curiosity in the battle of the TV room was Ali al-Basrawi. He was hugging his bag and grinning like a madman. This

delicate young man had changed completely since he came to the centre. I invited him that evening to have a coffee in my room to make sure he was well, and to say say goodbye to him. He had decided to continue his travels to Finland and I was not fully convinced he had made the right decision. I advised him to go to Germany or any other country where maybe he would have a better chance of finding work. We spoke at length that evening about his dreams, his fears and his plans. He told me he could hear his mother's voice. She was speaking to him lovingly and giving him advice, but she was also reproaching him for what happened to her head in the Greek forest. He too was happy that the dictator had fallen, though he was worried by the thought that the European countries might stop granting asylum to Iraqis. I told him that things might change in Iraq and we might be able to go back to our homes and our families, but he reminded me of his black bag and said: 'I have no family, no friends and no hope. Everything I possess I've been carrying in my bag. I'm hoping I can take my mother to a place that's safe and comfortable, because the poor woman has suffered long enough.'

More than once it has occurred to me that I will spend my life writing about the events and surreal happenings I have experienced along the routes taken by undocumented migrants. It's my cancer and I do not know how it can be cured. I'm afraid I might meet a comic end like the Iraqi writer Khalid al-Hamrani, who spent his whole life writing about the street market close

to his house. When the market was demolished and blocks of flats were built in its place, Hamrani killed himself, leaving six collections of stories, all of them about the world of the market. Once I was talking to a young German novelist about my personal experiences in the world of migrants and my ideas about turning what I had lived through into material for literary fiction. When it was the young German's turn to speak he told me that he had never written anything of merit and that his youth and lack of experiences in life were the reason for this failure. I felt he wanted to tell me that he envied me for the strange and painful life experiences I had had. But what he said, instead of making me feel privileged, severely embarrassed me. His remarks reminded me once again what a broken and insignificant creature I really was. I was overwhelmed by a bitter sense of shame, like the man that the Russian film-maker Andrei Tarkovsky talks about: a man who has an accident in the street and has his arm cut off, and when the passers-by gather round him waiting for the ambulance to arrive, the man takes out a handkerchief and puts it on his arm in an attempt to hide it from the gaze of the onlookers.

But I was always tempted to write the story of Ali al-Basrawi, even if it is loaded with grief and gloom, along with a few Third World clichés which try to appeal to the sentiments of Western audiences. Whenever I thought of the story, it reaffirmed the poetic nature of the human face hidden like a jewel under the millions of tonnes of this trivial life's rubbish.

Perhaps because I am a poet and live as a refugee in a place like this, a cattle pen, I have a hard heart or perhaps a brain with a trace of a fatuous belief in absurdity, a brain which tries through meagre words to express its anger and interest in human terror at the same time. But whenever I looked at a tree or contemplated a night filled with the wolves of doubt, my heart was overwhelmed by a flood of naïve and childish sadness. I believe that writing should not be handicapped by the banal emotions that emanate from human masses like the smell of sweat from their shirts and that are all identical, like a row of toilets in one bathroom. But Ali's story seeped into my blood and could bring tears to my eyes on many nights. I wept that my heart had turned to stone and I wept because the world is much purer and more beautiful than it appears.

When Ali al-Basrawi arrived at the refugee centre last year there was a great commotion. The refugees had a riotous time laughing and making jokes about what his black bag might contain. It was a travel bag of a design that dated back to the 1950s. As soon as Ali arrived the officials called the police, who detained him for three days and then released him, but they returned his bag to him only after three months. In the meantime, the bag was examined in laboratories in the capital and the manager of the centre was stunned to hear that it was returned with all its contents.

In the 1990s Ali was living with his seven brothers, all of them older than him, in one

of the miserable districts of Basra. His father worked as a night watchman at several shops in the city centre and his mother, like most Iraqi mothers, was a creature on whom all the muck of injustice, sadness and human brutality was dumped. She was the victim of a depraved male world beyond hope. It would be easy to forget that God exists if you could experience a single day in the life of an Iraqi mother. This might seem like just a naïve and romantic sentiment, but if there were hidden cameras exposing to the world the abhorrent things that happen to a woman in Iraqi homes, then the very stones would speak out to denounce the state of affairs and curse whoever brought it about. Ali's brothers had inherited from their father an addiction to imposing on their mother all the problems and misfortunes of poverty and fate. She would be beaten for the most trivial reason and the mother would repeatedly rebuke her Lord for failing to provide her with a daughter to help with the housework and sympathise with her. Ali could not easily forget the day when his eldest brother punched and kicked the poor woman until she was unconscious because she forgot to wake him up to go to market to look for work. The mother's only response to all the brutality and insults was to sit near the old wardrobe and cry, imploring the righteous saints to save her from the iniquity. Ali was a boy at the time, and his mother hugged him and sobbed. She might have been hugging a child who would grow up to beat her.

Ali says that when she tired of crying she would take from the wardrobe her small bag, the only thing she possessed—an old travel bag which contained a wooden comb, a mirror, a picture of the Imam Ali, a Quran wrapped in a piece of green cloth and a black-and-white photograph of her when she was young, sitting with her father on

the waterfront. She would undo her black headscarf and start to comb her white hair idiotically for a full hour as she hummed the tune of an old song about sympathy for one's mother. But perhaps the woman's constant prayers to be released from this life did find listeners among the devils in heaven, because she suddenly died of a stroke, and after her death Ali would have to wait years before he could get revenge on his brothers and his father, that pile of shit that now lives paralysed in his wheelchair.

Ali planned everything quietly and carefully for more than a year. He decided to flee to Iran first, and on the night of his departure he went into his mother's room, took her bag and slipped away. His friend Adnan was waiting for him at the end of the lane carrying a pickaxe and a shovel in a sack. The two friends lit cigarettes and set off towards the cemetery. The sky was clear and a moon as big as Ali's fear shed its light on the grave as the two friends dug it up. With a piece of orange cloth, Ali cleaned his mother's bones, then put them in the old bag.

Ali picked up the bag with his mother inside and fled to Iran, happy to have his revenge. He imagined how everyone's face would be as pale as death when they discovered what had happened. He never parted with the bag of bones throughout his next journey to Turkey across the mountains. He would sleep in the valleys with the other migrants, hugging the bag close with love and veneration. His strange bag, and the obsessive way he guarded it, gave rise to amusement and derision, but he took no notice of that and he did not reveal to anyone the secret of the bag. For a year he worked in Istanbul in a balloon factory so that he could continue his journey as a migrant, and for that year Ali would talk to his mother at night about the distant country that he would choose to live

in peacefully, and about how he wanted to start a new life and forget about all the torment. But Ali could not easily get over the enormity of what he had done. He would often get goosebumps and sharp stomach pains when he thought about it. Fear of the unknown, mixed with fear of remorse, wrenched at his heart.

Before the cruellest days of cold descended on Istanbul, Ali made a deal with a smuggler to travel with him on foot across the Greek-Turkish border. Winter is the best season for crossing borders because the border guards grow too lazy to go out on their daily patrols. Ali was worried about the river they would have to cross, but the smuggler reassured him, telling him they would make the crossing in a boat big enough for everyone, as it would be impossible to swim in the cold water. Ali bought some plastic bags nonetheless and wrapped his mother's bones in them. His fears were misplaced and the smuggler did not make them swim across the river, the way you hear in stories about dishonest smugglers. Instead it was the forest that would bring Ali to grief, through an event which gave him pangs of conscience and dragged him into a deep depression.

As soon as the group set off into the forest behind the smuggler, some border guards appeared and began shouting at the group, ordering them to stop. But the smuggler urged the group to run behind him as fast as possible. They fled between the trees in the darkness of the thick forest, letting the branches scratch their faces and rip their winter coats. Ali was running as fast as he could, clutching the bag to his chest and trying to keep up with the smuggler so he would not lose his way. But he crashed into a tree trunk, was knocked backwards and fell to the ground, and his mother's bones flew in all directions in the darkness of the forest. Ali bent down to the

ground, bleeding from the forehead and trying in fear and confusion to gather the scattered bones. He felt the bones carefully before putting them back in the bag. He wiped the blood from his eyes and staggered on again, as the guards shouted in the distance from time to time.

Miraculously the group escaped the ambush set by the border guards, thanks to the smuggler's intelligence and knowledge of the paths through the forest, though a young Iranian and a Kurd lost their way and may have been caught. The rest of the group reached the capital Athens safely, and the smuggler handed them over to an old Greek man who would take them across the sea to Italy.

While Ali was staying in a house in Athens for trafficking migrants, he checked his bag. His mother's bones, the mirror, the wooden comb, the picture of the Imam Ali and the Quran were all in place, but what was missing was her head, which used to rub cheeks with his as she watered it with her tears and tortured sobs...

Ali will definitely take his bag of bones to a safe place where he can bury them, a place which no one else can find, and maybe he alone will hear one of the songs sung by his mother, whose head went missing in that forest.

First published in Great Britain in 2009 by Comma Press: The Madman of Freedom Square. Translated by Jonathan Wright.

Hassan Blasim is an Iraqi-born author who writes in Arabic. Since 2004, he has lived in Finland. His books have been translated into over 20 languages and he has won several prizes, including the 2014 Independent Foreign Fiction Prize and three times the PEN-award.

MITÄ TAPAHTUU KIELTEISEN PÄÄTÖKSEN SAANEILLE TURVAPAIKANHAJKIJOILLE?

Ennen heinäkuuta 2015 sellaisille turvapaikanhakijoille, joille ei myönnetty oleskelulupaa, mutta joita Suomi ei ole kyennyt kääntämään, annettiin vuodeksi kerrallaan tilapäinen oleskelulupa maasta poistamisen estymisen vuoksi. Näiden niin sanottujen B-lupien avulla moni saattoi opiskella tai tehdä töitä Suomessa. Jos käännitys oli vuoden jälkeen vielä mahdoton, henkilö sai taas vuodeksi ti-

lapäisen luvan. Kahden vuoden jälkeen ihmiset saattoivat saada normaalin oleskeluluvan ja asettua Suomeen pysyvästi.

Viime kesänä voimaan tullut päätös heikensi rajusti kielteisen päätöksen saaneiden turvapaikanhakijoiden mahdollisuuksia virallistaa asemansa. Nyt B-luvan voi saada vain, jos tekee yhteistyötä viranomaisten kanssa oman palauttamisensa suhteen, mutta paluu ei täs-

KUVA: SUVI ERMILÄ

tä huolimatta onnistu. Lakiin kirjatut kriteerit yhteistyölle ovat epämääräiset.

Muutoksesta teki erityisen radikaalin se, että vastaanottokeskuksille annettiin velvollisuus poistaa luvatta jääneet keskuksista, jos he eivät suostu palaamaan lähtömaihinsa vapaaehtoisesti. Koska kaikki ne joita poliisi ei voi pakolla käännättää eivät suostu palaamaan vapaaehtoisesti, Suomessa elää nyt yhä enemmän peruspalveluiden ulkopuolella olevia paperittomia, joita poliisi ei voi palauttaa.

Myös lakimuutoksen ajoitus oli dramaattinen. B-lupia myönnettiin aikaisemmin erityisesti Afganistanista, Irakista ja Somaliasta paenneille – juuri niiden pitkittyneistä kriiseistä kärsivien maiden kansalaisille, joista suurin osa turvapaikanhakijoista tuli myös syksyn 2015 aikana. Näihin maihin käännättäminen on hankalaa, koska maat ovat haluttomia otamaan vastaan pakolla palautettavia kansalaisiaan Suomen ja muiden EU-maiden kiihtyvistä painostuksesta huolimatta.

Mitkä ovat olleet lain välittömät seuraukset? Lakimuutosta tehtäessä ei keskusteltu lainkaan siitä, mitä tapahtuu niille turvapaikanhakijoille, joilla on jo lain tullessa voimaan ollut B-lupa vuoden tai kahden ajan. Vapaa liikkuvuus -verkoston tietoon on tullut nyt useampia tilanteita, joissa ihmiset ovat tippuneet paperittomiksi sen jälkeen, kun he ovat asuneet Suomessa B-luvan turvin kahden vuoden ajan. Monet ovat ehtineet aloittaa opiskelut, mutta ovat nyt tippuneet tyhjän päälle.

Hallitus on keväällä 2016 poistanut humanitaarisen oleskeluluvan kategorian. Se tarkoittaa sitä, että ennen lain voimaantuloa useamman vuoden kestoisen humanitaarisen luvan saaneet eivät voi saada aikaan pysyvää oleskelulupaa samalla perusteella. Ne, joille ei ole esimerkiksi työn tai avioliiton kautta syntynyt uusia perusteita oleskeluluvan saamiseen, ovat nyt voimassa olevan määräaikaisen luvan umpeutues-

sa vaarassa joutua karkotetuiksi tai paperittomiksi.

Kun lakimuutos hyväksyttiin, eduskunnan perustuslakivaliokunta totesi lakia kommentoidessaan, että vaikka henkilö ei enää kuuluisikaan vastaanottojärjestelmän piiriin, hän ei menetä oikeuttaan välttämättömään toimeentuloon ja huolenpitoon, koska tämä oikeus turvataan perustuslaissa. Ainoassa Vapaa liikkuvuus -verkoston tietämässä tapauksessa, jossa vastaanottokeskukselta poistettu henkilö on hakenut apua kunnan sosiaalitoimistosta, häneltä on kuitenkin evätty apu.

Ylivoimaisesti suurin osa viimeisen vuoden aikana tulleista turvapaikkahakemuksista on alkukesästä 2016 yhä käsittelemättä, mutta jo yli 500 irakilaista ja afganistani-laista on saanut kielteisen päätöksen. Luvussa ei ole mukana rauenneita tai Dublin-tapauksia. Sekä Irakiin että Afganistaniin käännättäminen on hankalaa. Vaikka turvapaikkaprosessin aikana vapaaehtoisesti kotimaihinsa palanneita on ollut paljon, se ei välttämättä tarkoita sitä, että merkittävä osa kielteisen päätöksen saaneista lopulta palaa. Monet syksyllä ja talvella vapaaehtoisesti Irakiin palanneista yrittävät päästä takaisin Eurooppaan maan tilanteen kiristyttyä entisestään.

Mitä tapahtuu niille tuhansille kriisimaisista tulleille, jotka saavat kielteisen päätöksen? Päätyväkö he kadulle? Hallitus on puhunut siitä, että se aikoo avata syksyllä 2016 ilmeisesti Uudellemaalle säilön ja vastaanottokeskuksen välimuodon, "palautuskeskuksen", jonne kielteisen päätöksen saaneet ihmiset siirrettäisiin. Niissä asuvat saisivat liikkua vapaasti, mutta keskuksissa olisi minimaaliset palvelut ja tiukka ilmoittautumisvelvollisuus.

Vaikuttaa siltä, että hallitus pyrkii palautuskeskuksilla tekemään ihmisten olon niin vaikeaksi, että he palaisivat "vapaaehtoisesti" kriisialueille.

WHAT HAPPENS TO ASYLUM SEEKERS WHO GET A NEGATIVE DECISION?

Before July 2015, asylum seekers who did not get a residence permit, but whom Finland could not deport, were given a temporary permit for a year at a time due to the postponement of deportation. These so-called B-permits gave many people a chance to study or work in Finland. If, after a year, deportation was still not possible, the person got another temporary permit. After two years, the person could get a normal residence permit and settle in Finland permanently.

The chances of getting an official status after a negative asylum decision were significantly weakened last summer, when a decision was made that an asylum seeker can only get a B-permit if they cooperate with officials in their own expulsion process, and returning is not possible despite of this. The criteria for cooperation stated in the law are vague.

The change is particularly radical, since reception centres were given the right to remove people with negative decisions from the centres, if they were not willing to return to their country of origin. Since not all people who the police can't force to return are willing to return voluntarily, there are now more and more undocumented people in Finland, who are outside the reach of basic social security, and who the police can't expel.

The timing of the law reform was also dramatic. B-permits were given particularly to people from Afghanistan, Iraq and Somalia – that is, to citizens of countries with drawn-out conflicts. These are also the countries from which most asylum seekers coming to Finland

in autumn 2015 were from. Deportation to these countries is difficult because the countries are reluctant to receive the citizens who are forced to come back, despite increasing pressure from Finland and other EU countries.

What have been the immediate consequences of the reform? When the law was being reformed, there was no discussion on what happens to the asylum seekers who have had a B-permit for a year or two when the new legislation comes into force. In the Free Movement Network, we have now heard of several cases in which people have suddenly become undocumented after living in Finland for two years with a B-permit. Many had started studying but are now left with uncertainty.

In the spring 2016, the government removed the category for residence based on humanitarian protection. This means that the people who have received a humanitarian permit for several years before the new legislation comes into force can no longer get a permanent residence permit after their permit runs out. So those people who do not have new grounds for a permit based on work or marriage, for example, now run the risk of expulsion or living undocumented after their temporary permit runs out.

When the law reform was passed, the Constitutional Law Committee of the Finnish Parliament commented that even if the person is not entitled to the services within the reception system, they will not lose their right to necessary social services and adequate care, since these are guaranteed in

the Finnish constitution. However, in the one case known to The Free Movement Network where a person has, after being removed from a reception centre, requested help from municipal social services, they have not received help.

The large majority of the asylum applications that were filed during last year are now, in early summer 2016, still not processed, but more than 500 Iraqi and Afghani applicants have already received a negative decision. The number doesn't include the Dublin cases, or cases where the process has been interrupted for one reason or another. Deportation to both Iraq and Afghanistan is problematic. There have been many who have returned voluntarily during the asylum process, but this doesn't mean that a significant number of the people with negative decision will return. Many who returned to Iraq during the autumn and winter will try to enter Europe again after the situation in the country has gotten worse.

What will happen to the thousands of people who come from countries with an ongoing crisis, if they get a negative decision? Will they end up in the streets? The government has talked about opening a "return centre" in Uusimaa in the autumn 2016. People who get a negative decision would be moved to a centre that would be something between a reception and detention centre. People living in this kind of a centre would have the right to move freely, but the centres would have minimal services and a strict policy for registration and check-ins.

It seems that the government's goal is to make living in the return centres so difficult that people will choose to return "voluntarily" to the crisis areas.

MY STORY

Last year I was 27 years old, working as a journalist in my hometown Baghdad, where I had studied business administration. I wrote an article about the war, and how the militias were sending young, untrained guys to fight against ISIS who were well equipped with modern weapons. I wrote that it was like sending these young fighters to their deaths.

That article put my life in serious danger—the militias threatened me, and one of my friends told me there was a plan to kill me. I had to leave immediately, so he started helping me to run away. In the meantime, the militia planted a bomb in my friend's car, seriously injuring him.

September 11, 2015, was my last day in my country. I fled without getting a chance to see my niece, who was born the day before. I left everything behind.

It must be easy sometimes
to beat someone up just
because of how they look.

The violent journey through Europe

My only chance was to cross the sea with the other immigrants. It wasn't easy to put my life in the hands of the greedy people smugglers. But I felt I had no other choice.

We set off from Izmir towards the island of Lesbos in a rubber boat with a capacity of 35. There were 50 of us. Kids and women were crying. It felt like the hardest two and a half hours of my whole life. Until finally it was over. A miracle.

A group of brave volunteers were waiting for us on the beach. We'd made it to Europe but our hardships weren't over. We continued on foot for seven hours to the nearest camp. Thousands of people were there waiting for their papers, fearful of what was to come, and longing for what they'd left behind. It was miserable. We stayed there for three days, sleeping out in the open.

My memories of our journey onwards from Greece are that it was awful and hard. First to Macedonia, then on to Serbia. The Serbian army were treating people harshly, with no respect. People were sleeping on the ground, almost naked, in the freezing cold—some parents had burnt their clothes to keep their children warm. The queue to get travel documents took two days. After that we made it to Croatia, then Hungary. The soldiers there also acted unbearably. It

Thulifiquaar Abdulkareem speaking of Abbas Jaafari's death and the treatment of asylum seekers at reception centres run by Luona at the Safe Passage Now demonstration in Helsinki, spring 2016.

must be easy sometimes to beat someone up just because of how they look.

From there I travelled through Austria to Germany. I had planned to stay in Germany, but there, people told me that asylum seekers in Finland were getting their decisions much more quickly. So I decided to carry on—to Denmark, through Sweden, and finally arriving in Tornio, northern Finland, on October 16, 2015.

Unhappy conditions at the Luona reception centre

The Finnish police welcomed us with respect and guided us through the bureaucratic procedures. We were driven by buses to Southern Finland.

We ended up in a reception centre in Espoo, run by the private company Luona. We were happy to wake up in what we then thought would be our final destination. I met a young Afghani guy called Abbas Jaafari and we became friends. Abbas and I could hardly speak each other's languages, but speaking English helped us form a really close bond, and we used to laugh so much together. He was a wonderful person.

Conditions in the reception centre turned out to be stressful and unhappy. A group of us, fifteen asylum seekers including Abbas, threw ourselves into volunteering, helping the other asylum seekers by translating. Essentially we worked in practice as the staff of the centre: cleaning the whole six floors of the building and the dining hall was our responsibility, as

We contacted journalists to publicise these events happening in the shadows, behind the wall of greedy companies.

well as working in the kitchens. We'd work 12 hours a day, from 8.30 AM to 8.30 PM every day, even on holidays, with no rest.

In return, we got nothing, not even the respect of our supervisors. We encountered many difficulties, but we kept on working. A central motivation for us was that a supervisor at Forenom, the company in charge of the cleaning, had heard of us and expressed interest in our work. She promised to find us jobs and houses.

PHOTO: FROM PRIVATE ARCHIVE

We were made to attend a test and received a certificate for having completed it.

However, several weeks later, our reception centre's manager surprised us by denying the promises made by Forenom. In a meeting between the supervisor from Forenom, asylum seekers living in the centre and our manager, the interpreter was told by our manager not to interpret the parts concerning promises of jobs and housing. She destroyed our dreams.

When the manager ended the contracts of several workers in the centre, I realised that Luona had been exploiting us to make money, replacing their paid workforce with asylum seeker volunteers.

Abbas Jaafari's tragic death

One day my friend Abbas had a strong headache. He tried to get some help or treatment from the nurse at the centre, but was told to drink hot water and sleep well.

Two days later, on January 2, 2016, Abbas collapsed with a stroke after trying to visit the office of the centre but not being admitted. There was a long delay before workers at the centre called an ambulance. The ambulance took time to arrive, then crucial time was wasted asking for unnecessary papers. Abbas was worthless to them.

Three days later he died in hospital. It was a devastating shock. Our dear friend was suddenly not there any more. I and four others complained about the way the reception centre had treated Abbas before he died, as well as about the lack of nurses providing healthcare for the 500 people in the centre. We contacted journalists to publicise these events happening in the shadows, behind the wall of greedy companies.

Only Sam Kingsley from *Yle News*, Christoffer Grohan from *Yle*, Katri Merikallio

Thulfiquaar Abulkareem and Abbas Jaafari in Finland.

from *Suomen Kuvalehti* and Enrique Tessieri from the blog *Migrant Tales* covered the situation. I called other media many times, but they did not care. I sent an email complaint to the Finnish Red Cross, but they forwarded it to the manager of our reception centre instead, making the situation even more complicated.

Soon after we made the complaint, we were given 24 hours' notice and transferred to an isolated centre in Kangasala, close to Tampere. It was a clearly a punishment and an attempt to silence us. In Kangasala, racist neighbors attacked the reception centre and asylum seekers. It was a real low point, feeling isolated and so far from my home. I was filled with regret that I had followed the advice to carry on to Finland, and hadn't just stayed in Germany. After a while I was able to move to Helsinki again, into a flat, this time along with some of my friends.

A new life

One day in March, I got a call saying my asylum decision was waiting. I couldn't go and pick it up until the following morning. All day and night long, my head was filled with worries—what if they send me back to Iraq? I can't go back, it's too dangerous. The next morning finally came—I had been given asylum here in Finland.

So much has happened in those six months since I fled my country. There's been so much travelling and so much waiting, and my life has been changed forever by the things I saw and the people I met. Now I can finally focus on trying to build a new life here.

Thulfiqar Abdulkareem Abdulameer is an Iraqi business administration student and journalist currently living in Finland.

KUVA: SUVI ERMILÄ

PAPERITTOMAN RIKOSUHRIN PARADOKSAALINEN ASEMA

Paperittomien siirtolaisten oikeuksien hyväksii toimii Suomessa nykyisin useampia tahoja, ja esimerkiksi paperittomien oikeudesta terveydenhuoltoon on käyty ajoittain vilkasta poliittista keskustelua. Toistaiseksi vähemmän huomiota on saanut se, miten paperittomuus altistaa hyväksikäytölle.

Marraskuussa 2015 tuli voimaan EU:n rikosuhridirektiivi, jonka tarkoitus on vahvistaa rikosuhrien oikeuksia. Direktiivi takaa rikoksen uhreille oikeuden rikosprosessista annettavaan tietoon, tulkkaukseen, suojeluun ja tukeen. Sen myötä myös kaikilla ulkomaalaisilla on oleskelustatuksesta riippumatta oikeudet näihin tukipalveluihin, mutta miten nämä oikeudet voivat toteutua käytännössä paperittomien kohdalla?

Keskustelimme asiasta kansalaisjärjestöjen ja kirkon yhteisesti ylläpitämän Rikosuhripäivystyksen toiminnanjohtaja **Leena-Kaisa Åbergin** kanssa. Rikosuhripäivystys tarjoaa tukea ja neuvontaa rikoksen uhriksi joutuneille ja heidän läheisilleen sekä antaa syrjinnänvastaista neuvontaa. Eurooppalaisen paperittomien oikeuksia edistävän PICUM-verkoston¹ kysely rikosten uhrien oikeuksia puolustaville järjestöille havahdutti myös Suomessa kysymykseen paperittomien rikosuhrien asemasta.

“Rikosuhridirektiivin mukaan rikoksen uhrin oikeus saada tietoa ja tukipalveluita kuuluu selvästi kaikille kansalaisuusstatuksesta riippumatta, mutta kysymykset vaikkapa terveystalvasta ja muista rikoksen aiheuttamista seurauksista paperittomien kohdalla ovat monimutkaisempi asia. Paperittomien kohdalla keskeisin kysymys liittyy tietysti maassaloon”, Åberg sanoo.

Åbergin mukaan paperittomien rikoksen uhrin asemaa määrittää maasta poistamisen uhka, mikä voi estää rikoksen kohteeksi joutu-

neita paperittomia tekemästä rikosilmoitusta.

”Jos ihminen paperittomana joutuu rikoksen uhriksi, on hyvin todennäköistä, että hän ei uskalla tehdä rikosilmoitusta pelätessään paljastavansa itsensä viranomaisille. Joissain maissa tämä on hoidettu niin, että on erityinen poliisiviranomainen, jolle voi tehdä rikosilmoituksen ja joka ei ilmoita siitä eteenpäin.”

Tällaista käytäntöä ei Suomessa toistaiseksi ole. Åberg muistuttaa, että kysymys paperittomien rikosuhrien oikeusasemasta koskettaa koko yhteiskuntaa.

”Järjestelmä, jossa rikosilmoituksen vastaanottava viranomainen automaattisesti ilmoittaa ilmoituksesta maahanmuuttohallinnon puolelle, johtaa lopulta rankaisemattomuuden kulttuuriin – siis siihen, että rikollisia ei saada kiinni.”

Mitä asialle voidaan tehdä? Åberg ei myöskään pidä toivottavana sellaista järjestelmää, jossa kaikille rikoksen uhriksi joutuneille paperittomille myönnettäisiin oleskelulupa.

”Olisi kuitenkin syytä pohtia, millaisissa rajatuissa tilanteissa määräaikainen lupa voitaisiin myöntää rikosprosessin ajaksi.”

Nykyään tällaisia rikosprosessin ajaksi annettavia tilapäisiä oleskelulupia voidaan tietyissä tapauksissa myöntää ihmiskaupan uhreille, ja erityisen haavoittuvassa asemassa olevat ihmiskaupan uhrit voivat saada jatkuvan oleskeluluvan.

Mutta innostaisivatko tilapäiset, vain rikoskäsittelyn ajan voimassa olevat oleskeluluvat paperittomia todella ilmoittamaan kohtaamistaan rikoksista, jos rikoskäsittelyä silti seuraisi käännitys? Jotain voidaan päätellä siitä, että ihmiskaupan uhrien kohdalla viralliseen auttamisjärjestelmään hakeutuu vain osa uhreista.

Rikosuhripäivystykseen saa yhteyden osoitteessa riku.fi.

¹ Lisää tietoa picum.org.

My Street

The street is depleted except for a man sitting
on someone else's step eating a sandwich

kerb puddles with cloud faces
quiver in suspended migration

and the dull clunk of a car door closes
on the musty light of a long grey day

The street, which could be in Ithaca
devours the hour, gathers together

its opposing distances

into an armful of damp laundry as the man
chews his sandwich and the windows stare

rendered purblind to the rest of the town
around each corner, the park, river, valley

evening's rustle over a stark night

The street keeps hidden in the sprawling blizzard
of criss-crossing ways, held static

between two nowheres

and holds itself in sparrow camouflage
so as to remain unspotted by those
who would measure it for judgement

manufacture reality for another tired documentary

The street disguises all kinship
to the Barrow in Carlow, to Craigeivar's fairy castle

to the submerged farms of Mirpur, the palm trees
of Asmara, the bomb-shells of Aleppo

to sufferings, mirages, last hopes
to the stony roads and the high fences;

our man has finished his sandwich
and heads off to find his place -

footprints connecting quiet cloud-faces
at rest in suspended migration

at rest in suspended migration

Bob Beagrie

Bob Beagrie is an award winning poet from Middlesbrough in Northern England. He has published seven collections of poetry to date, most recently 'Leasungspell' (Smokestack Books 2016). He is a senior lecturer at Teesside University.

ONKO ULKOMAALAISVALVONTA ETNISTÄ PROFILOINTIA?

Suomen poliisin tehtäviin kuuluu valvoa sitä, onko maassa oleskelevilla ulkomaalaisilla oleskelulupaa. Tehtävä on määritelty Suomen laissa. Valvontaa tehdään pääasiassa pysäyttämällä ihmisiä ja pyytämällä heiltä henkilöllisyyspapereita.

Etninen profilointi on kielletty

Kansainvälisessä lainsäädännössä vahvistettujen sääntöjen perusteella rotu, etninen alkuperä tai uskonnollinen vakaumus eivät saa olla ainoita tai pääasiallisia syitä henkilön pysäyttämiseen. Viime vuonna myös Suomessa lakiin lisättiin etnisen profiloinnin kieltö, jonka mukaan valvontatoimenpide ei saa perustua “pelkästään tai ratkaisevassa määrin henkilön todelliseen tai oletettuun etniseen alkuperään”.

Käytännössä ihmiseltä ei siis saa pyytää henkilöpapereita esimerkiksi vain mustan ihonvärin takia, vaan pysäyttämiseen on oltava muu syy kuten poliisin saama vihje- tai analyysitieto.

Ulkomaalaisvalvontaa tehostetaan

Poliisi ilmoitti jo syksyllä, että turvapaikanhakijoiden määrän kasvun vuoksi ulkomaalaisvalvontaa tehostetaan ja valvontaa tehdään aikaisempaa enemmän sisämaassa. Valvontaa on perusteltu turvapaikanhakijoiden suu-

rella määrällä ja tästä oletetusti seuraavalla paperittomuuden lisääntymisellä.

Poliisi, rajavartiolaitos ja tulli järjestivät huhutikuun alussa ulkomaalaisvalvonnan tehoviiikonlopun. Esimerkiksi Helsingissä tarkastettiin henkilöpapereita satamissa ja asemilla. Tehovalvonnan jälkeen yhdenvertaisuusvaltuutetulle tuli etnistä profilointia koskevia yhteydenottoja.

Kerro pysäytyskokemuksistasi Pysäytetyt-hankkeelle

Viime syksynä käynnistynyt, Koneen säätiön rahoittama kolmivuotinen, tutkijoiden ja toimittajien Pysäytetyt-hanke selvittää poliisin tekemää etnistä profilointia ensimmäistä kertaa Suomessa. Hanke tutkii sitä, miksi, missä ja kuinka profilointia tehdään.

Sen päämääränä on tuoda ilmiö julkiseen keskusteluun sekä tuottaa siitä perusteltua ja tutkittua tietoa. Hanke etsii haastateltavia, jotka epäilevät joutuneensa etnisen profiloinnin kohteeksi. Haastatteluja käytetään nimettömästi tutkimuksessa. Hankkeen työntekijät voivat myös opastaa etnistä profilointia koskevan kantelun tekemisestä.

Kirjoittajat työskentelevät Pysäytetyt-hankkeessa. Jos poliisi on pysäyttänyt sinut Suomessa julkisella paikalla ja epäilet, että se johtuu ulkonäöstäsi, ihonväristäsi tai puhumastasi kielestä, voit olla yhteydessä Markus Himaseen, markus.himanan@utu.fi.

ARE POLICE GUILTY OF ETHNIC PROFILING WHEN CONTROLLING IMMIGRATION?

The Finnish Police is expected to control if the foreigners who stay in Finland have the necessary documents and residence permits. This task is mandated by Finnish law. The immigration controls by the police are mainly done by stopping people and conducting identity checks by asking them to provide personal identification, and when necessary, residence permit cards.

Ethnic profiling is illegal

On the basis of rules laid down in international law, race, ethnic background or religious belief cannot be used as the only or the predominant basis to stop a person. Last year, ethnic profiling was also explicitly prohibited in Finnish law. Aliens Acts now states that police checks cannot be based “solely or to a decisive extent, on the presumed or actual ethnic origin of a person”.

In practice, this means that people cannot be asked for their identity documents based on the colour of their skin, rather, there needs to be another reason such as a tip-off received by police.

The surveillance of foreigners is intensifying

Police already announced last autumn that due to the increase in asylum seekers, they would intensify their surveillance of foreigners and checks would be carried out more inland than previously. These controls have been legitimised by the police by arguing that it's warranted due to the large increase in the number of

asylum seekers and the presumed subsequent increase of undocumented migrants.

At the beginning of April, the police, the Finnish Border Guard and customs organised a large, weekend-long immigration control operation. In Helsinki for example, police conducted spot checks at harbours and railway stations, where people were stopped and asked to prove their identity.

Tell the Stopped-project about your experiences of being stopped by the police

Last autumn the Stopped-project, funded by the Kone Foundation, was launched. In this three year project, researchers and journalists study ethnic profiling by the Finnish police forces. The project is investigating why, how, where and for what reasons ethnic profiling is undertaken. We wish to shed light on the phenomenon and raise awareness of the laws that regulate ethnic profiling. The project looks for interviewees who have been stopped by the police and suspect that the reason why they were stopped was their ethnicity, skin colour or looks. Interviews will be used anonymously by the researchers. The project's employees can also advise on how to make a complaint if you believe that you have experienced ethnic profiling.

The authors work at the Stopped-project. If the Police have stopped you in a public place in Finland and you suspect that it was on the basis of your physical appearance, the colour of your skin or the language you speak, please be in touch with Markus Himanen: markus.himanen@utu.fi.

OLESKELULUVAN SAAMINEN OPINTOJEN PERUSTEELLA SUOMESSA

Tässä artikkelissa kerromme lyhyesti opiskelijan oleskeluluvasta. Myös turvapaikanhakija voi hakea opiskelijan oleskelulupaa. Muista, että viranomaisten käytännöt muuttuvat nopeasti – tiedot kannattaa tarkistaa esimerkiksi Maahanmuuttoviraston internetsivuilta ennen hakemuksen jättämistä.

Muut kuin EU- ja ETA-maiden kansalaiset tarvitsevat oleskeluluvan opiskellakseen Suomessa. Jos opinnot kestävät alle 90 päivää, riittää viisumi. Opiskelijan oleskelulupaa voi hakea sekä Suomessa että ulkomailla. Opiskelijan oleskelupa on tilapäinen. Kun opintosi ovat ohi, sinulla ei ole automaattista oikeutta jäädä Suomeen. Voit kuitenkin hakea vuoden mittaista lupaa työnhakuun ja hakea työn saatuasi työntekijän oleskelulupaa.

Sinulla tulee olla opiskelupaikka suomalaisessa oppilaitoksessa jo ennen kuin jätät oleskelulupahakemuksen. Voit hakea oleskelulupaa ainoastaan opintoihin, jotka johtavat tutkintoon tai ammattiin. Hyväksytyt oppilaitoksia ovat peruskoulun jälkeiset oppilaitokset, esimerkiksi yliopistot, korkeakoulut ja ammatilliset oppilaitokset. Huomaa, että kielikurssi tai lukio-opinnot eivät oikeuta opiskelijalupaan, kuten ei myöskään maahanmuuttajan valmentava koulutus. Poikkeuksia tästä säännöstä ovat vaihto-opiskelu, tutkintoon liittyvä täydennyskoulutus tai erityiskoulutus.

Ulkomaalaiselle opiskelijalle on asetettu toimeentuloedellytys, minkä vuoksi luvan hakeminen edellyttää 6 720 euron suuruista pankkitalletusta. Opiskelijalla tulee olla myös voimassa oleva passi sekä sairausvakuutus.

Hakemuksen jättäminen

Oleskelulupahakemuksen voi täyttää internetsivustossa, linkki sähköiseen lomakkeeseen löytyy Maahanmuuttoviraston sivuilta (migri.fi). Kuu-kauden kuluessa hakemuksen jättämisestä sinun pitää todistaa henkilöllisyytesi ulkomailta Suomen edustustossa tai Suomessa poliisin toimipisteessä. Hakemusta ei oteta käsitteilyyn ennen tätä.

Hakemuksen käsittely maksaa 300 euroa. Maksu peritään hakemuksen jättämisen yhteydessä. Maksua ei palauteta, vaikka saisitkin kielteisen päätöksen.

Hakemusta varten tarvittavat voimassa olevan passin, oppilaitoksen hyväksymistodis-

tuksen, selvityksen toimeentulosta sekä sairausvakuutustodistuksen. Alle 18-vuotiaalta hakijalta hakemukseen vaaditaan huoltajien kirjallinen suostumus (ainakin yhden huoltajan allekirjoitus).

Hakemus kannattaa täyttää huolellisesti, koska puutteet hakemuksessa hidastavat hakemuksen käsittelyä ja voivat jopa johtaa kielteiseen lupapäätökseen.

Ulkomaalaislaki ei määritä tiettyä enimmäiskäsittelyaikaa opiskelijoiden oleskelulupahakemuksille. Joskus päätöksen voi saada kuukaudessa, mutta toisinaan voi joutua odottamaan pidempään. Maahanmuuttovirasto tiedottaa ajoittain internetsivuillaan käsittelyruuhkista.

Jatko-oleskelulupa

Opintojen kestäessä yli vuoden on haettava jatko-oleskelulupaa. Jatkoluvan saamiseksi sinun on oltava edelleen kirjoilla oppilaitoksessa ja opiskeltava päätoimisesti. Hakemukseen tarvitset läsnäolotodistuksen ja todistuksen edellisen lukuvuoden aikana suoritetuista opinnoista. Opintojen odotetaan edistyvän oppilaitoksen antamassa aikataulussa. Jos olet suorittanut vain vähän opintoja, jatkolupaa ei mahdollisesti myönnetä.

Jatkolupaa kannattaa hakea jo ennen kuin edellinen oleskelulupa päättyy, mutta voit odottaa uutta lupaa Suomessa jatkohakemuksen käsittelyn ajan. Jatkolupaa haetaan

KUVA: SUVI ERMILÄ

kotikunnan poliisilaitokselta – sitä siis voi hakea vain Suomessa. Päätös on maksullinen (159 euroa), ja se pitää maksaa samalla kun hakee jatkolupaa.

Vaatus toimeentulosta

Suomeen saapuvan opiskelijan on pystyttävä itse vastaamaan toimeentulostaan, mikä tarkoittaa sitä, että sinun pitää liittää oleskelulupahakemukseen tilite, josta ilmenee että tilillä on vähintään 6 720 euroa (tai 560 euroa opiskelukuukautta kohden). Tilin tulee olla omissa nimissäsi, ja rahoja pitää voida käyttää Suomessa. Vaatus koskee sekä ensimmäistä opiskelijan oleskelupaa että jokaista jatkolupaa. Viranomaiset saattavat tiedustella rahojen alkuperää ja kontrolloida tiliotteet koko vuoden ajalta luvan uusimisen yhteydessä.

Mikäli oppilaitos järjestää ilmaisen asumisen, tulovaatus on vähemmän. Lisätietoja tästä löydät Maahanmuutoviraston verkkosivuilta.

Toimeentulovaatimukseen vaaditun pankkitalletuksen voi korvata osin tai kokonaan alkuperäisellä todistuksella (ja sen virallisella käännöksellä) hakijalle myönnetystä apurahasta.

Opiskelijan oleskeluluvan saaneen on mahdollista tehdä palkkatyötä 25 tuntia viikossa. Työskennellä voi vapaasti silloin kun oppilaitoksessa ei järjestetä opetusta.

Sairausvakuutus

Jotta opiskelijan oleskelulupa voidaan myöntää, hakijalla on oltava sairausvakuutus. Viranomaiset arvioivat tapauskohtaisesti vakuutuksen oleskelulupaharkinnan yhteydessä.

Opintojen kesto määrittää sen, kuinka kattava yksityisen vakuutuksen tulee olla. Opin-

tojen kestäessä alle kaksi vuotta, vakuutuksen tulee kattaa sairaanhoidon kustannuksia 100 000 euroon saakka. Mikäli opinnot kestävät yli kaksi vuotta, tarvitaan vakuutus, joka kattaa kustannuksia 30 000 euroon asti.

Kansainvälisten opiskelijoiden lukukausimaksu

Uuden lain mukaisesti EU:n ja ETA-alueen ulkopuolelta tulevilta korkeakouluopiskelijoilta peritään Suomessa vähintään 1500 euron lukukausimaksut. Yliopistot ja korkeakoulut ottavat maksut käyttöön pääsääntöisesti syyskuun 2017. Yliopistojen ilmoittamat maksut ovat toistaiseksi vaihdelleet 10 000 ja 25 000 euron välillä.

Ulkomaalaisen opintotuki

Ulkomaan kansalaisen on mahdollista saada opintotukea vain, mikäli hänet on rekisteröity väestötietojärjestelmään Suomessa vakinaisesti asuvaksi ja mikäli Suomessa oleskelun syy on muu kuin opiskelu (esimerkiksi työskentely, perhesiteet tai paluumuutto). Turvapaikanhakijalla ei ole oikeutta opintososiaaliin tukiin kuten opintotukeen.

Ammatilliset oppilaitokset voivat itse päättää, ottavatko ne turvapaikanhakijaa opiskelijakseen. Turvapaikanhakija voi opiskella myös esimerkiksi työväenopistoissa ja aikuislukioissa. Yliopistoluennot ovat Suomessa julkisia tilaisuuksia, joita saavat tulla seuraamaan kaikki kiinnostuneet.

RESIDENCE PERMIT FOR STUDIES IN FINLAND

In this article we provide information on the residence permit for studies in Finland in a nutshell. An asylum seeker may also apply for a residence permit for studies. Keep in mind that the authorities might change their practices rapidly—before applying, you should always check for up-to-date information, for instance, on the Finnish Migration Service’s website.

A residence permit for studies is required from everyone who is not an EU or EEA citizen and who wishes to study in Finland. For studies less than 90 days, only a visa is required. You can apply for the residence permit for studies either in Finland or abroad.

The residence permit for studies, sometimes called the ‘study permit’, is a temporary residence permit that is usually granted for one year at a time. This also means that once you finish your studies, you are not automatically granted residency in Finland. However, you may apply for a one-year residence permit for job-seekers. Once you find a job, you can apply for a residence permit for an employed person, a ‘work permit’.

Before you can apply for a residence permit for studies, you need to be accepted as a student in a programme in a Finnish institution. Study programmes that qualify need to lead to a degree or provide a vocational qualification¹. Institutions that provide such education are universities, universities of applied sciences and vocational schools.

Finnish language courses, gymnasium (*lukio*, the Finnish academic upper secondary education) or courses preparing

immigrants for further studies in Finland (*maahanmuuttajan valmentava koulutus*) are not recognised as a basis for the residence permit. Exceptions from this rule are exchange programmes, earning special qualifications (*erikoistumiskoulutus*) and updating your degree (*täydennyskoulutus*).

To be eligible for a study permit, you will need to provide a bank statement as evidence that you have deposits of 6 720 euros in your own bank account. To apply for the residence permit for studies, you also need a valid passport and private health insurance.

To apply for a residence permit for studies

The application is an online form that you can access through the Finnish Migration Service’s website, migri.fi. After filling in the online form, within one month you will need to prove your identity to the Finnish authorities either at a Finnish embassy or consulate or at the local police station in Finland. Your application will not be processed before you have visited either an embassy/consulate or the local police.

1 Examples of degrees are Master of Science (in university); Bachelor of engineering; Bachelor of Nursing (in university of applied sciences). Examples of vocational qualifications are Vocational Qualification in Business and Administration; Vocational qualification for Social and Health Care (in vocational schools).

There is an application processing fee of 300 euros, which you need to pay once you file the application. The money will not be refunded even if you receive a negative decision.

For the application, you will need a valid passport; a letter of admission from the Finnish school or university; proof of sufficient income (see income requirement below); and a health insurance certificate. Those younger than 18 years need also their legal guardians' (e.g. parents') written consent, signed by at least one of them.

We advise you to fill in the application carefully, since missing information or missing attachments might slow down the processing of your application. An incomplete application might also be turned down; in other words, missing information might lead to a negative decision.

The Finnish legislation does not specify a time limit for processing the study permit applications. It is possible that you will be issued a decision in one month, but you might need to wait longer. At times, the Finnish Migration Services provides information about delays on their website.

Extended residence permit for studies

If your studies take longer than the one year the study permit is usually granted for, you will need to apply to extend your residence permit. For the application, you need a certificate that proves you are still enrolled in the educational institution as a full-time student. You also need a separate certificate of accomplished studies. If you have not accomplished as many study credits as expected in your programme during the

previous year, you might not be granted the extended permit.

The Finnish Migration Services advises you to apply for a new permit before the first permit is expired. However, you are allowed to stay in Finland while the new application is processed, even though the first permit would have expired. The processing fee for an extended residence permit is 159 euros that you pay as you apply for the permit from the local police in the place of your residence, in Finland. You cannot apply from abroad.

Income requirement

Any foreign student (from outside of EU/EEA countries) will need to prove that they have "sufficient income" to provide for themselves in Finland for the time of their studies. The same income requirement applies to both the first residence permit for studies and the extended permits.

In practice, "sufficient income" means that you will need to have 560 euros (6 720 euros per year) worth of money for each month in Finland in your bank account in advance. You will need to attach a bank statement proving this with your application. The bank account needs to be in your name only and you need to be able to access it from Finland. The migration authorities might ask how you have acquired the money. And after one year, if you apply for an extension for the permit, the authorities might investigate your bank statements for the full year.

In case your institution provides you with free housing, the required amount of money for "sufficient income" is less. Free housing

is available primarily for under 18-year-old students in vocational colleges.

The required amount of money may be covered partly or fully by an official grant, too. Instead of the bank statement, you can provide official proof of a grant of an equal amount (with an official translation of the document).

If you have a residence permit for studies in Finland, you are allowed to work 25 hours per week at most outside of your school hours.

Health insurance

To be eligible for the residence permit for studies or the extended permit, you will need health insurance. The authorities will assess your insurance when processing your application. The kind of insurance you need depends on your programme. For studies less than two years, your insurance needs to cover costs up to 100 000 euros. For studies longer than two years you will need an insurance that will cover costs up to 30 000 euros, because you will be entitled to health care in Finland.

Tuitions for non-EU students

According to new legislation, non-EU and non-EEA higher education students will be required to pay at least 1500 euros euros of tuition. Most universities and universities of applied sciences will adopt the new rule in fall 2017. Not all of the institutions have announced the cost of their tuition fees. Thus far, the announced amounts in universities have ranged from 10 000–25 000 euros.

Student allowance for a foreign national

If you have permanent residency in Finland for another reason than studies (for instance, family reunification, work) you are entitled to a student allowance. Asylum seekers do not hold this right.

Vocational schools and colleges can decide themselves if they accept asylum seekers as students—to find out, you need to contact the institution directly. Open universities and community colleges (*työväenopisto; aikuislukio*) are open for everyone. Also university lectures are open for the public; everyone has the right to attend these lectures.

We are Syrian Refugees

We are Syrian refugees in Nicosia,
Standing with our back
To Beirut, facing Athens.

It's 6 AM.
The queue at Brussels immigration
Centre curve like a giant
Anaconda to process us.

London opened a window of
Opportunity so we dissolved to
Its crowds like sand into water,
Water into sea, sea into sky

It is sunny around the beaches of Sardinia,
Where our bodies are sea shells washed away
And dumped for passers to give us an
Evil eye: envying our status of death.

Viva La Paris where suddenly
It shied away from us forgetting its imperial
Legacy that used our bones as a table to serve:
Liberty, equality and fraternity.

Oh, it's Rome and the spring has
Just entered, so did Italians into us.
We are in Copenhagen's streets, uselessly
Reminding Danes of our diet as we starve.

Near Sultan Ahmed Mosque we gathered
Blissful for Istanbul to penetrate our honour
Then drop us like snow into the black sea:
Evaporate, rain, so forth, so on
Again and again the process repeated.

Amir Darwish

Immigrants

Often on TV screens
Proud eagles
With desert colour eyes
Africa sits in them.

Syrian mother
At the Home Office
40 Wellesley Road
Croydon, London
Baby on lap
Rock
Rock
Rock
And sing:
'go to sleep baby tomorrow is sunshine'.

Middle age Man
In Calais
Wakes to whisper,
'It's day 100 now, why do I count?'

Sardine corpses in the Mediterranean
belly that never full.

Females in political labs,
Constantly get a nudge by needle eyes

Figures
Policy shapers
Money eaters
Wrongdoers
Sinners
Immigrants fit everywhere
For wrong reasons.

Amir Darwish

Amir Darwish, from Aleppo Syria, is a Kurdish Syrian poet who lives now in London, England. His poems have been published in five continents.

THE “CLOSURE” OF THE BALKAN ROUTE, AND HUNGARY AFTER THE SUMMER OF MIGRATION

Despite harsh anti-refugee policy and rhetoric, in the spring of 2016 undocumented migrants continue to pass west, through the “closed” Balkan route and the Hungarian border fence.

Entering the country through Bulgaria and Serbia, being forced into systematic detention, suffering from poor quality asylum processes, facing structural homelessness but consequently deciding to travel onwards towards a life in the informal economies of Germany, Austria or Sweden, ultimately joining the much needed pool of exploitable labor for Western economies. This snapshot is a common trajectory faced by migrants and refugees in Hungary, not only from 2016, but also from 2012. Indeed, although much has happened in the last few years, there is a sad

The situation of refugees and asylum seekers in Hungary is, in fact, very similar to some years ago.

irony around the situation of refugees and asylum seekers in Hungary remaining very similar to some years ago, and in that sense, a pervasive feeling that things have returned to “normal”.

Keleti in the Media and Outrage over the Border Fence

When Hungary and the demonstrations by people on the move at Keleti station in Budapest became global headlines for a few short weeks in summer 2015, we felt relieved, hoping that finally the international community would take seriously the multiple human rights violations happening in the country. At the same time, the moral outrage over the Hungarian government’s decision to build a fence on its entire border with Serbia felt hypocritical, considering the silence with which the construction of previous fences on the Spanish-Moroccan, Greek-Turkish and the Bulgarian-Turkish borders were

September 4, more than 2000 people started to march from Budapest, Keleti Trainstation towards Austria after a week of protests to open the borders west of Hungary.

met (not to mention the international silence over a dubious border agreement between Finland and Russia that prevents anyone but Finnish, Russian and Belarusian nationals to crossing the northern part of the Finnish-Russian border).

Physical and equally serious legal fences against people seeking protection were set up in Hungary in September and October 2015, after which the number of people entering the country decreased to very few. The Hungarian-Serbian border fence is not an anomaly, but a very logical outcome of European asylum policy that follows previous patterns in Ceuta and Melilla on the Spanish-Moroccan border, as well as in Evros on the

Greek-Turkish border. This is also reflected in the way in which Hungarian Prime Minister Viktor Orbán's harsh rhetoric has set at least a symbolic precedent for a tightening European border regime and a rising level of official islamophobia.

During the last months of 2015 and early 2016, the global media followed how the Balkan route that asylum-seekers followed from Greece towards Western and Northern Europe operated as an ecosystem, with one border closure affecting another, like a giant machine directed from Vienna. The absurdity of the Dublin Regulation, which lays out the principle that asylum seekers need to apply for asylum in the first EU state they enter

In reality the fence is a sad failure. Hundreds of people cross into Hungary every day.

and upon being granted refugee status, also need to stay there, became crystal clear when hundreds of thousands of people accessed the European Union through Hungary, Croatia and Slovenia during the latter half of 2015. The attempt to maintain the regulation desperately failed in the case of Hungary, and later nobody asked Croatia and Slovenia to take the regulation seriously. Rewinding back to 2015, this ignorance beautifully exposes the confusion and chaos of European Union asylum policy: unlike Croatia and Slovenia later in the autumn, Hungary was asked to follow the Dublin regulation in the summer of 2015 and make sure that asylum-seekers entering the country registered their asylum claims in Hungary. This resulted in a quickly escalating humanitarian catastrophe in the public places of Budapest in the summer months, a deadlock by September, protests in Budapest, and finally a self-organised march to Austria that led to the opening of the Austrian-Hungarian border to refugees on September 4. The attempted closure of the Hungarian-Serbian border on September 15, 2015, simply redirected the route, and when Austria placed a cap on the number of people who could cross to its territory and built a border barrier in December 2015, Slovenia

was quick to follow, having an immediate effect on Croatia and consequently on Serbia.

The Balkan route is not closed

The “closure” of the Balkan route in March 2016 was celebrated by policy makers, and bemoaned by activists and humanitarian volunteers who are faced with the everyday suffering it causes. Indeed, according to our sources who frequently work in the field, many of those people who happened to be on the route during the time of closure were subjected to chain *refoulement* down the route, deported from Slovenia to Croatia, Croatia to Serbia, from Serbia to Greece, and possibly, according to the deal that the European Commission struck with Turkey, to Turkey.

During all this time, the Hungarian border fence was, according to the propaganda of the Fidesz government, proudly standing and protecting Hungarian territory from people seeking protection, who according to Viktor Orbán “look like an army”. In reality, however, the fence is a sad failure. Hundreds of people cross into Hungary every day, especially since the border between Serbia and Croatia has been effectively closed. People climb over, go under, or seek asylum at the official transit zone-crossings in Tompa or Röszke. Since the Brussels terrorist attacks in March 2016, the number of people who are allowed to officially seek asylum in these transit zones has been reduced to 20 per day, resulting in a quickly escalating humanitarian catastrophe along the fence.

Once in Hungary, people are either detained or sent to open camps. At the time of writing, at the end of April, the detention centres are full, and the government is preparing a law that will reduce detainees’ space by half, resulting in even more severe overcrowding of prisons. As a consequence, people are placed in the likewise overcrowded open camps in

Bicske, close to Budapest and Vámoszabadi, in northwestern Hungary.

In 90% of cases, Hungarian authorities turn a blind eye to people who move onwards to Austria, Germany, Denmark, Sweden and Finland to seek asylum. In 10% of cases, people are caught, charged with illegal border crossing and detained, and it is this 10% that allows the Hungarian authorities to claim that they are respecting EU regulations. Meanwhile, in practice, the Balkan route has been all but closed, and people are entering Serbia through both Albania and Bulgaria. This, however, is not something we hear about: just like Viktor Orbán needs to claim that the Hungarian border fence has “closed” the border, the EU needs to claim that the the Balkan route has been “closed” in order to preserve the legitimacy of the Turkey deal and to distract attention from the autonomy and agency of people on the move, as well as the dire humanitarian situation in Greece, Macedonia, Serbia and at the Hungarian border.

The Hungarian policy always was, and still is, premised on the assumption that people who enter Hungary will not stay in Hungary, and in its war against the poor, the government is now also including refugees. The recent suggested changes to the asylum legislation will ensure that practically no one will stay in Hungary: all integration support for refugees will be abolished, further cementing that homelessness is the only possible fate for people granted protection (homelessness is one of the top social issues facing Hungarian society, and the Fidesz government has also criminalised it in the Hungarian constitution). There will still be no Hungarian language education, all people recognised as refugees or granted subsidiary protection will have their asylum claims re-evaluated every three years, and travel documents for refugees may be denied for reasons of national security or “public order.”

While Hungary is not the only European Union member state to pass draconian

The Hungarian Fence in April, 2016.

legislation with regards to integration, it should be remembered that free movement within the EU for purposes of employment or education is denied from those recognised as refugees—an issue that is less acute in Western Europe, but of extreme importance for those receiving a status in Eastern Europe. As a result, the situation has, indeed, returned to normal, and Hungary has resumed its position as a factory producing people who have no other opportunity than to disappear, *sans papiers*, in the informal economies of Western Europe.

Annastiina Kallius is an anthropologist who got stuck in Hungary a decade ago. As a Migszol activist, she writes blog posts, reports, analysis, social media updates and toilet scribbles, and regularly comments to the national and international media.

Aiski Ryökäs is cultural producer and activist who has lived in Budapest for four years. She organises and coordinates campaigns and public events at Migszol, and has developed a love-hate relationship with Hungarian verb conjugation.

Migszol (Migrant Solidarity Group) is a grassroots activist group, comprised of Hungarians, refugees and immigrants. Since 2012, the group conducts monitoring visits to refugee camps, produces information material about the situation in Hungary, organises campaigns and public events, and works towards advancing the social and political rights of refugees and migrants in Hungary. Their latest updates and commentaries (in Hungarian and English) are available on the Migszol website (www.migszol.com) and on social media (Migszol Csoport on Facebook and Twitter)

Letter from a detainee

Sent from Kiskunhalas detention centre, Southern Hungary, in April 2016.

I don't know where to start the story from but I will be brief. Why are we imprisoned here? Didn't we run away from our countries because the West destroyed them? When we came to ask for refuge here, what we are faced with is just humiliation and discrimination. Isn't the West the one that destroyed our countries?

We are refugees here, and they are asking us for guarantee money to let us out from this prison. How can we pay when we are the ones who left our countries just to find a decent life here? Why does the West deny us? These are some questions I am seeking your answers to.

We don't want to persecute anybody, and we don't have hatred towards anyone here.

We just want freedom. We want a secure life. We received the people from the West in our countries as guests: wouldn't it have been better if they had received us in their countries the same way we received them? Why does the West employ two-faced policies towards us? I ask you to look into our conditions in this prison.

We left our families behind us who no longer have homes. We left our children who are feeling lost. We are their only financial supporters. I talk on their behalf. I am the only one supporting my family, I am the only financial source for them. My imprisonment here will increase their suffering and their pain. I wish that you can help me, and I have hope and trust in you.

Yours,
Anonymous Prisoner

RAJOJEN SIIRTYMÄT JA MAAHANMUUTON HALLINNAN KRIISI

Eurooppalainen rajajärjestelmä johtaa vuodesta toiseen samoihin tragedioihin pyrkiessään estämään siirtolaisten maahantuloa. Puheella pakolaiskriisistä oikeutetaan uusia repressiivisiä toimia ja siirretään huomiota pois rajajärjestelmää läpäisevästä rakenteellisesta väkivallasta.

Syksyllä 2015 satojen tuhansien turvapaikanhakijoiden liikkuminen Turkista Kreikkaan ja Balkanin kautta Keski-Eurooppaan sai hetkellisesti Euroopan rajajärjestelmän sijoiltaan. Aseellisia konflikteja pakenevia ihmisiä on maailmassa enemmän kuin kertaakaan toisen maailmansodan jälkeen, YK:n pakolaisjärjestö UNHCR:n mukaan lähes 60 miljoonaa. Huolimatta yli miljoonasta vuonna 2015 Eurooppaan saapuneesta turvapaikanhakijasta suurin osa pakolaisista oleskelee Lähi-Idän ja Afrikan vakaamissa maissa, kuten Turkissa, Libanonissa, Etiopiassa ja Keniassa. Kuitenkin keväällä 2016 EU solmi palautussopimuksen Turkin kanssa estääkseen turvapaikanhakijoiden saapumista Eurooppaan.

Pohjois-Afrikassa sijaitsevat, moninkertaisilla piikkilanka-aidoilla ympäröidyt Espanjalle kuuluvat Ceutan ja Melillan kaupungit ovat pitkään olleet militarisoitun rajavalvonnan symboli. Jo vuosien ajan EU-maat ovat pitkäjänteisesti vaikeuttaneet

siirtolaisten pääsyä Eurooppaan ja passiivisesti seuranneet humanitäärisen kriisin kehittymistä Euroopan rajojen ulko- ja sisäpuolella. Laillisten maahantuloväylien puute on pakottanut siirtolaiset käyttämään yhä vaarallisempia reittejä Välimeren yli. Välimerellä kuoli viime vuonna kansainvälisen siirtolaisuusjärjestö IOM:n mukaan 3772 ihmistä.

Siirtolaisten kuolemat ja turvapaikkapolitiikan tiukennukset ovatkin jälleen nostaneet esiin linnake-Euroopan käsitteen. Viime vuosina Bulgaria ja Kreikka ovat rakenteet aitoja Turkin vastaiselle rajalle, viime vuonna Unkari aloitti raja-aidan pystyttämisen Serbian rajalla. Myös Slovenia ja Itävalta ovat aitaamassa rajojaan estääkseen pakolaisten maahantulon Balkanilta.

Huolimatta rajojen militarisoinnista tuhannet ihmiset onnistuvat pääsemään Eurooppaan, jossa heitä odottaa elämä vastaanotokeskuksissa, rajoitetut oikeudet ja alistettu asema työmarkkinoilla sekä mahdoli-

Rajat ja niiden valvonta esitetään järjestyksen ja turvallisuuden ehtona, mutta ne synnyttävät epäjärjestyistä ja turvattomuutta.

nen säilöönotto ja käännyttäminen. Rajat seuraavat Eurooppaan päässeitä siirtolaisia vuosien ajan: oleskelun ja oikeuksien säänteleminen on rajavalvonnan jatkamista toisin keinoin.

Vapaan liikkuvuuden ja rajojen Eurooppa

Nykyisen pakolaiskriisin juuret ulottuvat pitkälle EU:n yhteisen rajapolitiikan historiaan. Vuonna 1995 luotiin vapaan liikkuvuuden Schengen-alue, johon liittyneiden jäsenmaiden sisärajojen valvonta poistui. Vapaan liikkuvuuden alueen luominen edellytti ”kompensoisia toimenpiteitä” vapauden ja turvallisuuden tasapainon ylläpitämiseksi. Uusien kontrollien kohteeksi ovat joutuneet nimenomaan EU:n ulkopuolelta tulevat kolmannen maan kansalaiset. ”Laittoman” maahanmuuton torjunnasta on tullut keskeinen osa eurooppalaista raja- ja turvallisuuspolitiikkaa.

Osana vuonna 1999 tehtyä Amsterdamin sopimusta asetettiin tavoitteeksi EU:n jäsenmaiden maahanmuuttopolitiikan yhdenmukaistaminen. Käytännössä se on tarkoittanut pääasiassa liikkumisen kontrollien kehittämistä ja yhteisten minimivaatimusten luomista turvapaikkapolitiikkaan. 2000-luvulla on myös luotu yhteisiä standardeja korkeasti koulutettujen asiantuntijoiden maa-

hanmuuton ja EU-alueella liikkumisen helpottamiseksi. Sen sijaan EU:n yhteistyöstä on puuttunut kysymys liikkumisväylien luomisesta pakolaisille tai muille kuin koulutetuille kolmansista maista tuleville työntekijöille. Työnhakua varten ei myönnetä viisumeja. Jos henkilö tulee köyhästä maasta tai konfliktialueelta, on epätodennäköistä, että hän saisi Eurooppaan viisumin, koska hänen epäillään hakevan turvapaikkaa.

Rajat ja niiden valvonta esitetään järjestyksen ja turvallisuuden ehtona, mutta liikkumisen kohdalla ne päinvastoin synnyttävät epäjärjestyistä ja turvattomuutta. Turvallisuuden nimissä tehtävän liikkumisen hallinnan käänköpuolena on muuttoliikkeiden muuttuminen epävirallisiksi, sillä laillisten maahantulon väylien puute pakottaa ylittämään rajat ”laittomasti”. Tämä epävirallinen asema jatkuu myös ulkorajojen ylittämisen jälkeen, sillä siirtolaisten asemaa määrittää karkotettavuus ja oleskelun ehdollisuus niin kauan kunnes hän saa pysyvän oleskeluluvan.

Ulkomaalaislainsäädäntö on maahanmuuton hallinnan keskeinen instrumentti, joka määrittää erilaisia oikeuksia niin pakolaisille kuin työn, opiskelun tai perhesiteiden vuoksi muuttaneille. Lainsäädäntö määrittää laillisen oleskelun ehdot, mutta luo samalla laittoman oleskelun mahdollisuuden. Kielteisen turvapaikkapäätöksen lisäksi esimerkiksi työsuhteen tai avioliiton päättymisen voi johtaa maasta poistamiseen huolimatta vuosien asumisesta Euroopassa. Oikeudellisen aseman sääntely onkin rajavalvontaa täydentävä operaatio: se mahdollistaa hallinnan siinä missä rajat eivät siihen pysty.

Sisärajojen poistamisesta huolimatta rajat ovat levittäytyneet Euroopan oikeudelliseen tilaan: rajoista on muodostunut eräänlaisia liikkuvia tarkastuspisteitä. Rajajärjestelmän perustan muodostavat yhteiset digitaaliset tietojärjestelmät, joihin kirjataan

Calais, 5.6.2014.

siirtolaisten sormenjäljet, biometriset tunnisteen ja turvapaikka- ja viisumihakemukset. Kontrolloidessaan siirtolaisten liikkumista Euroopan rajat ovat liikkuneet unionin ulkorajoilta niin sisään- kuin ulospäin. Euroopan rajat sijaitsevat missä tahansa, jossa siirtolaisten liikkuminen voidaan pysäyttää, kuten Pohjois-Afrikassa ja kansainvälisillä vesialueilla. Ne sijaitsevat myös siellä, missä siirtolaisilta vaaditaan selvitystä oleskeluoikeudesta, kuten poliisin ratsioissa Euroopan metropolien keskustoissa.

Eurooppalaisen turvapaikkapolitiikan kriisi

Vaikka siirtolaiset voivat käytännössä liikkua Schengen-alueella, heille Eurooppa näyttäyty moninkertaisten rajojen läpäisemänä alueena. Keskeinen osa EU:n yhteistä turvapaikkapolitiikkaa on Dublin-järjestelmänä tunnettu vastuumääritysasetus, jonka mukaan yleensä se jäsenvaltio, johon turvapaikanhakija ensimmäiseksi saapuu ja jossa hänet rekisteröidään, on vastuussa turvapaikkahakemuk-

sen käsittelystä. Turvapaikanhakijoiden kohdalla Dublin-järjestelmä palauttaa valtioiden väliset rajat Schengen-alueelle. Dublin-järjestelmä muodostaa samalla Euroopan sisäisen käännetyjärjestelmän, jossa turvapaikanhakijoita palautetaan Länsi- ja Pohjois-Euroopasta Etelä- ja Itä-Euroopan ”ensimmäisiin” turvapaikkamaihin.

Siirtolaisten liikkuminen Euroopassa on ymmärrettävää, sillä huolimatta turvapaikkapolitiikan harmonisoinnista käytännöt vaihtelevat eri jäsenmaiden välillä merkittävästi. Vuonna 2014 EU-maissa ratkaistuihin noin 357 000 turvapaikkahakemuksesta vajaa puolet (45 %) oli myönteisiä, mutta myönteisten päätösten osuus vaihteli Unkarin viidestä prosentista Ruotsin 77 prosenttiin. Eri jäsenmaissa myönnetään myös erityyppisiä lupia, vahvasta turvapaikka- asemasta epävarmempisiin tilapäisen suojelun kategorioihin. Eurooppa onkin jakautunut kahtia. Länsi- ja Pohjois-Euroopan maissa on suhteellisen toimiva turvapaikka- ja vastaanottojärjestelmä, kun taas Itä- ja Etelä-Euroopan maissa turvapaikanhakijat kohtaavat poliisin mielivaltaista väkivaltaa ja päätyvät elämään kadulle.

Huolimatta EU:n asettamasta yhteisestä vastuunjaon tavoitteesta Dublin-järjestelmä on ulkoistanut turvapaikkapolitiikkaa ulkorajavaltioille. Nämä puolestaan pyrkivät siirtämään vastuuta turvallisiksi maiksi määrittelemilleen lähialueille: Italia on palauttanut siirtolaisia Libyaan, Unkari pyrkii sysäämään tur-

Lainsäädäntö määrittää laillisen oleskelun ehdot, mutta luo samalla laittoman oleskelun mahdollisuuden.

vapaikanhakijat Serbiaan, Suomi palauttaa turvapaikanhakijoita Venäjälle. Dublin-järjestelmän ongelmat ovat olleet pitkään tiedossa: jo vuonna 2008 UNHCR vaati Dublin-palautusten lopettamista Kreikkaan, koska käytännössä monet turvapaikanhakijat päätyivät elämään kadulla. Siirtolaiset ovat olleet poliisin repressiivisten toimien kohteena jo pitkään Etelä- ja Itä-Euroopassa. Unkarin lisäksi Kreikassa siirtolaisia on teljetty väliaikaisiin rekisteröintileireihin ja poliisi on käyttänyt voimakeinoja ja kyynelkaasua siirtolaisten hallintaan.

Dublin-järjestelmän toimimattomuus on viime vuosina tullut entistä ilmeisemmäksi. Vasta tilanteen kärjistyttyä keväällä 2015 EU:n komissio vaati ensin toukokuussa 40 000 ja syyskuussa 120 000 turvapaikanhakijan siirtämistä Italiasta, Kreikasta ja Unkarista muihin jäsenmaihiin. Itä-Euroopan maat Suomi mukaan lukien vastustivat pysyvää ja velvoittavaa turvapaikanhakijoiden vastaanottojärjestelmää. Huhtikuun alkuun 2016 mennessä vain reilu tuhat turvapaikanhakijaa on siirretty Italiasta ja Kreikasta eteenpäin. Samaan aikaan EU-maat ovat jatkaneet Dublin-palautuksia esimerkiksi Italiaan.

Konflikteja pakenevaa ei *refugees welcome* -sloganeista huolimatta odota Euroopassa tervetullut ja turvattu asema, vaan piinaava ja usein vuosia kestävä turvapaikkaprosessi. Turvapaikkaa hakevan mahdollisuus jäädä Eurooppaan riippuu pitkälti kansalaisuudesta. Yksilöllisen vainon sijaan kansainvälisen suojelun myöntämisessä korostuu ennen kaikkea arvio lähtömaan turvallisuustilanteesta – käytännössä se, mihin maihin ylipäättäen voidaan palauttaa turvapaikanhakijoita. Näin ollen konfliktialueilta paenneet, kuten Syyrian kansalaiset, saavat käytännössä suoraan oleskeluluvan, sen sijaan etenkin Balkanin alueelta tulevien turvapaikkahakemukset on leimattu perusteettomiksi.

Turvapaikanhakijoiden määrän kasvun seurauksena viime syksynä myös Suomessa

Maahanmuuttovirasto totesi turvallisuustilanteen lieventyneen useilla alueilla Irakissa, Afganistanissa ja Somaliassa. Jo aikaisemmin viime vuonna tuli voimaan ”vapaaehtoisen” paluun velvoite niille kielteisen turvapaikkapäätöksen saaneille, joita ei pystytä kääntämään kotimaihinsa. Kuitenkin etenkin kriisialueille kääntäminen on hankalaa, mikä takia monet kielteisen päätöksen saaneet päätyvät todennäköisesti elämään paperittomina Suomessa tai pyrkivät muualle Eurooppaan.

Black lives matter

Välimeri on pitkään ollut eurooppalaisen rajajärjestelmän keskeinen näyttämö. Välimerestä on muodostunut maailman vaarallisin rajanylityspaikka, tuhansien siirtolaisten hautausmaa. Kun kylmän sodan aikaisen repressiivisen rajapolitiikan symbolin Berliinin muurin yli yrittäneitä kuoli vajaan kolmenkymmenen vuoden aikana 136 henkilöä, Euroopan rajoille on kuollut 1990-luvulta lähtien kymmeniä tuhansia ihmisiä. Vaikka rajapolitiikan traagiset seuraukset ovat olleet tiedossa jo pitkään, kehityssuunta näyttää olevan entistä tuhoisampi: kuolleiden siirtolaisten määrässä mitaten vuosi viime vuosi oli synkin koskaan Euroopassa.

Liikkumisen hallinnan läpäisee rodullistamisen ulottuvuus: repressiivinen rajapolitiikka kohdistuu ennen kaikkea Afrikasta tuleviin siirtolaisiin. Hukkuneen syyrialaispojan Alan Kurdin kuvasta tuli elokuussa 2015 eurooppalaisen rajapolitiikan tuhoisten seurausten symboli, mutta suurin osa Välimerellä kuolleista ihmisistä on kotoisin Saharan eteläpuolisesta Afrikasta, esimerkiksi Nigeriasta, Senegalista, Malista, Somaliasta ja Eritreasta. Näiden maiden kansalaisten riski joutua oleskeluluparatsioiden, säilöönoton ja kääntäytyksen kohteeksi on merkittävästi korkeampi kuin esimerkiksi ”laittomasti” oleskelevien

Konflikteja pakenevaa
ei *refugees welcome*
-sloganeista huolimatta
odota Euroopassa
turvattu asema.

Etelä-Amerikan kansalaisten, jotka ovat alun perin saapuneet viisumilla Etelä-Eurooppaan.

Afrikan kansalaiset eivät ole ainoita, jotka kohtaavat rajojen väkivaltaiset seuraukset. EU:n ulkorajavalvonnan painopiste on silti pitkään ollut Välimerellä, vaikka suhteellisesti pieni osa siirtolaisista on saapunut Eurooppaan Välimeren kautta 2000-luvun alkupuolella. Esimerkiksi ensimmäisen venesiirtolaiskriisin aikana 2006 Kanarian saarille saapui vuoden aikana yhteensä noin 30 000 siirtolaista.

Siirtolaisten reitit ovat siirtyneet 2000-luvun kuluessa läntiseltä Välimereltä itään päin sen jälkeen kun Espanja tehosti rajavalvontaa yhteistyössä Marokon kanssa ja Espanjalle kuuluvat Ceutan ja Melillan enklavit linnoitettiin. Vasta viime vuosina siirtolaisten määrät ovat lisääntyneet merkittävästi keskisellä ja itäisellä Välimerellä: EU:n rajavirasto Frontexin tilastojen mukaan laittomien rajanylitysten määrä merialueilla vuonna 2012 oli vain 23 254 ja vuonna 2013 60 173. Vuonna 2014 luku oli jo 220 194.

Välimeren yli saapuvien siirtolaisten määrän lisääntymiseen on vaikuttanut aseellisten konfliktien kiihtymisen ohella Libyan hallinnon romahtaminen Muammar Gaddafin kukistumisen jälkeen. Libyasta on muodostunut keskeinen salakuljettajien tukipiste, josta tuhannet siirtolaiset lähtevät kohti Italiaa ja Maltaa. Libyan kriisi paljastaa lähialueyhteistyön merkityksen eurooppalaisessa rajapolitiikassa.

EU-maat ovat tukeneet Pohjois-Afrikan valtioiden rajajärjestelmien kehittämistä, solmineet kahdenvälisiä palautussopimuksia lähtömaiden kanssa ja sitoneet taloudellisen avun ja kehitysyhteistyön liikkumisen hallintaan. Samalla Pohjois-Afrikkaan on syntynyt Afrikan maiden keskinäisten palautussopimusten ja viisumisäännösten seurauksena järjestelmä, jossa repressiiviset toimet kohdistuvat Saharan eteläpuolisten maiden kansalaisiin.

Myös sotaa ja vainoa pakenevia kohdellaan Euroopan rajoilla ”laittomina” siirtolaisina, vaikka periaatteessa heidän maahanpääsyään ei saisi estää. Liikkumisen hallinnassa päämääränä ei ole niinkään kuolemien välttäminen vaan laitton maahanmuuton ja turvapaikanhaun minimointi. Rajakontrollien ulkoistaminen on hidastanut liikkumista, minkä seurauksena matka Eurooppaan saattaa kestää vuosia. Siirtolaisuudesta on tullut monille elämänmuoto, jossa rajojen ylitykset ja kääntytykset seuraavat toisiaan.

Militaristinen humanitarismi

Hallitun maahanmuuton paradoksi on, että se tuottaa niitä ilmiöitä, joita sen pitäisi torjua: laillisen maahantuloväylien rajallisuus lisää ”laitonta” maahantuloa ja luo salakuljettajille tuottoisat markkinat sekä vaikeuttaa juuri kaikista haavoittuvammassa asemassa olevien mah-

Syyrialaisen Alan Kurdin kuvasta tuli eurooppalaisen rajapolitiikan symboli, mutta suurin osa Välimerellä kuolleista on kotoisin Saharan eteläpuolisesta Afrikasta.

dollisuutta etsiä turvaa. Kenenkään ei tarvitsisi vaarantaa henkeään ja maksaa tuhansia euroja salakuljettajille, jos heillä olisi mahdollisuus saada Eurooppaan viisumeita, tai jos lento- ja laivayhtiöt eivät kieltäytyisi sakkojen pelossa kuljettamaan mahdollisia ”laittomia” siirtolaisia.

Laillisten maahantuloväylien puuttumisen seurauksena salakuljettajat toimivat epävirallisina matkatoimistoina siirtolaisille. Juuri salakuljettajista on kuitenkin muodostunut keskeinen syntipukki siirtolaisten kuolemille, vaikka he ovat siirtolaisten ainoa vaihtoehto paeta sie-tämättömistä olosuhteista. Kuvaavaa on, että yli 1000 siirtolaisen hukuttua Välimerellä huh-tikuussa 2015 EU:n komissio ehdotti yhtenä ratkaisuna kansainvälistä aseellista operaatiota salakuljettajien veneiden tuhoamiseksi ”vas-tuun ottamisen” nimessä. Ihmisten liikkumisen vaikeuttaminen kuitenkin vain nostaa rajanylyt-tyksen hintaa ja vaarallisuutta. Toisaalta kuole-man riski on osa maahanmuuton hallintaa: se toimii pelotteena siirtolaisille käännetyksen ja säilöönoton tavoin. Esimerkiksi Iso-Britannian hallitus kritisoi syksystä 2013 vuoden ajan toi-minutta Italian Mare Nostrum -pelastusoperaatiota ”vetotekijänä” toimimisesta, koska siirto-laisten pelastaminen Välimerellä on voinut hou-kutella lisää ihmisiä pyrkimään Eurooppaan.

Siirtolaisten auttamiseen osallistuvat monet kansalaisjärjestöt ja humanitäariset toimijat. Humanitäärinen toiminta ei kuitenkaan asetu vastakkaiseksi rajajärjestelmälle, vaan pikem-minkin nivoutuu usein osaksi sitä. Siirtolaisten pelastaminen toimii Frontexin ja jäsenmaiden valvontaoperaatioita oikeuttajana, vaikka juuri rajavalvonta-operaatioiden seurauksena siirto-laiset ovat alun perinkin joutuneet käyttämään vaarallisia reittejä. Humanitäarisestä eetok-sesta huolimatta valvontaoperaatiot Välime-rellä ovat aiheuttaneet haaksirikkoja. Lisäksi on dokumentoitu tapauksia, jossa merihädäs-sä olevia aluksia on jätetty ajelehtimaan. Siir-tolaiset eivät voi olla varmoja, ottaako lähesty-vä alus heidät kyytiin vai yrittääkö se estää hei-dän matkansa.

Ihmisoikeusjärjestöt ovat kampanjoineet humanitäärisen viisumin luomiseksi sotaa pakeville ryhmille. Se oikeuttaisi matkustamaan laillisesti ja turvallisesti EU-alueelle hakemaan turvapaikkaa. Humanitäärisen viisumi ei kuitenkaan ratkaise rajapolitiikan perustavia ongelmia, koska on epätodennäköistä, että niitä myönnettäisiin tarpeeksi edes konflikteja pakeville. Kääntöpuoli oikeuksien vaatimisesta ainoastaan ”oikeille pakolaisille” on se, että se vahvistaa erottelua apua ansaitsevien ja sitä ansaitsemattomien siirtolaisten välillä. Yksien aseman parantamisella voitaisiin oikeuttaa kaikkiin muihin kohdistuvia repressiivisiä toimia.

Kestämättömän tilanteen ratkaisemisen sijaan EU-maat luovat parhaillaan uusia ongelmia kansainvälisistä velvoitteista piittaamatta. Keväällä 2016 EU:n solmima palautussopimus Turkin kanssa vaikeuttaa konflikteja pakenevien mahdollisuutta hakea kansainvälistä suojelua. Sopimuksen mukaan EU ottaa Turkista syyrialaisia pakolaisia sitä vastaan, että voi palauttaa laittomasti maahan tulleita henkilöitä Kreikasta Turkkiin. EU maksaa osana sopimusta Turkille kolme miljardia euroa. Käännyttämistä voikin kutsua valtioiden sääntelemäksi ihmiskaupaksi.

Lopuksi

Rajat ovat liikkumisen kontrolloinnin ja erottelujen paikkoja, mutta samalla ne ovat kampaailun paikkoja. Ne ovat sitä niin Euroopan ulkorajoilla kuin saapumisen jälkeenkin, vaikka rajat ja niiden ylittämiset saavatkin erilaisia muotoja. Kuten viime vuoden ja kevään 2016 tapahtumat jälleen kerran osoittavat, siirtolaisten liikkumista on vaikea pysäyttää huolimatta uusista raja-aidoista. Myös EU:n palautussopimus Turkin kanssa tulee todennäköisesti lisäämään liikkumista Pohjois-Afrikasta Italiaan. Siirtolaisten liike jatkuu myös Euroopassa heidän pyrkiessään maihin, joissa on paremmat edellytykset löytää työtä ja saada oleskelulupa.

Turvapaikanhakijoiden ja paperittomien protestit ja nälkälakot ovat tuoneet esille turvapaikkapolitiikan ongelmat.

Pakolaiskriisin sijaan tulisi pikemminkin puhua maahanmuuton hallinnan kriisistä. Siirtolaisten liikkumisen lisääntyminen on paljastanut eurooppalaisen rajajärjestelmän toimimattomuuden. Dublin-järjestelmän ongelmat ovat tulleet näkyviin siirtolaisten kieltäytyessä jäämästä Etelä- ja Itä-Euroopan maihin, Välimeren katastrofit ovat tehneet näkyväksi laillisten liikkumisen väylien puutteen, turvapaikanhakijoiden ja paperittomien protestit ja nälkälakot ovat tuoneet esille turvapaikkapolitiikan ongelmat. Samalla on syntynyt uudenlaisia solidaarisuuden käytäntöjä paikallisten tarjotessa kuljetusta, majoitusta ja muuta apua siirtolaisille ympäri Eurooppaa.

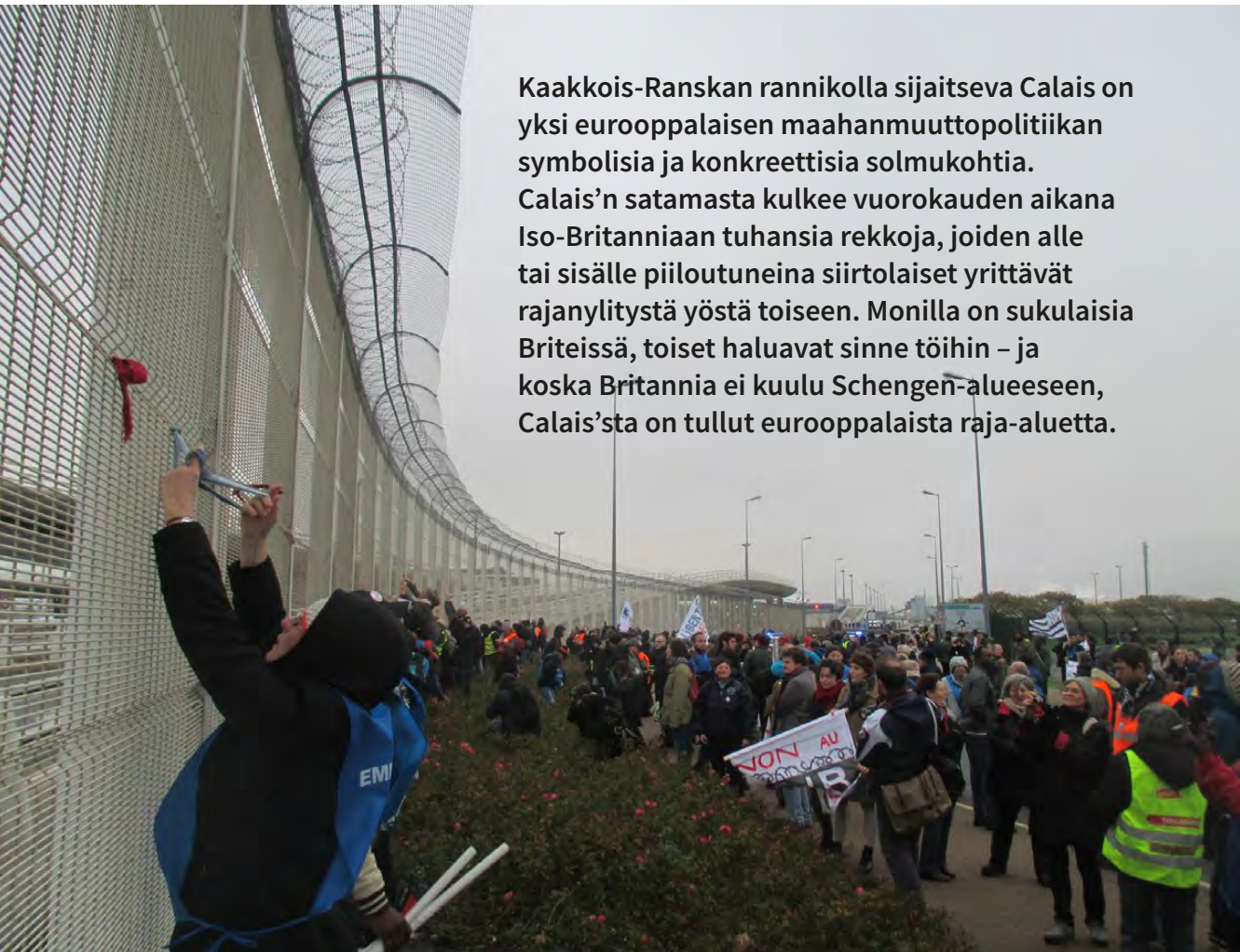
Viimeaikaiset tapahtumat ovat tehneet näkyviksi myös sen, kuinka kansainväliset sopimukset eivät kykene takaamaan turvaa liikkuville ihmisille. Ihmisten liikkuminen tulee jatkumaan, sillä elämä paperittomanakin Euroopassa voi tarjota parempia tulevaisuudennäkymiä verrattuna lähtömaan toivottomuuteen. Sen sijaan että siirtolaiset nähtäisiin passiivisina auttamisen kohteina tai uhreina, on tarpeen asettaa toiminnan lähtökohdaksi ihmisten moninaiset syyt liikkua ja laajempien poliittisten muutosten välttämättömyys.

Jukka Könönen on tutkija Helsingin yliopistolla. Hänen väitöskirjatutkimuksensa käsitteli maahanmuuttohallinnon vaikutusta siirtolaisten työmarkkina-asemaan. Tällä hetkellä hän tekee tutkimusta säilöönnotosta ja käännämisestä Suomessa.

TAINA NIEMELÄ

CALAIS MIGRANT SOLIDARITY – PASSITTOMIEN JA PASSILLISTEN KAMPPAILUA, TUKEA JA EPÄTOIVOA

KUVA: © CHIARA LAU

Kaakkois-Ranskan rannikolla sijaitseva Calais on yksi eurooppalaisen maahanmuuttopolitiikan symbolisia ja konkreettisia solmukohtia. Calais'n satamasta kulkee vuorokauden aikana Iso-Britanniaan tuhansia rekkoja, joiden alle tai sisälle piiloutuneina siirtolaiset yrittävät rajanylitystä yöstä toiseen. Monilla on sukulaisia Briteissä, toiset haluavat sinne töihin – ja koska Britannia ei kuulu Schengen-alueeseen, Calais'sta on tullut eurooppalaista raja-alueetta.

Rajanylitystä yrittävien määrät ovat vaihdelleet suuresti muutamasta sadasta muutamaan tuhanteen kansainvälisestä tilanteesta riippuen. Onnekkaita ja varakkaat viettävät alueella vain muutaman päivän, vähemmän onnekkaita jäävät jumiin kuukausiksi, jopa yli vuodeksi.

Calais on surullisen kuuluisia systemaattisesta poliisiväkivallasta, sillä vuonna 2009 kaupungin pormestari **Natacha Bouchart** aloitti siirtolaisiin kohdistuvan vainon yrittäessään omien sanojensa mukaan tehdä kaupungista ”siirtolaisvapaan alueen”. Tämä politiikka on johtanut jatkuvaan asumusten, eli lähinnä *jungle*-nimellä tunnettujen *ma-keshift*-leirien tai vallattujen tyhjien tehdasrakennusten häätämiseen. Suurista resursseista huolimatta tavoite on epäonnistunut. Sen sijaan edelleen jatkuva politiikka on onnistunut aiheuttamaan traumaa ja mielenterveysongelmia ajolahdin kohteeksi joutuneille ihmisille sekä tekemään Calais’sta ja rajasta entistä vaarallisemman.

No border Calais 2009 – CMS syntyy

Vuonna 2009 Calais’ssa pidettiin *No Border*-verkoston leiri, jonka tarkoituksena oli saattaa yhteen organisaatioita ja yksilöitä, jotka toimivat tai halusivat toimia ruohonjuuritason maahanmuuttopolitiikan parissa. Leirin läheisyys *jungleihin* loi kansainvälisille siirtolaisaktivisteille kosketuspintaa muuttoliikkeiden *en route*-tarpeisiin ja -vaatimuksiin.

Leiri oli pitkälti toteutettu ei-paikallisten toimesta. Monet osanottajista pitivät tärkeänä järjestää jonkinlaista jatkuvaa eurooppalaisten aktivistien läsnäoloa. Tarpeelliseksi nähtiin esimerkiksi poliisin tarkkailu ja usein laittomien toimien raportointi, rakennusten valtaamisessa auttaminen (etenkin Ranskassa lakiin kirjattujen valtaamisoikeuksien puolustaminen) ja häätöjen estäminen – siis protestien tukeminen. Lisäksi ruohonjuuri-

tason aktivistit voivat täyttää niitä aukkoja, joita suurilta kansalaisjärjestöiltä jää materiaalien tarpeiden tyydyttämisessä, tarjota lakitukea ja rakentaa ”tervetulo-verkosta” Iso-Britanniaan pääseville. Kaupungista vuokrattiin asunto, *Calais Migrant Solidarity* (CMS), ikään kuin ”toimisto”, jonka tarkoituksena oli fasilitoida passillisten aktivistien läsnäoloa. Tämä tehtävä puolestaan pikkuhiljaa selvensi aktivisteille niitä rooleja, jotka he voisivat ottaa siirtolaisten kamppailuissa. Näin alkoi prosessi, joka on vuosien varrella muuttanut paljon muotoaan ja vaihdellut resursseiltaan pienistä ”salaisista” toimistoista suuriin monen sadan hengen vallattuihin sosiaalikeskuksiin.

Hahmottelen seuraavaksi niitä kamppailuja, jotka ovat olleet toiminnan jonkinlainen punainen lanka (ainakin jälkeenpäin ajateltuna), ja annan esimerkkejä toiminnan muodoista ja niihin liittyvistä ongelmista.

Alusta asti toimintaan kuului humanitaarinen auttaminen varsinkin talvisin, vaikka toiminnan painopiste olikin muualla: oli mahdotonta katsoa läpi sormien sitä hätää, jonka jatkuvat (usein viikoittaiset, ajoittain jopa päivittäiset) häädöt aiheuttivat tuulisessa ja sateisessa säässä. Kaupungissa on jo pitkään toiminut erinäisiä paikallisia ja kansainvälisiä järjestöjä, mutta ne ovat ymmärtäneet huonosti siirtolaisten käytännön elämää. Joskus näiden järjestöjen toimintatavat ovat olleet jopa suoranaisesti siirtolaisia alistavia ja osaltaan vain vahvistaneet heidän voimattomuuden tunteitaan.

Organisoituminen yhdessä

CMS:n toiminnan painopisteenä onkin ollut organisoituminen yhdessä. Tavoitteena on mahdollisuuksien mukaan välttää auttajien ja autettavien välisen eron korostumista. Verkostoitumiskäytännöt, jotka ovat usein johtaneet esi-

Keskeistä on ollut ymmärtää, miten me passilliset aktivistit voimme tukea siirtolaisten vaatimuksia vapaasta liikkuvuudesta ja siihen liittyvistä käytännöistä.

merkiksi passillisten ja passittomien yhteisasumiseen *jungleissa* ja *squateissa*, ovat informoineet yhteisiä poliittisia kamppailuja ja humanitaarista työtä. *“Right for shelter”* – oikeus asumiseen eli tyhjillään olevien rakennusten tai joutomaan valtaamiseen onkin ollut yksi kantavista teemoista yhteisissä kamppailuissa.

Jatkuva yhteiselo on selkeyttänyt monille eurooppalaisille aktivisteille kuvaa yhtäältä siitä, mitkä ovat siirtolaisten todelliset tarpeet, tavoitteet tai ”organisaatiot” (liikkuvien yhteisöjen rakenteet ja hierarkiat), ja toisaalta siitä, mitä he itse tarvitsevat pysyäksensä toimintakykyisinä vaativissa ympäristöissä (eli

KUVA: © CHIARA LAU

minkälaisia tukiverkkoja tai vastavuoroisuutta he itse tarvitsevat). Passillisten aktivistien läsnäolo on tuonut jatkuvuutta tiloihin, joissa asuvat vaihtuvat jatkuvasti, ja auttanut neutraalin tilan luomista konflikteissa.

Keskeistä on ollut ymmärtää, miten me passilliset aktivistit voimme tukea siirtolaisten vaatimuksia vapaasta liikkuvuudesta ja siihen liittyvistä käytännöistä. Näissä kysymyksissä siirtolaisten itseorganisoituminen näkyy usein salakuljetusverkostoina. Ne eivät aina perustu voittojen keräämiseen ja hyväksikäyttöön, vaan sen sijaan kyse on usein keskinäisistä auttamisverkostoista. Aktivisteille on ollut tärkeää ymmärtää näitä eroja liikkumisen tavoissa.

Victor Hugo: siirtolaisnaisten pakopaikka

Resurssien vähyys on vaatinut valintoja. Se on merkinnyt tarvetta toimia ”pienryhmissä” (*affinity groups*) sekä auttaa eri asuintiloja organisoitumaan omatoimisesti siten, että apu jakautuisi oikeudenmukaisesti eikä päätyisi vain hierarkiassa korkeammalla olevien käsiin. Selkein esimerkki humanitaarisen avun priorisointitarpeista on vuoden 2013 vallattu asunto ”Victor Hugo” (VH). Silloisessa 300 asunnottoman siirtolaisen talvisessa Calais’ssa ei ollut mahdollista jakaa asuntoa kaikkien hädänalaisten kanssa. Syntyi vaara rajua yhteydenotoista eri siirtolaisryhmien välillä. Tässä tilanteessa aktivistit loivat kollektiivin, joka pyrki turvaamaan asunnon vain siirtolaisnaisille, jotka ovat sekä *jungleissa* että matkalla aina monin tavoin heikommassa asemassa sekä heidän tukijoilleen.

Projekti oli monimutkainen ja aiheutti jatkuvaa (ajoittain hyvinkin väkivaltaista) vastarintaa niin virkavallan kuin monien siirtolaismiestenkin toimesta (etenkin monet naisia

4. helmikuuta 2015 Tioxidessa - urheiluhalli on tupaten täynnä kylmyyden jälkeen, useita ihmisiä halusi edelleen muuttaa sisään.

hyväksikäyttävät salakuljettajat yrittivät sabotoida sellaisen turvallisemman tilan luomista, joihin heillä ei ollut pääsyä).

Ennen lopullista häätöä keväällä 2014 – ongelmistaan huolimatta – VH onnistui tarjoamaan turvallisemman yöpaikan sadoille ensimmäiseen eritrealaisille ja etiopialaisille naisille sekä heidän lapsilleen ja luomaan linkkejä Calais’n asukkaisiin. Kaupunkilaiset uskaltuivat kyläilemään ihan uudella tavalla kuin muissa siirtolaisasumuksissa.

Uusnatsit

VH sai huomiota ja loi osaltaan tilaa siirtolaispoliittiselle aktivoitumiselle paikallisen väestön keskuudessa. Uuden aktiivisuuden taustalla oli kuitenkin myös huoli paikallisen ja kansallisen äärioikeiston järjestäytyneen toiminnan lisääntymisestä samana talvena.

Kaupunkilaiset ymmärsivät kaupungin pormestarin, poliisin ja ruohonjuuritason äärioikeiston väliset yhteydet viimeistään silloin, kun helmikuussa 2014 laillisesti vallattu maatalo joutui rasistien hyökkäyksen kohteeksi: talo oli piiritettynä viikon ajan 40–80 lähialueen rasistin toimesta. Lopulta talon katto romahti heidän kivittäessään sitä jatkuvasti. Paikalla ollut poliisi ei tehnyt mitään edes silloin, kun natsit yrittivät sytyttää talon tuleen ja sisällä olevat soittivat poliisille vaatien suojelua. Yhden piharakennuksista tuhouduttua palossa valtaajat joutuivat pakenemaan paikalta.

Paikalla ollut poliisi ei tehnyt mitään edes silloin, kun natsit yrittivät sytyttää talon tuleen ja sisällä olevat soittivat poliisille vaatien suojelua.

Mitä Calais'n yhteisöille tapahtuu?

Jatkuva tilapäisyys ja muutos, elinolojen fyysinen ja henkinen vaativuus ja poliisin luoma kilpailuasetelma eri ryhmien välillä vaikeuttavat organisoitumista. CMS on silti osaltaan luonut pohjaa monille yhteisille poliittisille kamppailuille kuten vaatimuksille rajan avaamisesta ja talonvaltausoikeuksien kunnioittamisesta tai huomion hankkimiselle syyrialalaisten pakolaisten nälkälakolle. *Jungleissa* ja *squateissa* asuu myös paljon sellaisia, jotka hakevat Ranskasta turvapaikkaa, mutta heille ei ole annettu lakisääteistä asuntoa: heidän häätönsä on joskus johtanut kamppailuihin, joissa valtio on joutunut maksamaan korvauksia niille, joiden laillisia oikeuksia on loukattu.

CMS:n toiminta on hyvin löyhästi järjestäytyntä ja ottaa usein uusia muotoja sen mukaan, kuka sattuu olemaan kentällä minäkin hetkenä ja minkälainen poliittinen tilanne on. Yksi kantava piirre toiminnassa tuntuu olevan kuitenkin jonkinlainen yhteisön rakentamisprosessi, joka on kaikkien muiden kamppailujen taustalla. Joskus tämä prosessi löytää muotonsa yhteisen vallatun tai vuokratun "sosiaalikeskuksen" kautta, joskus taas ei ole tehtävissä muuta kuin satunnaisten tanssien tai muun sosiaalisen tapahtuman järjestäminen, jossa paikalliset ja siirtolaiset pääsevät kosketuksiin.

Nyt Calais on taas uuden tilanteen edessä, kun keväällä 2015 kaupunki häätöi kaikki isot itseorganisoituneet *junglet* ja valtaukset. Suuroperaatio pakotti kaikki uuteen ghettoon tuulen pieksämälle joutomaalle kauas

Viranomaiset voivat ohjailla ja vaikeuttaa rajan yli yrittävien ihmisten liikkumista mutteivät kuitenkaan pysäyttää sitä kokonaan.

kaupungista, virkavallan valvonnan alaiseksi. Uuden alueen virallinen luovuttaminen kaikkien yhteiseen käyttöön sai niin paikalliset rassistit kuin suuren osan siirtolaisista ja heidän tukijoistaan raivoihinsa: edelliset lukevat sen paapomiseksi, kun taas jälkimmäiset näkevät sen yrityksenä katkaista suhteet paikallisiin, vähentää siirtolaisten autonomiaa ja luoda uusia valvontamekanismeja.

Mainitsemani yhteisön rakentamisprosessi on nyt uudessa tilanteessa uhattuna. Talven 2014–2015 suuret itseorganisoituneet *junglet*, joissa oli telttakauppoja, -kirkko, -moskeioita ja -koulu ja joissa ihmiset saattoivat tiettyyn rajaan asti itse valita "naapurustonsa" ja ottaa vastaan paikallisia vieraita, on tuhottu. Virkavalta hyökkäsi juuri yhteisönrakentamisprosessia vastaan, yrittäen luoda konflikteja eri ryhmien välille: heidän näkökulmastaan on pelottavaa katsoa sivusta niitä prosesseja, jotka luovat yhteistä rintamaa kahden ihmisryhmän välille: niiden, joilla ei usein ole paljoa menetettävää ja jotka on monin tavoin ajettu tiensä päähän, ja niiden joilla on passiivisuutensa ansiosta jonkinlaisia laillisia oikeuksia.

Häätöjen vuosi 2015

Poliisi aloitti Calais'ssa keväällä 2015 suuren häätöoperaation, joka kohdistui ympäri kaupunkia erinäisillä tilavaltauksilla majoittuneisiin siirtolaisiin. Operaation viesti oli selvä ja julkilausuttu: viranomaiset halusivat rajan yli Britanniaan yrittävät ihmiset ulos kaupungista. Syyskuun loppuun mennessä poliisi oli häätänyt viimeisetkin itseorganisoituneet valtaukset Calais'n alueelta.

Häädöt eivät sinänsä olleet poikkeuksellisia Calais'n kaupungin ja pormestari Natacha Bouchartin siirtolaisvihamielisessä politiikassa. Uutta tilanteessa oli kuitenkin se, että tällä kertaa häädetyille ihmisille osoitettiin paikka, jossa leirytyminen ja asumusten rakentaminen olisi viranomaisten mukaan "tilapäi-

sesti sallittua”. Alue sijaitsi kilometrien päässä kaupungin keskustasta ja palveluista, moottoritien takana piikkipensaiden täyttämällä joutomaalla.

Laajamittaiset häädöt ja väestönsiirto kaupungin koilliseen nurkkaan kokosivat ennen hajallaan Calais’n alueella majoittuneet yhteisöt samaan paikkaan. Kevään ja kesän aikana alueelle rakentui Calais’n aiempia *jungleja* isompi asutuskeskus, joka kauppoineen ja ravintolakatuineen alkoi muistuttaa enemmän pientä kaupunkia kuin tilapäistä leiriä. Eurooppaan ja Britanniaan suuntautuvan muuttoliikkeen voimistumisen myötä uuden *junglen* väkimäärä kasvoi loppukesästä arvioiden mukaan yli kuuteen tuhanteen henkilöön. Calais alkoi kerätä yhä enemmän kansainvälistä mediahuomiota, ja humanitääristen vapaaehtoistyöntekijöiden läsnäolo *jungleissa* lisääntyi.

Rajan yli Britanniaan pyrkivien keskittämisen rajatulle alueelle kaupungin ulkopuolelle helpotti viranomaisten pyrkimyksiä kontrolloida ihmisten liikkeitä. Se myös kuitenkin toi yhteen eri ryhmiä ja yhteisöjä, jotka uuden asuinalueen lisäksi jakoivat tyytymättömyyden Calais’n vaikeisiin olosuhteisiin. Eri muotoja saaneet protestit yleistyivät alkusyksystä lähtien. Ajoittain vastakkainasettelu leirin asukkaiden ja poliisin välillä kärjistyi mellakoiksi *junglen* sisäänkäynnin edustalla. Poliisin leiriin ampuma-kyynelkaasu tuli osaksi *junglen* arkipäivää.

Syksyllä 2015 viranomaiset ilmoittivat suunnitelmista rakentaa osittain *junglen* paikalle 1500 henkeä majoittava konttileiri. Asumisesta uudessa konttileirissä oli määrä tulla hyvin kontrolloitua ja arjen omaehtoisuutta rajoittavaa. Esimerkiksi ruokaa ei saisi enää valmistaa itse. Oli myös selvää, etteivät kontit kykenisi majoittamaan kaikkia *junglen* asukkaita. Sisäministeri **Bernard Cazeneuve** asetti hallinnolliseksi tavoitteeksi Calais’n alueen siirtolaisten määrän vähentämisen kuudesta tuhannesta kahteen tuhanteen henkilöön. Tilan raivaaminen konttileirille ja suunnitel-

Puhelimien latausta 5. kesäkuuta 2014 Calaisissa.

ma väkimäärän vähentämiseksi merkitsivät jälleen uuden häätöoperaation aloittamista. Laajat alueet ”tilapäisesti sallitusta” *jungles*ta tulivat häätöuhan alaisiksi. Viranomaiset tehostivat käännytyksiä saadakseen siirtolaisia poistumaan Calais’sta ja painostivat ihmisiä hakemaan turvapaikkaa Ranskasta Britanniaan yrittämisen sijasta.

Vuoden 2015 häädöt ovat yksi osa vuosia jatkuneita pyrkimyksiä tehdä Calais’n läpi kulkevien siirtolaisten elämästä hankalampaa ja hallittavampaa. Viranomaiset voivat ohjailta ja vaikeuttaa rajan yli yrittävien ihmisten liikkumista mutteivät kuitenkaan pysäyttää sitä kokonaan. Poliisiväkivallasta ja mittavasta rajavalvonnasta huolimatta ihmiset onnistuvat liki päivittäin pääsemään rajan yli Calais’ta Englantiin.

Lisätietoa

calaismigrantsolidarity.wordpress.com

Taina Niemelä on Calais Migrant Solidarityn aktivisti, joka on viettänyt pitkiä aikoja Calais’ssa.

“WE ARE HERE BECAUSE YOU CONTINUE TO DESTROY OUR COUNTRIES” —AN INTERVIEW WITH REX OSA

Rex Osa is a refugee activist based in Stuttgart, Germany. He has been active in the self-organised networks *The VOICE Refugee Forum* and *Caravan for the Rights of Refugees and Migrants* for about a decade. In 2010, he co-founded *Refugees for Refugees*, a network that empowers and mobilises refugees to support themselves by offering counselling, accompanying them in administrative and legal occasions, as well as bridging the gap of understanding between refugees and members of German society.

Rex came to Germany as a political refugee from Nigeria in 2005. He has since then participated in and co-initiated numerous campaigns against the deportation and internment of refugees and migrants. With many actions, he created awareness regarding the causes of flight and migration. In 2015, he campaigned about the connection between Germany’s booming weapons industry and the refugee situation. He is continuing this campaign in 2016, alongside ongoing research on coercive and questionable identification practices applied in the deportation procedures of African nationals from Germany.

I interviewed Rex in September 2015 about the recent campaign against the German weapons industry, and on the problematic

wave of “welcoming” and helping refugees arriving in German and other European cities in unprecedented numbers. September was the peak of what the Germans call *Willkommenskultur*, culture of welcoming.

AK: In August you co-organised action days in the Bodensee region in Southern Germany under the motto: “Fight the causes of flight, stop arms exports” (*Fluchtursachen bekämpfen, Waffenexporte stoppen*). Various peace and anti-war networks participated in this four-day event, alongside self-organised refugee and migrant groups. The action days exposed the link between the German arms industry and the “refugee crisis”. As you pointed out, during the first half of 2015, the revenue of German arms exports doubled

to 6.6 billion euros. In the same period, the number of refugees arriving in Germany doubled as well. Germany is the leading EU arms exporter, the third or fourth biggest producer in the whole world, depending on how one counts, and also the country in which most refugees in the EU arrive. During the action days, you organised demonstrations in front of various headquarters of companies producing weapons technology, many of which are located in the Bodensee region. You also visited refugee camps. One of the many workshops that you organised during the action days was targeted at social workers, volunteers and refugees to politicise the paternalist and racist ideology of the current *Willkommenskultur*.

Could you talk about your reasons for doing the Bodensee campaign?

RO: We chose Bodensee because there is an impressive concentration of arms industries in the region, and many people do not even know this. Those who know are often not convinced of the need to change this. In this region, there are also refugees living in exceptionally bad conditions and severe isolation.

Already in 2013, while on a bus tour through Baden-Württemberg and Bayern to mobilise refugees, we identified a particularly horrible camp in Überlingen. In this camp, refugee women with kids were congested in containers located in the forest. Überlingen is also where one of the most deadly German companies, the Diehl Defence, is located. A major part of the income of the Überlingen municipality comes from the weapons industry. Back then we campaigned for the closure of this refugee camp.

With the Bodensee action days, we pointed out how arms exports are one of the ways the Western world, and in particular Germany, are creating chaos in our home countries. Germany should not be surprised at the high numbers of refugees arriving.

To create awareness about the close connection between arms and conflict within the local population, we came up with the slogan: “Whoever produces instruments of violence or exploits the economic potentials of other countries harvests refugees.” This proved quite effective. People are still writing and commending us for exposing them to their region’s responsibility in causing flight and forced migration through facilitating war and armed conflict in the Middle East and Africa. The local peace initiatives with whom we worked together could also better understand the connection between their activism against war and weapons, and the situation of refugees. This connection is seldom explicitly acknowledged.

The critique concerning the reasons to flee is however nothing new within self-organised refugee and migrant movements. Along with weapons exports and military interventions, economic interventions should be considered,

Eine etwas andere

Die "todbringenden Zuflüsse" zum Bodensee ...

Neben den hier gezeigten Firmen (18) bestehen noch mindestens ein Dutzend kleinere Zulieferbetriebe

Rheinmetall Soldier Electronics

Laser-Zielidentifikationssysteme, Laser-Zielmarkierer/-Lichtmodule, 40-mm-Feuerleitgeräte

STOCKACH

LENKFLUGKÖRPER IRIS

Diehl BGT Defence

Boden/Luft/See/Artillerie-Lenk Waffen und -Raketen, Infrarot-Zielsuchtechnik, Hochleistungssprengkörper/-Suchzünder-Munition, Mikrowellenwaffen, Drohnenprogramme

ÜBERLINGEN

DEUTSCHLAND

ATM Computersysteme (KMW)

IT-Führungsinformations- und Waffeneinsatzsysteme für Panzerfahrzeuge, Kommunikationsserver

NEUHAUSEN AM RHEINFALL

CWDT Curtis-Wright Controls (vorm. SIG)*

Geschützturm-/Ziel-/Munitionsladen-Steuer- und -Stabilisierungssysteme

Swiss Arms (vorm. SIG)

Sturmgewehre, Granatwerfer

STURMGEGWEHR SG 550 MIT GRANATWERFER

SCHWEIZ

* = US-Mutterkonzern

** = Franz. Mutterkonzern

MOWAG (General Dynamics)

Radpanzer- und gepanzerte Spezialfahrzeuge

RADSCHÜTZENPANZER PIRANHA

Mehr Informationen gibt's u.a. hier:
www.aufschrei-waffenhandel.de
www.rib-ev.de
www.gsoa.ch
www.imi-online.de

www.bits.de
www.dfg-vk.de
www.paxchristi.de
www.sipri.org
www.ohne-ruestung-leben.de

If you want to change your situation, you have to come together beyond cultural and national differences to understand what connects you.

for instance multinationals buying all the farming land and driving people into the cities. The problem is about depriving people of their basic means to live. In the Caravan network, we have been using this slogan for more than a decade: “We are here because you destroy our countries”. Of course this slogan always has to be concretised for people to understand it. With the Bodensee action days, we pointed out how arms exports are one of the ways the Western world, and in particular Germany, are creating chaos in our home countries. Germany should not be surprised at the high numbers of refugees arriving.

AK: What are the current challenges of the refugee protest movement? What has been the impact of the current enthusiasm of volunteers helping refugees amidst a presumed “refugee crisis”?

RO: The slogan I just mentioned was key for mobilising collective solidarity against the imperialist dominance that causes

forced migration, and against the racism we face in Germany and other European countries. In fact, this has been the central aim and message of The VOICE and the Caravan networks since the 1990s: if you want to change your situation, you have to come together beyond cultural and national differences to understand what connects you. In 2010, we started the Break Isolation Campaign after the Caravan Festival in Jena. It took us a long time but we succeeded in empowering refugees’ self-determination and mobilised them out onto the street to be visible.¹

But where are they now? After the unprecedented mobilisation around the refugee protest march from Würzburg to Berlin, and the Oranienplatz occupation (2012-2014) came to an end, refugees are back in the camps, frustrated, not believing in the possibility of change. The community was scattered partly because of the intervention of white (support) networks often trying to use refugees for profiling their own projects. Art and theatre projects emerged to take advantage. Many social workers have been able to earn a living through projects with refugees. In short, refugees have become instruments of survival for many different groups.

In addition, right now this huge wave of humanitarianism and ideology of help has disappointed many refugee activists. The so-called welcoming culture is based on a paternalistic idea that the European is a helper and the refugee is a victim. As long as the supporter is there, offering services, the refugee is doing alright; as soon as she goes away, the refugee is destroyed. We are very critical of this, and towards the refusal of many helpers to see how humanitarian help

1 In Germany asylum seekers’ and “tolerated” persons’ (*Geduldeter*) mobility within Germany has been restricted by the residency obligation law (*Residenzpflicht*) since 1982. For each trip beyond the area of the local immigration office, permission is required. Often permissions are not granted, so many refugees have to break the law if they want to visit even a neighbouring town. During recent years, certain parts of the law were relaxed, yet more recent legal changes have again reversed some of these. AK.

is always already political. It is the state that is saying we should welcome refugees, and the people who help are doing the work of the state because the state cannot or will not do it. You are working within state structures. Thus humanitarian help which does not become politically conscious only ends up reinforcing European paternalism and legitimating the isolation, exclusion and racist discrimination upon which the state-run refugee reception system is based.

The question thus becomes: How long can we keep welcoming and supporting people from our own pockets while also working for money and paying taxes? Not for a very long time. This whole welcoming culture will crash soon. And refugees will be brought back to isolation and be targeted with deportation. The humanitarian state ideology doesn't get us very far. The only solution is to fight against the root causes of forced migration.

AK: What about the recent racist turn in Germany, including Pegida and the unprecedented wave of attacks against refugees and camps?

RO: For years we have fought for equal rights. By now it is clear that within the German dominance culture (*Leitkultur*), equal rights are never going to be possible. You can have a German passport but you will never be German: people see it in your face, when you submit your documents, in the immigration office, with the police, etcetera. This is the reality.

Contemporary laws regarding migrants carry the legacy of National Socialist and colonial laws. They maintain the discrimination between the ones who are from here and belong, and the ones who are not from here. When I walk down the street with my family I am perceived as a refugee, and a social bum,

Right now this huge wave of humanitarianism and ideology of help has disappointed many refugee activists. The so-called welcoming culture is based on a paternalistic idea that the European is a helper and the refugee is a victim.

even though people don't know how long I have been here and whether I pay my taxes or not. If Europeans can go to our countries to visit whenever they like, why cannot I do the same here? But today, even a black tourist is not safe on the street, as Germans will see you as a refugee.² This fear doesn't arise from ordinary people, it is a fear that the state is trying to install in the minds of the people.

AK: In Finland at least it has been very clear how the government is using fear of refugees to tacitly gain acceptance for their austerity measures, which were in fact planned before the Summer of Migration. Even today, the number of refugees in the country is comparatively very low.

RO: Exactly, everywhere the governments are pitting the poor and the old against the refugees and migrants.

² And the German police will frequently ask to see your ID with the excuse of security measures and the residency obligation for refugees (*Residenzpflicht*). AK.

Contemporary laws regarding migrants carry the legacy of National Socialist and colonial laws.

Yet the old maxim “Europe for Europeans” is becoming outdated. Look at how many people on the street are from somewhere else. It is no use to stick to the defence of social privileges. Rather, people should understand what is going on beyond Europe to secure these privileges. We think that the only way to create actual tolerance and respect is to educate people regarding the reasons for flight, and particularly here regarding Germany’s imperialist role in world politics. This is a role which Germany very professionally hides. Instead of soldiers, it mostly sends money, technical assistance and so on. But it knows how to influence things. If you read the Iraq reports for instance, you see that it was Germany whose secret services mapped out all the bombings. You want us to go home? Then help us to be at home, keep your hands off.

Or think about the Dublin system and Mediterranean deaths: Germany is the champion of the Dublin system, it is in their interest as they are in the middle. When migrants started to land on Lampedusa, Germany told Italy that it’s Italy’s problem. Only now that Dublin has failed, Germany is asking for a European solution. Germany is like a dog going back to its vomit, and this will

repeat itself because no policy developed by Germany will ever work. The way to Europe will be made harder and there will be more deaths, but people will still come. Instead of assuming responsibility, German politicians want to put the blame on smugglers and obscure the fact that there is no legal way to come to Germany.

In October 2015, Rex visited Helsinki hosted by the Free Movement Network. During his visit, he had meetings with Iraqi refugees to address, among other things, the ethnicity challenges they’re facing. He also took part in the press conference organised in reaction to the planned readmission agreement with Iraq and stricter asylum criteria in Finland, and gave a workshop on empowerment for refugee’s self determination. He is expected to visit Finland in September 2016 for a workshop and conference.

More info: refugees4refugees.wordpress.com

WOMEN UNITE AGAINST FORTRESS EUROPE IN BERLIN—INTERNATIONAL WOMEN SPACE

PHOTOS: © INTERNATIONAL WOMEN SPACE

The International Women Space (IWS) is a feminist political group of migrant and refugee women in Berlin. It was formed by women coming from former colonised countries to Germany, as well as women without that experience, in order to build a base and a common struggle against the effects of Fortress Europe. IWS fights against discriminatory policies and practices which oppose the emancipation of refugee and migrant women in particular, but which also apply to all women.

Berlin, March 8, 2016.

The IWS emerged in 2012 within the occupation of the Gerhart-Hauptmann school in Berlin Kreuzberg. This was a high point of refugee protests in Germany in 2012, occurring after the protest march from Würzburg to Berlin, and the occupation of the Oranienplatz square in Berlin. Women activists reserved some rooms on the second floor of the squatted school only for women. During its 17-month occupation, many women passed through the Women Space, many lived there, while others came to attend the meetings, workshops and German classes.

After most refugees were evicted from the school in July 2014, the IWS had to find new places and develop new ways to operate. In 2015, it launched *In Our Own Words*, a book containing texts by and about women, which

includes 10 testimonials of refugee women in Germany. In the following pages, we publish two short interventions by the IWS, a statement about the Cologne events in New Year's Eve, and a speech held by a founding member of the collective, Jennifer Kamau, at the Women's Day March, March 8, 2016.

iwspace.wordpress.com

SEXUALISED VIOLENCE AND THE RECENT DEBATE IN GERMANY

A statement on January 18, 2016, on the Cologne events

BERLIN, MARCH 8, 2016. PHOTOS: © INTERNATIONAL WOMEN SPACE

We women from the International Women Space won't accept being used by the AFD, Pegida, Bãrgida, Bürgerwehr or by any other white supremacist troop of racists!

The recent incidents in Köln during the New Year's Eve are unacceptable. Women were sexually assaulted. The police watched and did nothing. Refugees or foreigners in general are being blamed for it, as if there were no previous cases of sexualised violence against women in Germany, as if German men were harmless beings. Now take the way refugee women are living in the *Lagers* (camps) and see how much attention is given by the same media, the same authorities, when there is a report of abuse. This is a clear case of explicit racism. White men can get away with the same crimes the men who acted in Köln are being accused of. Refugee women can be—and they are—harassed daily in the Notunterkünfte, Lager, and the Patriarchy responds to it with heavy silence. It makes no sense at all to make a big case out of what happened in Köln and other German cities when the reasons behind such a commotion are nothing but racist propaganda against refugees. No women will ever be safe in a society which is selective about which cases to be concerned with. All women must feel safe, or no one is.

There is much being said about integration, but the discussion is still permeated by racism and sexism. If we follow how the debate about what happened in Köln is being conducted, we see that there is no mention of the sexualised violence women of colour or refugee women are going through. It is as if these

women don't deserve the same, or any attention, the white women victims receive. So, we want to remind the public that when refugee women live in houses where they cannot even lock their rooms from inside, when they are living in small towns as the stranger in the village, vulnerable to racist abuses and attacks, they are potential victims of sexualised violence. We must unite against the right wing extremist demagogic speech. It is outrageous to see men with a career in propagating hate now offering themselves as defenders of women's rights. To see politicians from all parties considering closing borders and some openly advocating faster deportations in the name of protecting women is at the very least disgraceful.

We say: not in our name!

SPEECH ON INTERNATIONAL WOMEN'S DAY

The speech was delivered by the IWS co-founder and activist Jennifer Kamau on March 8, 2016, in front of the Gerhard Hauptmann School in Kreuzberg. The building was occupied by refugees for 17 months in 2012-2014.

This is where people like Mimi fought. This is where Roma people fought. And this is why we make our speech here today.

Stop the farce! Germany is a dangerous place for women and this hasn't started with the arrival of refugees. The truth is that we live in a patriarchy, which is a system that encourages hate against women. Look how Germany is housing refugee women in crowded spaces which lack privacy, denying women proper access to private sanitary facilities. Excuse me, it is a total farce!

Now the incidents in Cologne during New Year's Eve are being discussed in Germany while refugee women cannot live and sleep safely because groups of German right-wing extremists can set fires in their already unsafe houses. While refugee women cannot even go to the supermarket without running the risk of being insulted by a white racist man carrying a gun and screaming at them that they should leave this country, as happened in Hennigsdorf recently. While women are being thrown

out from emergency shelter and sent to LAGeSo (central office for asylum seeker social services in Berlin) to find a new bed on a Friday night, simply because of personal decisions made by the chief of the house. The life of the women in these emergency shelters is a nightmare, and we call upon you all to join the fight against the racist treatment refugee women are facing in Germany.

We are not asking anyone to come and support, to come and help the other. We are proposing that we all stand together against patriarchy and fight hand in hand against a system that works on dividing us. Which values the life of a white woman differently from that of a black woman, of another woman. Which classifies and divides us according to our classes, places of birth, our visa status. We need each and everyone of us who believe in a common fight, in a common political project against the patriarchal regime. We demand change.

Jennifer Kamau: Berlin, March 8, 2016.

And from now, this very moment, we demand that refugee women are heard in the asylum process without the presence of any member of their families, that they have the time to explain their reasons for fleeing, that they have access to proper women interpreters, and that gender-based persecution is taken seriously as a reason for granting asylum.

We are against all *Lagers* (camps) and all forms of forced accommodation. But for the moment, we demand that refugee women

must immediately be granted separate houses and access to private sanitary facilities in the *Lagers*. We all demand that refugee women are provided with the best health care and education available in Germany. We demand extra attention for women and girls, in order to prevent sexual abuse against them.

Unity is our strength and solidarity is our weapon. We are ready for the fight for a society without colonialism and capitalism.

ESPACIO DEL INMIGRANTE

IMMIGRANT’S SPACE IN CENTRAL BARCELONA

Espacio del Inmigrante was founded in 2013 after a new decree was passed in Spain which banned migrants without papers from accessing the healthcare system. It was estimated that more than 800,000 migrants were excluded from basic health care.

Back then, dozens of groups and collectives were born, all of which were fighting to change the system to include universal healthcare for everyone. One founded by a group of neighbours from the El Raval neighborhood in Barcelona not only aimed to fight the system and protest, but also to do something. This group was formed mostly by migrants from the Spanish ex-colonies: some were doctors, other lawyers, and some simply neighbours.

They decided to squat a building where they could create a *hospitalucho* (small clinic) and a community centre. From there, the collective provided free basic health care, legal advice and psychological assistance. Protests, talks, workshops, and hundreds of other activities were also organised.

The collective soon discovered that fighting the right wing discourse was not enough to

promote real change. It was also necessary to challenge the white leftist movements that create a discourse about migration excluding migrants themselves. This phenomenon of “pro-migrant” collectives without migrants is common all over the world. It can be seen in the “Refugees Welcome” movements, “Anti-Islamophobia” movements, and in many similar spheres.

This became one of the group’s core ideas and to date is one of its most characteristic and important values. *Espacio del Inmigrante* not only confronts the right wing ideologies that promote hate and discrimination, it also confronts the left movements that patronise and exclude migrants.

In *Espacio del Inmigrante* we don’t want to empower migrants, or “give them a voice”. We believe that migrants are empowered—they have a voice, but what they lack is a space in which to use it.

espaciodelinmigrante.wordpress.com

Facebook: [Espaciodelinmigrante](https://www.facebook.com/Espaciodelinmigrante)

LAMINE SARR

A BROKEN DREAM

This speech was delivered by Lamine Sarr, co-founder of *Sindicato Popular de Vendedores Ambulantes* on March 3, 2016 at the CCCB Barcelona in the event *Observatorio de Vídeo No Identificado: La frontera como centro*.

The main reason to immigrate derives from colonialism. Colonialism captured our strongest men, exploited our lands full of riches, divided the continent, and grouped together enemy races, provoking instability around peace and development efforts. It left a fractured political system in the hands of leaders incapable of governing people and solving social problems. Because of all these difficulties, young people take the road to Europe wanting to improve their living conditions.

The journey was not easy. After having faced various mortal obstacles when crossing borders, you sleep in a cell and then in a detention centre (*CIE, Centro de Internamiento de Extranjeros*). After all the time lost on the road, you will encounter new barriers. The first one is being released from the detention centre with a deportation order of three years hanging on your back. The second one is not having the right to work without papers. In order to obtain them, you must have a one-year work contract and have been registered at a municipality for three years. The third barrier comes when the only option left for you is to get by on your own. Here you will face the most difficult task, with all kinds of racism, and police and legal persecution.

Close your eyes, ears and listen to me quietly with your sixth sense. Don't think that these politicians who rule the world would sense what happens at the borders and in the poorest corners of the world. Because they are not human anymore. They preserve only their physical form; their heart is already dead.

They do not feel the pain of a father who looks at his wife and his children drowned in front of him, families separated, people walking thousands of kilometres in the cold rain, hungry and traumatised by bombs.

PHOTOS: ESPACIO DEL INMIGRANTE / SINDICATO POPULAR DE VENDEDORES AMBULANTES.

PHOTO: ESPACIO DEL INMIGRANTE / SINDICATO
POPULAR DE VENDEDORES AMBULANTES

These hypocrites do not believe, do not know that one can live with total happiness in a world without borders, without wars and without colonisation. If you have even a little idea of what is happening, you will be shocked by the itinerary of this train conducted by powerful and merciless madmen.

What they feel is everyday travel in private jets, nights in five star hotels, organising useless seminars wasting a lot of money, spending holidays in luxury boats with famous girls, cheating their people and kicking the poorest.

When you step out of the door of your home, you are exposed to all kinds of dangers until you step in again. Very nervous and with an accelerated heartbeat, you have to watch out everywhere for the police who come running at full speed with their sticks, and all of a sudden everybody is looking for their way to escape and to save themselves and their goods.

If you want to understand it better, watch the documentary about the panthers and the antelopes. The way to the *Ciudad de la Justicia* (Barcelona's City of Justice) has been a long walk for the *manteros* (street

vendors selling goods on a blanket) and each trial is excused with a fine. During the trial your words are worth nothing, only the police's version is considered. The fine ranges from 100 euros to 2000 euros, and in case the police accuse you of violence, it can reach up to 10,000 euros. In these trials, the function of most lawyers is to cheat and ask you to accept the charges. Most immigrants have lost their papers after having paid social insurance contributions for years. The most incredible thing in this case: the problem that prevents the renewal of residence existed before attaining the first document. It is a perfect set up by the government in order to exploit defenseless people without a voice.

The worst part of it is that there are undocumented people living in an irregular situation for more than 15 years. Their parents are already dead, they have divorced their wives, their children do not recognise their fathers anymore but only hear their voice over the telephone, they are ashamed to go back without money, without anything, and at every moment they can be deported. Some have lost their lives at the border, and others have mental illnesses. Their families are waiting desperately for their return and yet they will never see them again.

Things were like this until I found my way to the *Espacio del Inmigrante*, a space greater than Mars and Jupiter, a space of freedom, of brotherhood, legality, cultural diversity and the collective *Tras la Manta* (Behind the Blanket). After the suffering, after the everyday nightmare, it enabled us to raise voices with "those without a voice". Because of all this, we decided to organise ourselves and leave the darkness and invisibility in which we had been held. For this, we decided to construct the *Sindicato Popular*

PHOTO: PEDRO MATA (CC: ATTRIBUTION, NONCOMMERCIAL, NODERIVATIVES)

de Vendedores Ambulantes (Popular Union of Street Vendors) in order to denounce racism, discrimination, police persecution and social exclusion, which have existed since colonialism and persist today.

If you have something to contribute, you are welcome, our door is open. Join us and help us to know the joy of life, and to know that life is beautiful, because we still are in doubt.

Facebook: *Sindicato Popular De Vendedores Ambulantes de Barcelona*

Twitter: @Sindicatomanter

See also: traslamanta.wordpress.com/

Facebook: *Tras la manta*

Barcelona, January 30, 2016.

Union of Street Vendors in Catalonia

The union is a popular movement that emerged in October 2015 with the help of other migrants who had previously organised themselves. It was born out of the necessity to stop repression and persecution by the police in the aftermath of the death of a comrade of ours due to police violence. After several meetings, we decided to set up the Popular Union of Street Vendors (*Sindicato Popular de Vendedores Ambulantes*) in order to defend ourselves. However we saw it was necessary for this union be different from the ones that currently exist—it needed to operate as a social union that struggles together with and for the poor people in this country. The union doesn't ask for papers, passports or money from would-be members, nor is it a union only for Africans. Rather it represents all people who sell goods on the street, irrespective of their nationality or skin colour.

Our objectives:

- To fight against racism and discrimination, which we suffer every day
- To dignify the vendor as a worker, so that nobody insults or abuses us and nobody is ashamed to be a *mantero* (street vendor who sells goods on a blanket)
- To fight for our dignity
- To make visible those who really do harm, that is, the big firms like Nike, Adidas or El Corte Ingés, and not the neighbour who survives by working on the street
- To seek to have a voice of our own and manifest our discomfort and anger
- To form, organise and accompany members to defend our rights and liberties
- To struggle for the regularisation of our comrades
- To denounce police repression in its entirety: even if we always lose our trials, we will continue to denounce violence and oppression
- To counteract the fear of speaking up, struggling and resisting
- To publicly criticise and make visible criminalisation

NIE—NOMADAS INSUMISAS DE LAS EX-COLONIAS

WE ARE THE INSUBORDINATE NOMADS FROM THE EX-COLONIES

The collective NIE is a space for art and political reflection in a collaborative and decolonial vein.

We work as an oscillating collective of people who contribute a critical perspective when realising creative and activist projects. We work in different cultural fields, from visual design to direct action against institutions, public figures and public policies. We rely on grassroots work in which people of diverse origins and members of the migrant population in Barcelona contribute to, and give meaning to the collective’s name: NIE.

NIE are the initials with which the Spanish state refers to the *Número de Identificación de Extranjeros* (Alien’s Identification Number), a colonial tool to identify the migrant population which also functions as a mechanism for exclusion. The migrant wrongly categorised as “illegal” suffers from the consequences of not having one of these numbers.

Therefore, in order to boycott and re-signify these initials from a counter-cultural perspective, the collective NIE proposes to attack the colonial

principles which govern models of action and thought in European countries.

We investigate both conditions of migrants as well as migration policies and those who are responsible for them in Europe. Our objective is to protest against measures imposed from places of colonial power over the rest of the world, making evident the intrinsic contradictions within official discourse.

We attend events to which we are invited and also organise our own, aiming to open debates and unmask the actual policies and philosophies of the EU. We have worked together with different museums and art institutions, some of which have censored us. However an important part of our work is about questioning the very nature of social, political and cultural institutions in order to point to their complicity with racist, classist and sexist politics.

Facebook: NIE Nómadas Insumisas de las Ex-Colonias

PHOTO: NOMADAS INSUMISAS DE LAS EX-COLONIAS.

GENERATING PUBLIC SUPPORT TO CLOSE IMMIGRANT DETENTION CENTRES—FIRST IN BARCELONA, THEN IN THE WHOLE OF SPAIN

The campaign Tanquem els CIE (Close the Detention Centres) emerged in January 2012 after the death of Idrissa Diallo, a young man from Guinea-Conakry who was imprisoned in the detention centre in Barcelona. The first members came from different migrant rights organisations and collectives, but little by little the group grew, with individuals getting involved through the numerous debates

and talks organised throughout Barcelona's neighborhoods. Strong connections with the CIEsNO platform in Valencia helped strengthen a statewide network, with new groups forming in Madrid, Salamanca and the Canary Islands, and the integration of consolidated anti-racism groups, such as Cambalache in Oviedo.

Tanquem els CIE was initially focussed on

Barcelona, January 30, 2016.

PHOTO: PEDRO MATA (CC: ATTRIBUTION, NONCOMMERCIAL, NODERIVATIVES)

closing the detention centres, and worked on four main objectives to achieve this:

1. to raise awareness about detention centres (*Centres d'Internament d'Estrangers*, CIEs) whose existence was ignored by a great part of the population who hadn't heard about them or who even believed they were institutions that provided humanitarian aid to migrants
2. to denounce the continuing breaches of rights which are produced in these institutions: mistreatment, administrative irregularities, abuses
3. to improve the conditions of the centres
4. to close these racist prisons.

As the campaign gained credibility and momentum, it expanded to report on the larger framework of institutional racism, with specific actions and statewide task groups working on ethnic profiling in Spain, deportation flights,

Barcelona, January 30, 2016.

and the extreme violence in Spain's southern border cities of Ceuta and Melilla.

Following an 8-month long parliamentary debate informed by a focus group in which *Tanquem els CIE*, together with SOS Racisme, Migrastudium and other experts in Human Rights, played an important part, on July 2, 2015, the Catalan Parliament made the historic decision to demand the Spanish government close the detention centre in Barcelona.

On October 30, 2015, Barcelona's detention centre was closed for renovation in response to the new requirements enforced by a judge in recognition of the appalling conditions in the centre. On November 24, 2015, Barcelona's city council published a press release stating it did not want the CIE to open after its renovation. Yet the Ministry of the Interior has the last word, and intends to reopen the detention centre.

Tanquem els CIEs organised a campaign on January 30, 2016, which was presented

PHOTO: PEDRO MATA (CC: ATTRIBUTION, NONCOMMERCIAL, NODERIVATIVES)

January 30, 2016.

as a public trial against detention centres and the persons responsible for maintaining them. The aim was to remind the public that simply improving facilities doesn't justify reopening the centre. In these racist prisons, human rights are breached with total impunity: persons are detained and deprived of liberty just because they do not have a residence permit, have lost it, or have been unable to renew it. The trial demanded that the institutions comply with their promises in the struggle against detention centres. It identified and accused those responsible for ordering arbitrary detention based on racist and classist prejudice; who convert administrative lacks into crimes; and who criminalise poverty and deprive innocent people of liberty.

On April 7, 2016, the month in which the detention centre in Barcelona was set to reopen, the campaign organised a protest in front of the building. Activists from several social movements implemented a sit-in, while members of Tanquem els CIE chained

themselves to the centre's gate for three hours. This was a warning to the Spanish government and a reminder that it was intending to reopen the building against the decision of democratic processes enacted by the Catalan Parliament and the Municipality of Barcelona.

Although some political parties have raised in Spanish Parliament that closing Barcelona's detention centre for good is a necessary first step towards closing all these racist prisons in Spain, the Ministry the Interior doesn't seem to be listening. The infamous Minister of the Interior (who is also responsible for hiding the facts about the many deaths that have occurred through crossing the Ceuta and Melilla borders), is pushing to reopen the detention centre as soon as possible. Activists are preparing for massive protests on its proposed reopening day, with calls for demonstrations in the morning in the area where the CIE is located, and through Barcelona downtown in the evening.

www.tanquemelscie.cat

Facebook: *Tanquem Els Cie*

20 VUOTTA PARIISIN “PAPERITTOMIEN KEVÄÄSTÄ”

Vuonna 1996 ryhmä siirtolaisia saavutti kahdella kirkkovaltauksella suuren huomion paperittomien kamppailulle. Julkaisemme ryhmän puhenaisen Madjiguène Cissé'n tekstin kamppailun opetuksista. Se on 20 vuotta myöhemmin edelleen viiltävän ajankohtainen.

Maaliskuussa 1996 ryhmä siirtolaisia valtasi neljäksi päiväksi Saint-Ambroise-kirkon Pariisissa. Välittömänä kimmokkeena protestille oli 1990-luvulla Ranskassa voimistunut poliittinen kampanja ”laitonta” siirtolaisuutta vastaan ja erityisesti uudet ulkomaalaisia syrjivät ns. Pasqua-lait (1986 ja 1993). Nämä mahdollistivat voimassaolevien oleskelulupien peruuttamisen henkilöiltä, jotka olivat työskennelleet vuosia sekä perustaneet perheensä Ranskassa ja joiden lapset olivat Ranskan kansalaisia. Lait heikensivät myös monin muin tavoin ulkomaa-laisten oikeudellista ja työmarkkina-asemaa. Protesteihin osallistuneet Ranskan entisistä siirtomaista kotoisin olevat siirtolaiset kieltäytyivät alistumasta uusien lakien tuotamaan ”laittoman siirtolaisen” statukseen. Valtaajat vaativat ”papereita kaikille”, vastustivat siirtolaisten oikeuksien kaventamista ja käännytyksiä.

Ryhmä kutsui itseään tuolloin varsin uudella käsitteellä *sans-papiers*, paperittomat. Sil-

lä tehtiin eroa yleisesti käytettyyn ”laittomien” siirtolaisten määritelmään ja politisoitiin oleskeluluvan puuttumiseen liittyvä epävarmuus. Koko liike alettiin mieltää tämän käsitteen kautta, joka pari vuosikymmentä myöhemmin yleistyi Suomessakin.

Kamppailu sai suurta huomiota osakseen sen jälkeen kun kesäkuun 28. päivänä osa toimintaan osallistuneista siirtolaisista valtasi Pariisin 18. kaupunginosassa sijaitsevan Saint-Bernard-kirkon. Kymmenen ryhmän jäsentä ryhtyi yli 50 päivää kestäneeseen nälkälakkoon. Kirkko oli mediahuomion keskipisteessä ja jatkuvasti täynnä, vierailijoita ja tukijoita kävi jopa 2000 päivässä. Liike onnistui saamaan puolelleen laajan tukiverkoston ranskalaisessa yhteiskunnassa sekä kansainvälisesti.

Senegalilainen, opettajan ammatissa toiminut **Madjiguène Cissé** oli yksi *sans-papiers*-ryhmän puhenaisista ja tunneituimmista edustajista. Hän oli mukana liikkeessä alusta asti ja kiersi myös muualla Euroopas-

sa tekemässä ryhmän vaatimuksia tunneituiksi. Vuonna 1999 julkaistussa kirjassaan *Parole de Sans-Papiers* Cissé yhdistää omaelämäkerrallisuuden *sans papiers* -liikkeen poliittiseen kronologiaan ja taustojen analyysiin: Euroopan taloudellinen, sotilaallinen ja kulttuurinen uuskolonialismi Afrikassa, afrikkalaisille maille velkakriisin vanavedessä saannut rakennesopeutusohjelmat sekä Euroopan uuden siirtolaispolitiikan muotoutuminen 1990-luvulla sen sulkiessa rajansa entisten siirtomaidensa kansalaisilta.

Seuraavilla sivuilla ensimmäistä kertaa suomeksi julkaistava, kirjaa hieman varhaisempi teksti käsittelee samoja kysymyksiä. Cissé korostaa erityisesti siirtolaisten poliittisen itseorganisaation merkitystä ja nimenomaan naisten roolia siinä.

Kaiken kaikkiaan teksti ei ole menettänyt ajankohtaisuuttaan lainkaan. Ihmisten liikkuvuuden ja EU:n ulkosuhteiden osalta elämme 1990-luvun jälkilanteessa filosofi Etienne Balibarin sanoin ”eurooppalaisen apartheidin” ja uuskolonialismin määrittämää jatkuvaa ”pakolais- ja siirtolaiskriisin” aikaa. Siirtolaiskampailut, feministinen järjestäytyminen sekä eurooppalainen vasemmisto voivat tänään yhä oppia *sans papiers* -liikkeen opeuksista. Viime kädessä Cissén teksti muotoilee jatkuvasti ajankohtaisen Euroopan dekolonisaation haasteen.

Elokuun 25. päivä 1996 poliisi tyhjensi Saint-Bernard-kirkon väkivaltaisesti, hajottaen oven kirveillä ja heittäen kyynelkaasua sisään. Ensimmäistä kertaa Ranskan historiassa valtio antoi käskyn tunkeutua kirkkoon. Muutamaa kuukautta myöhemmin **Lionel Jospin**in johtamat sosialistit nousivat Ranskassa valtaan, osaltaan hallituksen kovien otteiden herättämän suuttumuksen ja *sans-*

papiers-liikkeen saavuttaman valtavan tuen avulla. Uusi hallitus sääti pian lain, jolla tietyt kriteerit täyttäneet paperittomat saattoivat laillistaa itsensä. Käytännössä laki osoittautui kuitenkin retoriikkaa paljon tiukemmaksi, lupaukset petettiin.

Vuosi 2016 on Pariisissa *sans-papiers*-liikkeen 20. juhlavuosi, jonka ohjelmaan kuuluvat kokoukset, seminaarit, näyttelyt ja elokuvasarjat.

Aino Korvensyrjä on tutkija ja Vapaa liikkuvuus -verkoston aktiivi.

PAPERITTOMIEN SIIRTOLAISTEN LIIKE – ENSIMMÄISET OPETUKSET

Mistä me tulemme, me Saint-Bernardin paperittomat (*sans-papiers*)? Tämä kysymys esitetään meille usein, ja se on oleellinen. Itse emme heti huomanneet, miten oleellinen tämä kysymys on. Mutta lähtiessämme suorittamaan ”tupatarkastusta” vastaus oli valaiseva: olemme kaikki lähtöisin Ranskan entisistä siirtomaista, useimmat meistä Länsi-Afrikan maista, Malista, Senegalista, Guineasta ja Mauritaniasta. Joukossamme on myös monia ihmisiä Maghrebin maista (tunisialaisia, marokkolaisia ja algerialaisia), yksi mies on Zairesta ja muutama Haitilta.

Ei siis ole sattumaa, että olemme päätyneet Ranskaan. Maillamme on ollut suhde Ranskaan vuosisatojen ajan. Meistä moni on soninké¹ ja usein sanotaan, että soninkéet ”ovat matkustava kansa”. He ovat suuri kansa, joka yhdistyi Malin keisarikunnassa ja hajotettiin viiden tai kuuden maan alueelle. Tämä saattaa myös selittää sen, miksi heillä on aina tar-

Ei ole sattumaa, että olemme
päätyneet Ranskaan.
Maillamme on ollut suhde
Ranskaan vuosisatojen ajan.

ve ylittää kansalliset rajat. Ja useimmiten silloin kun on tarvetta jättää oma maa löytääksemme työtä, on luontevaa, että suuntaamme kohti Ranskaa. Tämä on maa, jonka tunemme, jonka kielen olemme oppineet ja jonka kulttuurin jossain määrin omaksuneet.

Uuskolonialismin aika

Meille sanotaan, myös Ranskan hallituksen taholta, että ratkaisu olisi poistaa siirtolaisuuden syyt, eli auttaa kehitysmaita siten, että näiden maiden ihmiset voivat löytää tarvitsemansa työt sieltä, missä he ovat. Ideana tämä on hyvä. Mutta se ei ole lähelläkään sitä mitä Ranska oikeasti tekee Afrikassa. Ranskan hallitukset eivät ole koskaan tosissaan pyrkineet siihen, että entisistä siirtomaista tulisi oikeasti itsenäisiä. Päinvastoin, Ranska on kehittänyt uusia, hienovaraisempia hallinnan ja riiston muotoja. Senegalissa Ranska ei sijoita aloille, joita pitäisi tukea ja kehittää, vaan niille, jotka jo ovat tuottavia: TATAR-tölkkipala on ranskalaisessa omistuksessa, France Telecom ja EDF-GDF (sähköä ja kaasua tuottava valtionyhtiö) sijoittavat niin ikään aloille, jotka tuottavat suuria voittoja.

Taustalla ovat rakennesopeutusohjelmat, jotka kuristavat maitamme vähitellen: meil-

1 Soninké-kansa elää Itä-Senegalin, Mauritanian, Malin, Guinean, Norsunluurannikon ja Burkina Fason alueella.

le lainataan rahaa sillä ehdolla, että sovitamme itsemme länsimaiseen, uusliberaaliin ”kehityksen” malliin. Tietystikään tämä ei toimi ja maamme velkaantuvat syvemmin. Eivätkä hallitukset pysty maksamaan takaisin velan korkoa ja samalla rahoittamaan kehityspoliitikkaa, vaikka ne haluaisivatkin.

Korostan tätä: vaikka ne haluaisivatkin. On selvää, että Afrikassa on korruptoituneita johtajia, jotka täyttävät avustusrahalla omat taskunsa. Meidän pitää yksinkertaisesti muistaa lisätä, että he tekevät näin ranskalaisten neuvonantajien silmien alla ja tietien, jopa näiden kanssa yhteistyössä. Kyseessä on eräänlainen pieni juomaraha ”hyvistä ja uskollisista palveluksista”.

Sillä Ranska ei ole milloinkaan poistunut, lakannut antamasta neuvoja Afrikan johtajille tai ehdottamasta mitä politiikkaa näiden tulisi soveltaa. Vuosikymmenten verran olemme eläneet uuskoloniaalisessa tilanteessa ja vain näennäisesti ”itsenäisinä valtioina”.

Ei ole merkityksetöntä, että Ranskalla on yhä sotilastukikohta Dakarissa (ja toinen Gabonissa). Banguin mellakat tukahdutti muutama kuukausi sitten juuri Ranskan armeija. On todettava, että Ranska on noudattanut vaikiintunutta perinnettä myös siirtomaa-ajan jälkeen. Nimenomaan ranskalaiset ottivat tehtäväkseen tukahduttaa nuorten ja ammattiliittojen liikkeen toukokuussa 1968. Ranskassa tätä episodiat tuskin tunnetaan, mutta Senegalissa toukokuun liikkeemme kesti viisi kuukautta, helmikuusta kesäkuuhun. Ja ellei Ranskan armeija olisi puuttunut tilanteeseen, on todennäköistä, että hallitus olisi Senegalin kansallisen työläisten liiton (l'Union Nationale des Travailleurs Sénégalais) ja nuorisoliikkeen yhteisen painostuksen edessä kaatunut. Ranskan armeija ei välitä vähääkään ”siirtolaisuuden syiden poistamisesta”. He ovat paikalla puolustaakseen niitä varsin todellisia taloudellisia intressejä, jotka ovat samalla Ranskan uuskolonialismin ja Afrikan porvaristojen intressejä.

Järjestöille
luonteenomainen
toimintatapa ei ole
auttaa ihmisiä olemaan
omatoimisia vaan
puhua näiden puolesta.

Demokratia ja autonomia

Kamppailu on opettanut meille todella monta asiaa. Ensinnäkin se on opettanut meidät olemaan autonomisia. Tämä ei ole aina ollut helppoa. Tietyt järjestöt, jotka olivat tottuneet tukemaan kamppailevia siirtolaisia, tulivat tukemaan meitä. Ne olivat tottuneet myös toimimaan välittäjinä siirtolaiskamppailun ja viranomaisten välillä ja siten pitkälti johtamaan tätä kamppailua. ”Eli me järjestöt järjestimme tapaamisen selittääksemme tämän tai tuon”, he sanoivat meille, ja meidän piti vastata: ”Mutta me osaamme selittää sen oikein hyvin itsekin.” Heille luonteenomainen toimintatapa ei ole auttaa ihmisiä olemaan omatoimisia vaan puhua näiden puolesta.

Ellemme olisi ottaneet itsenäisyyttämme, emme olisi täällä tänään. Sillä niin monet järjestöt sanoivat meille, ettemme tulisi milloinkaan voittamaan, ettemme saisi puolellemme yleistä mielipidettä, ihmiset kun eivät olleet valmiita kuulemaan asiaamme.

Voimme nähdä tulokset tänään: olemme saaneet puolellemme laajat tukijoukot, Act UP:sta Douarnenezin elokuvajuhlisiin ja aina Ranskan eristyneimpiin kolkkiin asti. Vähitellen ihmisjoukot ovat ymmärtäneet, että kamppailumme esittää kysymyksen, joka on paperittomien ”lailistamista” laajempi. Uusia kysymyksiä on vähitellen noussut esiin: ”Suostutko elämään Ranskassa, jossa perustavia ihmisoikeuksia polje-

Kaksi naisistamme aloitti tunkeutumalla yleiskokouksiin. Sitten he puhuivat.

taan? Suostutko elämään Ranskassa, jossa demokraattisia vapauksia ei kunnioiteta?” Olemme myös oppineet, että mikäli todella halusimme olla itsenäisiä, meidän tuli opetella demokratiaa. Meidän piti tehdä itse omat päätöksemme, saada ne tunnustetuiksi meitä todella edustavina, estää niiden kyseenalaistaminen ulkoakäsin, kunnioittaa niitä itse, ja siten oppia, miten saada ihmiset kunnioittamaan niitä, ja noudattaa niitä itse. Olemme oppineet tämän kuudessa kuukaudessa. Taistelut emme olisi oppineet tätä edes 10 vuodessa.

Tämä ei ole ollut helppoa. Alussa ei ollut selvää, että tarvitsisimme yleiskokouksia. Ei ollut selvää, että naisten tuli ottaa osaa niihin. Ei ollut ilmeistä, että tuli valita edustajia. Oetaan esimerkiksi perheiden rooli, jota lehdistö on auttanut korostamaan. Aluksi, kun ”perheet” kokoontuivat, lähinnä ”perheenpää” ilmaisivat näkemyksiään. Länänä oli ”johtajan henki”, kuten alueen päämiehen tai afrikkalaisen kylänpäämiehen.

Tänään viittauksesta perheisiin on tullut pikemminkin viittaus koko perheeseen, afrikkalaiseen perheeseen, hyvin laajaan, joustavaan, serkutkin sisältävään... Mutta tässäkin vaiheessa muunlaisia ongelmia riitti. Yhdessä vaiheessa ehdotettiin johtajan valitsemista. Idea oli, että valitsisimme itsellemme ”perheenpäämiehen” (miehen, tietysti), joka olisi edustajien ryhmän yläpuolella, ja jolla olisi mahdollisesti kaikki mahdolliset valtaoikeudet. Onneksi tällaista ei valittu.

Joten valitsimme edustajia. Ensin valitsimme 10. Tänään meillä on vain viisi. Joka kerta, kun ilmaantuu ongelma, kutsutaan koolle yleiskokous, ja jotkut paperittomat sanovat: emme halua tätä tai tuota edustajaa enää, hän ei tee työtään kunnolla. Ja näin 10 liikkeen alussa valitusta edustajasta jäljellä on enää kaksi meistä, kaikki muut on korvattu matkan varrella, ja viimeisessä yleiskokouksessa ihmiset päättivät, että viisi edustajaa on tarpeeksi, sillä joka tapauksessa nämä ovat ainoat, jotka tekevät työnsä.

Naisten rooli

Naisilla on ollut äärimmäisen tärkeä rooli tässä kamppailussa. Eikä ollut ilmeistä, että näin tulisi käymään. Aluksi näytti siltä, että pidettiin itsestäänselvyytenä, etteivät naiset osallistuisi yleiskokouksiin: tämä ei ollut tarpeen, sillä heidän aviomiehensä olivat siellä! Naisilla ei ollut oikeutta puhua, heillä ei ollut edes oikeutta tulla kuuntelemaan, mitä yleiskokouksissa sanottiin.

Kaksi naisistamme aloitti tunkeutumalla yleiskokouksiin. Sitten he puhuivat. Kolmannessa vaiheessa järjestettiin naisten kokouksia. No miehet tietenkin olivat hyvin hämmentyneitä! He näkivät meidät juonimassa, suunnittelemassa tyhmyyksiä. He häärivät kokoustemme ympärillä ja yrittivät saada selville, mitä puhuttiin. Nämä kokoukset antoivat kuitenkin paljon voimaa naisille ja tekivät mahdolliseksi sen, että he saattoivat ottaa tärkeän roolin kamppailun johdossa.

Käydessämme 15. kaupunginosassa Caritasissa (*Secours Catholique*) SOS-Racisme -järjestön pappi ehdotti, että luovuttaisimme asiakirjamme ministeriöön ja menisimme kotiin. Tällöin miehet olivat valmiita tekemään näin, koska he luottivat pappiin. Naiset taas eivät tätä halunneet. He päättivät, etteivät menisi kotiin ja antoivat minulle tehtäväksi etsiä tilat. Onnistuin löytämään majoitustarjouk-

sen Naisten Keskuksesta², joka oli kuitenkin vain naisille. Naisten ei tarvinnut kauaa miettiä, he sanoivat miehille, että tähän haluatte mennä kotiin, siispä me muutamme Naisten Keskukseen. Tällöin miehet sanoivat, että he olivat sillä välin miettineet, että meidän tulisi kaikkien pysyä yhdessä ja että he kyllä löytäisivät riittävän suuren paikan. Itse asiassa joka kerta, kun liikkeestä oli loppua puhti, naiset tapasivat ja työstivät aloitteita, jotka käynnistivät kamppailun uudelleen. Toukokuun 11. päivä, kun olimme Pajolissa³ eikä media enää raportoinut kamppailusta, järjestettiin naisten marssi. Marssi avasi jumiutuneen tilanteen lehdistön suhteen. Ja kesäkuun 25. päivänä 18. kaupunginosan kaupungintalon valtasivat naiset, jotka eivät olleet ”varoittaneet ketään”: ei ole sattumaa, että seuraavana päivänä ministeriöstä annettiin ensimmäiset päätökset tapauksissa, jotka olimme jättäneet käsiteltäviksi.

On todettava, että naisten taistelutahdolla on Senegalissa pitkä historia. Thiesin rautatieläisten vaimojen kamppailusta kerrotaan usein. Vuonna 1947 Dakar–Niger-linjan⁴ työläisten ja siirtomaahallinnon välillä nousi konflikti. Lakko tukahdutettiin raa’asti ja monet lakkoilijat joutuivat Dakarin vankilaan. Rautatieläisten vaimot, joukko malilaisia ja senegalilaisia naisia, järjestivät marssin Thiesistä Dakariin vaatiakseen vangittujen työläisten vapauttamista. Juuri naiset johtivat niinkään vuonna 1988 protesteja vaalitulosten vääräntämistä vastaan. Kolmen kuukauden aikana, jälleen helmikuusta kesäkuuhun, mielenosoituksia järjestettiin lähes päivittäin. Opposition naisten kansallinen koordinaatioryhmä pe-

rustettiin, ja juuri tämä ryhmä teki useimmat aloitteet ja järjesti mielenosoitukset.

Itse asiassa senegalilaisilla naisilla ei ole vain taisteluperinnettä vaan myös omaehtoisen järjestäytymisen perinne. Tämä liittyy omalla tavallaan kasvatukseemme: naisina olemme tottuneet selviytymään omillamme hyvin varhaisesta iästä lähtien. Meillä nainen on se, joka vastaa kodista ja tontista⁵. Pikku-tytöt tottuvat kahdeksan vuoden ikäisestä lähtien katsomaan nuorempien veljiensä perään, käymään torilla ja tekemään ruokaa. Heillä on erittäin tärkeä rooli suhteiden solmimisessa tontin toisten perheitten kanssa.

Puhenainen ja kännykkä

Kun minut pidätettiin poliisin tunkeuduttua Saint-Bernardiin, kaksi tapausta vaikutti minusta merkittävilä.

Ensimmäinen oli tapa, jolla naispuolinen poliisi riisui vaatteeni tyttäreni edessä. Oli selvää, että tarkoitus oli nöyryyttää minua, murtaa minut. Riisuuduin sarkastisten kommenttien ja kyseenalaisten vitsien lomassa. ”Hän ei olekaan enää yhtä nokkela kuin tähän asti, tämä puhenainen”, tai ”Rintaliivejä ei kuulu pitää väärinpäin” (mies ei olisi keksinyt tätä). Pilkan teon, sarkastisen kommentoinnin ja loukkausten luonne kertoi kuitenkin myös paljon poliisivoimien hengestä. ”Voi, voi! Puhenaisella ei ole enää kännykkäänsä.”⁶ Kännykästä oli tullut nykyaikaisuuden symboli, johon minulla ulkomaalaisena, afrikkalaisena, mustana naisena ei ollut oikeutta. ”He ovat vasta laskeutuneet puista, ja jo heillä on kännykkä kädessään.”

2 *La Maison des Femmes* Pariisissa on vain naisille tarkoitettu tapaamispaikka, joka syntyi naisten oikeuksien liikkeestä. Se on juuri viettänyt 10. syntymäpäiväänsä.

3 Tyhjillään olevia SNCF:n eli Ranskan rautateiden tiloja, jotka ratatyöläisten liitto CFDT antoi *sans-papiers*-ryhmän käyttöön.

4 Tämä juna liikennöi nykyään Dakarin ja Bamakon välillä.

5 Tontilla asuu useampia perheitä yhdessä.

6 Ranskaksi tähän sisältyy sanaleikki: ”Ah! Ah! Elle ne l’a plus son portable, la porte-parole”. Suom. huom.

Emme ole vain ”ulkomaalaisia”, vaan myös työläisiä, miehiä ja naisia, jotka teemme työtä Ranskassa.

Toinen oli se seikka, että jouduin välittömästi oikeuden eteen, vaikka minulla oli voimassa-oleva oleskelulupa. Tämä oli selvästi toinen yrittäjä rikkaa se symbolinen merkitys, joka taistelutoveriensä puhenaiseksi valitulla afrikkalaisella naisella oli. Tämän vuoksi he olivat valmiita moniin laittomuuksiin: he eivät itse kunnioittaneet lakeja, joita niin kovasti ylistivät.

Koko tänä aikana meidän piti rakentaa uudelleen monia identiteettejä. Esimerkiksi identiteettimme työläisinä. Niinpä Saint-Bernardin jälkeen vaadimme pitää lehdistötilaisuuden ammattiliittojen keskuksessa (*Bourse du travail*) saadaksemme ihmiset ymmärtämään, ettemme ole vain ”ulkomaalaisia”, vaan myös työläisiä, miehiä ja naisia, jotka teemme työtä Ranskassa. Meitä vastaan suunnattujen hyökkäysten tavoitteena on tietenkin prekarisoida meidät. Mutta me emme ole ainoita, joita uhkaa työsuhteitten muuttaminen epävarmoiksi: monet ranskalaiset ovat tässä tilanteessa. Siksi pidimme tärkeänä viitata tähän ”sosiaaliseen kohtalonyhteisöön” pitämällä lehdistötilaisuuden. Täytyy lisätä, että suhteemme ammattiliittoihin ovat nyt erittäin hyvät. Ne ovat perustaneet tukijärjestelmän: Saint-Bernardin paperittomat (*sans-papiers*) on jaettu eri ammattiliittojen kesken, jotka pitävät heistä huolta ja kutsuvat heidät työpaikeilleen puhumaan. Ammattiliittojen mukanaolo on ollut oleellista kamppailullemme.

Olemme myös huomanneet kamppailumme merkityksen sen tuen kautta, jota kotimaistamme⁷ välittömästi saimme. Uskomme, että kamppailu rakennesopeutusohjelmia vastaan Senegalissa ja muualla ja toisaalta meidän kamppailumme täällä on yksi ja sama kamppailu. Koordinaatio ei ole helppoa, kun välimatkaa on 7000 kilometria, mutta meidän pitää jatkuvasti varmistaa, että muodostamme yhteyksiä eri kamppailujemme välillä.

Integraatio ja itsekunnioitus

Tähän mennessä me olemme Ranskassa kohdanneet siirtolaisuuden kaksi kohtaloa: joko me osallistumme Ranskan tasavallan integraatioprosessiin tai sitten me olemme ulosajettavaa karjaa. Lähestymistavan ytimessä oli ajatus ”piileskelevistä” tai ”laittomista” siirtolaisista, jolla on hyvin negatiivinen merkitys. Piileskelevä ihminen piiloutuu, joten hänellä täytyy olla jotain piilotettavaa. Ranskalaisella, joka ajattelee, että hänen täytyy vastustaa piileskeleviä ihmisiä, laitonta maahanmuuttoa jne., on aina rinnallaan maahanmuuttajajäystävä, jonka hän on tuntenut pitkään. Maahanmuuttaja, joka torjutaan, on aina maahanmuuttaja, jota ei tunneta. Olemme tehneet itsemme näkyviksi sanoaksemme, että olemme täällä emmekä piileskele vaan olemme vain ihmisiä. Olemme täällä ja olemme olleet täällä pitkään. Olemme eläneet ja työskennelleet tässä maassa monia vuosia ja maksamme veromme. Saint-Bernardin ihmisten asiakirjojen joukossa on palkkakuitteja, veroilmoituksia, vanhoja todistuksia oleskeluluvasta. On myös passeja ja viisumeita, joita maidemme konsulaatit ovat myöntäneet.

Taistelumme alussa meidät yritettiin leimata laittomiksi. Mutta tämä ei onnistunut: tämän maan viranomaiset ovat tunteneet mei-

⁷ Ainakin ihmisten taholta: hallitukset ovat olleet vähemmän kiinnostuneita. Ja kun Abdou Diour, Senegalin presidentti, päätti puhua, hän teki sen vaatiakseen Senegalille lisää kehitysapua...

dät kauan. Nyt meistä tuntuu, että olemme otaneet askeleen eteenpäin: edes tiedotusvälineet eivät puhu enää laittomista vaan pape-rittomista. Se, että meidät on nähty televisi-ossa, että lehdistö on haastatellut meitä, on auttanut ihmisiä ymmärtämään, että olemme olleet täällä vuosia, emme ole tappaneet ke-tään ja että vaadimme yksinkertaisesti tiettyä paperia, johon meillä on oikeus, jotta voimme elää kunnollista elämää.

Nähdäkseni kamppailumme kertoo paljon myös erosta ranskalaisen integraation mallin ja toisaalta sellaisen mallin välillä, joka aset-taa omat kulttuurimme ensisijaisiksi. Olem-me ymmärtäneet, ja kenties auttaneet mui-ta ymmärtämään, että kyse ei ole valinnas-ta kahden mallin välillä vaan tasapainon löy-tämisestä. Ymmärsin tämän itse sen kautta, kun ajattelin omaa alkuperääni, etnisen ryh-mäni kulttuuria. Olen sereerien etnisestä ryh-mästä. Etunimeni on tyypillinen wolof-nimi sekä tiado-etunimi. Afrikassa valtaosa etu-nimistä on kristillisiä tai musliminimiä. Jos olet kristitty sinua kutsutaan joko Pauliksi tai Jeaniksi (englantia puhuvilla alueilla Paulik-si, Johniksi)⁸, ja jos olet muslimi, olet Ali tai Mohammed. Tiado-etunimi annetaan ihmi-selle, joka ei ole kristitty eikä muslimi. Olem-me vastustaneet kaikkia yrityksiä kääntäyt-ä meidät joko kristinuskoon tai islamiin. Vasta-rintamme on niin legendaarista, että jos se-reeri kertoo fulbelle tai toucouleurille olevan-sa muslimi, hänelle vastataan usein skepti-seen tyyliin: ”No jopas jotakin, serereiden is-lamia, ohhoh...” Lyhykäisyydessään, olemme vastahankaisia. Mutta kokemuksemme on myös opettanut meidät elämään pluralisti-sessa yhteiskunnassa.

Kun haluaa elää jossain tietyissä maassa, ei pelkästään pidä noudattaa tiettyjä sääntö-jä vaan myös olla valmis tiettyihin ponnistuk-siin: oppia kieli, sopeutua yhteiskunnan so-siaaliseen ja institutionaaliseen kehikseen,

Jaettu perusta vaatii vähimmäismäärän halua integroitua, vähimmäismäärän kunnioitusta meidän kulttuureitamme kohtaan.

laittaa lapset sen valtion kouluihin, jossa van-hemmat ovat töissä sen sijaan että turvautui-si yhteisön koulutusrakenteisiin. Toisaalta täs-tä maasta tulee löytyä tietty määrä kunnioi-tusta meidän kulttuureitamme kohtaan. Ku-kaan ei pakota Senegalissa pitkään elänyttä ranskalaista pukeutumaan senegalilaiseen tapaan. Meidän ei siis tulisi julistaa, että nai-set, jotka pukeutuvat afrikkalaisiin kankaisiin ja käyttävät huivia, eivät voisi integroitua, vain siksi, että elämme maassa, jossa naiset pitä-vät mielellään housuja. Jaetun perustan pitää löytyä molemminpuolisesti: vähimmäismäärä halua integroitua, vähimmäismäärä kunnioi-tusta meidän kulttuureitamme kohtaan. Heti kun nämä kaksi tukijalkaa ovat pystyssä, jo-kainen voi löytää oman tasapainonsa: se ei välttämättä ole sama kaikille. Mutta tasapai-no löytyy tämän keskittien varrelta, joka saavu-tetaan pitkälti yhteisymmärryksessä.

Ranskankielinen alkuperäisteksti ilmestynyt lokakuussa 1996, Politique, la revue, n°2. www.bok.net/pajol/madjiguene2.html

Madjiguène Cissé on opettaja, aktivisti ja toi-mi 1990-luvulla Pariisin sans-papiers-liikkeen puhenaisena. Hän palasi Dakariin, Senegaliin vuonna 2000.

8 Suomeksi Paavaliksi tai Johannekseksi. Suom. huom.

20TH ANNIVERSARY OF THE “SPRING OF THE SANS-PAPIERS” IN PARIS

In 1996, a group of migrants achieved major attention for the struggle of the *Sans-papiers* via two church occupations. We publish this text from Madjiguène Cissé, a spokeswoman of the group, about lessons learned from the struggle. Today it is in many ways as timely as it was 20 years ago.

In March 1996, a group of migrants squatted for four days in the Saint-Ambroise church in Paris. The protest was triggered by a political campaign intensified in France in the 1990s against “illegal” immigration, and particularly its new repressive laws. The so-called Pasqua laws (1986 and 1993) made it possible to revoke valid residency permits of people who had worked for years and raised families in France, and whose children were French citizens. They also weakened the legal status of foreigners and their positioning in the labour market in a number of other ways. The protesters, who were migrants from former French colonies, refused the status of “illegal immigrant”. The occupiers demanded “Papers for all”, opposing restrictions of migrants’ rights and deportations.

The group described itself as *Sans-papiers*, undocumented, which at that moment was still quite a rarely used term. It distinguished itself from the more commonly used “illegal” immigrant and politicised the uncertainty inherent within not having a residence permit. The movement was increasingly defined through this concept.

The struggle became more high profile after a group of participants occupied the church of Saint-Bernard in the 18th arrondissement in Paris. Ten members of the group started a hunger strike that lasted more than 50 days.

The church became a focal point of media attention and was constantly full, receiving in excess of 2000 visitors and supporters a day. The movement accrued a broad network of supporting institutions and individuals in French society and abroad.

The Senegalese teacher **Madjiguène Cissé** was one of the spokeswomen of the *Sans-papiers* and one of the group’s most well-known representatives. She participated in the actions from the very beginning and travelled across Europe to make the group’s demands known. In her book *Parole de Sans-Papiers*, which was published in 1999, Cissé combines autobiographical narration with the political chronology of the *Sans-papiers* movement and an analysis of its backgrounds. She refers to the economic, military and cultural neocolonialism of Europe in Africa; the structural readjustment programs dictated to African countries in the wake of the debt crisis; and the formation of Europe’s new migration policy in the 1990s as Europe closed its borders from citizens of its former colonies.

In the following pages, we republish an English translation of a previous Cissé text which addresses the same questions. She especially underlines the importance of the political self-organisation of migrants, and in particular the role of women within this.

Altogether Cissé's analysis resonates strongly with today's struggles. Regarding policies around the movements of people and Europe's relations with its ex-colonies, we still live in the aftermath of the 1990s, a semi-permanent "refugee and migration crisis" marked by European Apartheid (to use a concept from the philosopher Etienne Balibar). Migrant struggles, feminist organising and the European left can still today draw lessons from the *Sans-papiers* movement. The text of Cissé formulates the challenge of decolonising Europe.

On August 25, 1996, the police violently evacuated the Saint-Bernard, smashing its doors with axes and throwing tear gas inside. It was the first time in French history that the state gave an order to invade a church. Some months later, the socialists led by **Lionel Jospin** won the elections, partly helped by the anger raised by the hard line policy of the government and the immense support gained by the *Sans-papiers*. The new government soon passed a law which made it possible for certain *Sans-papiers* to regularise their residency. Yet in practice and against the previous rhetorics, the law proved to be overly strict, and these promises were betrayed.

The year 2016 is the 20th anniversary of the *Sans-papiers* movement. A programme

of meetings, seminars, exhibitions and film screenings will be realised in Paris.

Aino Korvensyrjä is a researcher who is active in the Free Movement Network.

THE SANS-PAPIERS—A WOMAN DRAWS THE FIRST LESSONS

Where do we come from, we *Sans-Papiers* of Saint-Bernard? It is a question we are often asked, and a pertinent one. We didn't immediately realise ourselves how relevant this question was. But, as soon as we tried to carry out a "site inspection", the answer was very illuminating: we are all from former French colonies, most of us from West-African countries, Mali, Senegal, Guinea and Mauritania. But there are also among us several Mahgreb people (Tunisians, Moroccans and Algerians); there is one man from Zaire and a couple who are Haitians.

So it's not an accident that we all find ourselves in France: our countries have had a relationship with France for centuries. There are among us many Soninké¹ and it is often said that the Soninké "are a travelling people". They are a great people who come together in the Empire of Mali and who were scattered across five or six different countries: that might also explain why they always feel the need to go beyond national borders. And of course, as soon as there is any question of leaving our country, most of the time in order to find work, it's natural that we turn to France. It's the country we know, the one whose language we have learned, whose culture we have integrated a little.

The time of neo-colonialism

We hear, including from French government sources, that the solution would be to eradicate the causes of immigration; that is to say, to help developing countries in such a way that the people of these countries can find the jobs they need where they are. It's a good idea. But it is not at all what France is doing in Africa. French governments have never really aimed at their

former colonies becoming truly independent. On the contrary, France has put in place more subtle forms of domination and exploitation. In Senegal, French investments are not made in the sectors which should be promoted and developed but in those which are already profitable: TATAR tinned fish is French-owned; France Telecom, EDF-GDF (French Electricity and Gas), also invest in those sectors with a high rate of profit.

Structural adjustment policies which are little by little strangling our countries provide the background: we are lent money on the condition that we fit into the Western, neo-liberal model of "development". Of course this doesn't work; thus, little by little our countries find themselves in considerable debt. And the governments cannot repay the interest of the debt and at the same time finance a policy of development, even if they wanted to.

I say even if they wanted to. Clearly there are corrupt African leaders who divert the aid money and fill their own pockets. Quite simply, we must add that they do this before the eyes and with the full knowledge of their French advisers, even with their collusion. In a way, it's a small tip for "good and loyal services".

For France has never stopped being there, advising African leaders and suggesting to them which policies they should implement. For decades now we have been living in a neo-colonial situation while passing for "independent countries".

It is not for nothing that there is still a French military base in Dakar (and another one in Gabon). It was the French army which quelled the Bangui riot a few months ago. It must be said that even after the colonial period, they have had a solid tradition in these matters. It is they who took charge of repressing the

1 The Soninké live in the east of Senegal, Mauritania, Mali, Guinea, the Ivory Coast and Burkina Fasso.

movement of the youth and of the trade unions in May 1968. That's an episode little known in France: but our May movement in Senegal lasted five months, from February to June. And if the French army hadn't intervened, it is probable that power would have been overturned under the combined pressure of the National Union of Senegalese Workers and the youth movement. The French army doesn't care in the least about "eradicating the causes of immigration". They are there to protect the very real economic interests which are at the same time the interests of French neo-colonialism and of the African bourgeoisies.

Democracy and autonomy

The struggle has taught us many, many things. It has taught us first of all to be autonomous. That has not always been easy. There were organisations which came to support us and which were used to helping immigrants in struggle. They were also used to acting as the relay between immigrants in struggle and the authorities, and therefore more or less to manage the struggle. They would tell us, "Right, we the organisations have made an appointment to explain this or that;" and we had to say, "But we can explain it very well ourselves." Their automatic response is not to get people to be autonomous, but to speak for them.

If we had not taken our autonomy, we would not be here today. Because there really have been many organizations telling us that we could never win, that we could not win over public opinion because people were not ready to hear what we had to say.

We can see the results today: from Act UP to the Festival of Cinema in Douarnenez, we've won a wide range of support, including in the most remote parts of France. Little by little masses of people have understood that our struggle was raising questions which go beyond the regularisation of the *Sans-Papiers*. New

questions have gradually emerged: "Do you agree to live in a France where fundamental human rights are trampled on? Do you agree to live in a France where democratic liberties are not respected?" And we have also learned that if we really wanted to be autonomous, we had to learn about democracy. We had to make our own decisions, get them acknowledged as truly representative of us, not allow them to be called into question from the outside, respect them ourselves, and therefore learn to make others respect them, and to implement them ourselves. We have learned that in six months. Without the struggle we would not have learned it in 10 years.

It has not been easy. It was not obvious at the beginning that we needed general meetings; it was not obvious that women had to take part in them; it was not obvious that delegates had to be chosen. Let's take, for example, the role of the families, which the press has helped to highlight. At the beginning, when the "families" got together, it was mainly the "heads of the families" who tended to express their views. There was an "esprit de chef",* like the head of a region or the village headman in Africa*.

Now the reference to families has become more a reference to the family, the African family, very extended, flexible, boy cousin-girl cousin...

Even at this stage, problems still remained. For example, at a certain point there was a proposal to elect a president. In fact, the idea was that we give ourselves a "head of the family" (a man of course) who would be above the college of delegates, and who would eventually have all powers bestowed on him. Fortunately, this did not happen.

So we elected delegates. At first, we elected 10 of them. Today we are no more than five. Each time there is a problem there is in effect a general meeting, and it happens that some *Sans-Papiers* say: we don't want such and such a delegate any more; he's not doing his job. Thus of the 10 delegates elected at the beginning of the movement, only two of us are left: all the others have been replaced as we've

gone along, and at the last general meeting people thought that they wanted five delegates, that that was enough since in any case these were the only ones who did the work.

The role of women

Women have played an extremely important role in this struggle. And it was not obvious that this was going to happen. At the beginning it seemed to be taken for granted that women would not participate in general meetings: it wasn't necessary, since the husbands were there! Not only did women not have the right to speak, they didn't even have the right to listen to what was being said at general meetings.

Two or three women began by imposing their presence at general meetings. Then they spoke. The third stage was to have women's meetings. Then the men were really puzzled; they saw us as scheming, plotting, up to no good; they used to hang around our meetings to try and find out what we were saying. In fact, these meetings gave great strength to the women, and enabled them to play an important role in the direction of the struggle. When we were in the 15th arrondissement, at Catholic Aid, and the priest of SOS-Racisme suggested that we submit our case files to the Ministry and that we go home, the men were ready to do that, because they trusted the priest. It was the women who didn't want to. They decided that they were not going home and they gave me the job of finding premises. I managed to find an offer of shelter at the Women's Centre² but it was not mixed; it was only for women. The women didn't need long to think about it. Since you want to go home, they said to the men, we'll take the belongings, we'll take the children, and we'll move into the Women's Centre. Then

the men told us that meanwhile they had been thinking, that we should all stay together and that they would find a place big enough for everybody. In fact, each time the movement ran out of steam, the women met and worked out initiatives which relaunched the struggle. Thus, there was the women's march on 11 May, at the time when we were in Pajol³, and when the media were no longer reporting about the struggle. The march unblocked the situation in relation to the press. On 25 June there was the occupation of the town hall of the 18th arrondissement by the women who hadn't "warned anyone": it is no accident that the next day the Ministry gave us the first results on the cases we had submitted.

It has to be said that the fighting spirit of women has a long history in Senegal. You often hear of the struggle of the wives of the railwaymen from Thies. In 1947 a conflict arose between the railwaymen of the Dakar-Niger Line⁴ and the colonial administration. The strike was brutally suppressed, and many strikers were imprisoned in the civil prison in Dakar. The railwaymen's wives, of Malian and Senegalese origin, then organised a march from Thies to Dakar to demand the release of the imprisoned workers. In the same way, it was mainly the Senegalese women who spearheaded the protests against the rigging of elections in 1988. For three months, again from February to June, there were demonstrations almost every day. A National Co-ordination of women of the opposition was set up, and it was this Co-ordination which took the initiative most of the time, and organised most of the demonstrations.

In fact, the Senegalese women don't only have a tradition of struggle; they also have a tradition of self-organisation. It is in some way linked to our education: as women, we are used to managing on our own from a very early age.

2 The Women's Centre—La Maison des Femmes—in Paris is a women-only meeting place which came out of the women's movement. It has just celebrated its tenth anniversary.

3 These are disused railway sites made available to the *Sans-Papiers* by the rail workers' trade union CFDT.

4 This is now the train that runs between Dakar and Bamako.

Because back home, it is the woman who is in charge of the home, who is in charge of the compound.⁵ Little girls from the age of eight look after their younger brothers, go to market, cook. And they have a very important role in forging links with the other families in the compound.

The spokeswoman and the mobile phone

When I was arrested after the police had invaded Saint-Bernard, two events seemed significant to me.

The first is the way I was stripped by policewomen in front of my daughter. It was obvious that their aim was to humiliate me, to break me. So I stripped amid sarcastic comments and questionable jokes. “She’s not being that clever any more, the spokeswoman”, or “You’re not supposed to wear a bra inside out.” (A man wouldn’t have thought of that.) But the nature of the mocking, the sarcastic comments and the gibes also said much about the state of mind of the police: “Aha! the spokeswoman doesn’t have her mobile phone any more.” The mobile phone had become the symbol of the modernity to which as a foreigner, as an African, as a Black woman, as a Negro, I had no right: “They’ve hardly come down from the trees, and they already have mobiles in their hands.”

The second one was that I was immediately taken to court, even though I had a perfectly valid leave to stay. It was obviously another attempt to break the symbol represented by an African woman chosen to be the spokeswoman of her comrades in struggle. And for this, they were prepared to commit many illegalities: they did not themselves respect the laws which they praised so much.

During that whole period, we had many identities to re-establish. For example, our identity as workers. So after Saint-Bernard we insisted on holding our press conference at the

Bourse du Travail [footnote: trade union office] to make people understand that we are not only “foreigners”, but that we’re also workers, men and women who work in France. The purpose of the attacks against us is of course to casualise us. But we’re not the only ones threatened with casualisation: many French workers are in this position. Therefore we were keen to signal this “shared social fate” by where we held our press conference. I must add that our relations with trade unions are now very good. A system of sponsorship has been set up: the *Sans-Papiers* of Saint-Bernard have been shared out among the various trade unions which take care of them, and invite them to speak in their workplaces. For us, the involvement of the trade unions is fundamental to our struggle.

We have also become aware of the importance of our struggle through the support that we immediately found in our home countries (at least from the people; the governments were in less of a hurry). We believe that the struggle, in Senegal and elsewhere, against structural adjustment programmes, and our struggle here, is one and the same struggle. Co-ordination is not easy from 7,000 kilometres away, but we must constantly ensure that we are making the connections between our different battles.

Integration and respect

In France up till now our fate as immigrants was: either take part in the Republic’s process of integration, or be deported like cattle. At the heart of this approach was the notion that we are “underground”, which has a very strong negative charge. A person who is underground is someone who hides, who conceals himself, and if you conceal yourself it must be because after all you have something to hide. The French person who thinks that he must oppose people

5 The plot of land on which several families live together.

who are underground, illegal immigration, etc. always has at his side an immigrant friend he's known for a long time. The immigrant you reject is always the one you don't know. We have made ourselves visible to say that we are here, to say that we are not in hiding but we're just human beings. We are here and we have been here a long time. We have been living and working in this country for many years and we pay our taxes. In the files of the Saint-Bernard people you will find wage slips, income tax declarations, old documents giving leave to stay. There are also passports and visas issued by the consulates of our countries of origin.

At the beginning of our struggle, they tried to label us as people who are underground. But they couldn't: the authorities of this country have known us for a long time. Now we feel that we have taken a step forward: even the media no longer talks about people who are underground, but of *Sans-Papiers*. The fact that we've been seen on TV, that we've been interviewed in the press, I think this has helped people to understand that we've been here for years, that we haven't killed anyone, and that we are simply demanding the piece of paper which is our right, so that we can live decent lives.

In my view, our struggle also says a number of things about the difference between the model of integration in the Republic and the model which prioritises respecting our founding cultures. I think that we have understood, and maybe helped others to understand, that it isn't a question of one model or the other, but of finding a balance between the two. I have understood this by also thinking about my origins, about the culture of my ethnic group. I am from the Serere ethnic group. My first name is typically Wolof, and it's a Tiado first name. In Africa, the majority of first names are either Christian or Muslim. When you are a Christian, you are called either Paul or John, and when you are a Muslim, you are called Ali or Mohammed. A Tiado first name is the first name of someone who is neither Christian nor Muslim. We have resisted all attempts to convert us, whether

to Christianity or to Islam. Our resistance is so legendary that if a Serere says he is a Muslim to a Peul or to a Toucouleur, it will provoke a sceptical response: "Oh my, the Islam of Sereres. Hmm..." In short, we are non-conformist. But our experience has also taught us to live in a pluralist society.

When you want to live in a country there is a basic minimum not only of rules to abide by but also of effort to make: to learn the language, to fit into the social and institutional fabric of the society, and not to be satisfied with community education structures for the children but for them to go to the State schools of the country in which their parents live and work. On the other hand, there must be in this country a minimum of respect for our cultures of origin. Nobody forces French people who have lived in Senegal for a long time to dress like the Senegalese. And it is not because we live in a country where women are keen to wear trousers that we must decree that women who put on their African cloth and who wear the scarf cannot integrate. A bottom line must be firmly established on both sides: a minimum of will to integrate, a minimum of respect for our cultures of origin. As soon as these two pillars are firmly established, everyone can find their own balance: it will not necessarily be the same for each person. But balance will be found along this middle way which can be reached largely by consensus.

Original French version published in Politique, la revue, n°2 October, 1996.

The Sans-Papiers—A Woman Draws the First Lessons. The New Movement of Asylum Seekers and Immigrants without papers in France. English Translation: Selma James, Nina Lopez-Jones, Helen West. Crossroads Books, 1997.

Madjiguene Cissé is a teacher, activist and was in the 1990s the spokeswoman of the Sans-Papiers movement in Paris. She returned to Dakar, Senegal in 2000.

HOW TO TALK WHEN NO ONE WANTS TO LISTEN?

Reflections on moments from the struggle for migrant liberation, seen through the eyes of a Polish-Spanish migrant in search of strategies for a global revolution based on love.

Movement is in our blood

My great-grandparents were Cossack refugees from the Ukraine. My grandparents were refugees in their own country—the Nazis knocked down their houses and banned them from returning to their village. My parents also migrated many times, and always for work: to Sweden, France, and then to Spain.

Actually, we all migrated there, searching for a better life. We were denied political asylum in Canada. So we stayed halfway there, on this side of the water. Spain was only going to be a stop or a trampoline to “the best of all possible worlds”. In any case, my parents thought that it was going to be much better than post-socialist Poland for a family of four that had no place to live. We returned to Poland after five long years of exploitation of the bodies and minds of my parents who, although university graduates, were forced to work precariously in the black market, serving the needs of Madrid’s submerged economy.

I could never part with my Spanish cultural identity. After many years, I decided to go back to Spain to finish my education and improve my language skills, among other things. There, thanks to the Theatre of Listening¹ and the cultural Platform A Desalambrar, I had the possibility to participate in a process of political and artistic reflection that is still actively developing. Through a collective process we tried to respond to the reality around us. For migrant people, it was a tremendously cruel reality. I became involved, because despite already being in possession of a European citizenship, I have always identified with this underprivileged part of society.

The appalling silence and indifference of the good people

We started to study the reality: street raids, disappeared family members in prisons for foreigners, unnamed exploitation, Networks

1 A political and social form of theatre, based on the traditions of the Theatre of the Oppressed, actualised to fit current times.

of human trafficking. People being deported with incredible violence. And worst of all: the silence of the people. “Why is nobody talking about this?”, we asked ourselves. Because silence is so comfortable, we are accomplices in this crime.

We felt that we had to respond to so much evil. But, among other things, I feel that we wanted to do something and not be those indifferent people whose silence **Martin Luther King** talked about so many years earlier. We organised a day of solidarity that lasted 24 hours, with street actions, conferences, workshops, and testimonies of migrants. At night we held a vigil of around 80 people in front of the detention centre of Aluche, in Madrid. I will never forget those cries of “freedom!!!” from inside, behind the jail bars.

But our gesture of solidarity unleashed a violent response. It was comprehensible, considering the situation in which people were being held is one of unbearable violence. They set a sheet on fire and then pulled it out of the window. We don’t know what happened inside, but maybe the guards beat them. If the prisoners rebel, they are usually punished—not given dinner, or banned from going out to the yard, or their football is taken away. And often, they are also beaten.

We needed to rethink our approach, and we found a very attractive option. We copied an action called Circles of Silence that was invented by the Franciscan Order of Toulouse in 2007 and that, independent of them, had spread massively to many other places. The circles are present in more than 180 places in France and in other European and African countries.

More than 10,000 people take part in these actions. They are of different nationalities, with and without papers, atheists, believers, people of different faiths and political ideologies. They are united by the fact that they do not want to be indifferent in front of that crime, manifesting their conviction with

a protest action based on the principle of non violence. In a public square of their cities or villages, they stand in a circle in silence. Instead of protesting with shouting, noise or movement, they stop for one hour and shout with their silence: *No laws against migrants!; Foreigner, my brother!; No more deaths at the borders.*

Each circle organises independently and freely. There is no common coordination, although there have been some national meetings in France and Spain. In the first half of 2015, we celebrated the news of the creation of new iterations in Donostia (Basque country), Málaga, Ceuta and Melilla; these last two are Spanish cities on the African continent.

I will tell Europe about the hell in Poland

Having returned to Poland again, I thought I had left the problems related to the degrading treatment of migrant people behind in “Western” Europe. “Poles are a migrant nation, it’s us who leave the country, no one comes here”, I thought. So I concentrated on my work and for about one year did not pay much attention to the situation of migrants in Poland. But in the fall of 2012, one day I read an article in the largest daily paper with the title, *I will tell the whole of Europe about the hell in Poland*. It was a letter, dictated over the phone by **Ekaterina Lemonjava**, a Georgian journalist, who was behind bars in the immigrant prison of Lesznawola. In the letter, she denounced the dramatic prison conditions in the so-called, “guarded centres for foreigners” and revealed that more than 70 people were on hunger strikes in four of the seven detention centres in Poland.

In that moment I could no longer imagine nothing was happening regarding migrants in Poland. I decided to use the tool I best knew—the Circles of Silence—and inform people in

the street about what was going on. With a few friends (some migrants, others not), we gathered in a small square in the centre of Warsaw with a sign reading “Against the anti-migrant laws”. We stood in silence for an hour, while one person stayed on the outside of the circle to speak to people who approached us. Obviously, nothing changed that day. It was just a small action. But it was the beginning of a path that we continue to walk on, and that I would like to share with you briefly.

That was the beginning of a protest action that continued once a month, the first Saturday of each month at 3PM. We continued for nearly three years, with an average three or four people participating, sometimes up to fifteen. This is a very small amount compared to the crowds in other countries, where the Circles are usually formed by 30 to 100 people, even 200.

I was not part of the support group for the prisoners on hunger strike. It had formed out of autonomous struggle movements, its members doing everything possible to attract attention to the strike, including putting pressure on the media to publish Ekaterina’s letter. While later we combined forces and continue to work together today, at the moment me and my friends followed a parallel path of struggle based on art and dance. Marina, with whom we had initiated the Circle of Warsaw, and who has years of experience of doing cultural work (especially Caucasian dances inside the prisons), decided to use her contacts to enter the “Polish hell”, suggesting to the ventre managers a dance performance inside the detention centres. That is where everything began.

As for the outcomes of the 2012 hunger strike, the migrants who protested were beaten up by the border guards who administer the migrant prisons. The hunger strike lasted three and a half weeks. Ekaterina, who had initiated the strike, was deported despite a pending investigation into the border guard’s abuse

The poster of the movement calls for action

of authority, along with other defendants who put the Polish authorities on the stand. The investigation was adjourned a year after the strike, in October 2013.

We are part of the universe

Simultaneously, from the year 2012 on, autonomous migrant movements started to appear in Europe. I had the chance to meet many of these people in person.

As part of our dance project, we entered many Polish immigrant prisons and danced and sang with the people inside. We also gave out letters of solidarity and flyers informing the people inside about our Circles. One of these papers got to Ekaterina, who contacted me after her deportation. From one Skype call to the next, we became closer and closer friends,

and decided to continue working together.

She decided to write about her migrant life and her struggle behind the bars. Her book, *Number 56, or Remember, my name is Ekaterina* will be published in the near future in Polish and Georgian. If you wish, it could one day be published in your language too. One only needs to organise, which, as Dr. House said, is “not easy but it’s simple”.

We shared dreams for the future. In search of autonomous movements, Ekaterina, a few friends from the platform *A Desalambrar* and I came together to create the International Day of Fasting in Solidarity with Migrants, on December 18, 2013. It’s an international day of fasting with friends who struggle on the Mexican border, with Tunisian mothers, with an independent refugee movement in Australia, with many people in many locations on the planet, and we continue to organise it every year.

We collaborate with autonomous movements, like the group *No Borders Warsaw*, to organise *The Anti-Frontex Days* to protest against the EU border agency. Frontex’s main office is situated in the centre of Warsaw, so we feel compelled to act. We have denounced and will continue to denounce the deaths at Europe’s borders. We hope that in this way, a more serious dialogue about migration could come about in Poland: a consumer society enslaved by neo-liberalism, based on patriarchy, with an extreme right government, which every day becomes more nationalist.

Our fight is based on art, on self-directed struggle, and undoubtedly on friendship. We will not stop, we will continue to work to build ties and relationships of solidarity with all the people of this world, migrants or not. We work to transform the suffering of millions of enslaved and disparaged people, and the silence in response to their suffering, into policy based on the law of love. Our respect, to that within us which is eternal, and that which we search for when we look beyond

ourselves, cannot be taken away from us with any law. We are all part of a human family, and ultimately, as Ekaterina says, “we are part of the universe”.

“I myself am my own passport”, said **Napuli Paul Langa** of the Berlin refugee protest movement, when in 2013 she spoke at the United Nations Office in Vienna after having jumped over one of these illegal (illegal, as they are inhumane) borders. In that same office, Ekaterina told all of Europe and all of the world what had happened in Poland.

We will continue to be inspired by brave women and men who love liberty and life. Look as we might, the only thing we can see are human beings with their unalienable rights, with their hearts as their only flag.

I will leave you with this hope and with a haiku that crosses borders, to put an end to borders, and those between the concepts of me and you. It is a sum of all we have learned from our teachers, migrant people forced into illegality.

Papers.

Search in my eyes.

There you will find, one day, way back a passport that will take you home

*More information about Ekaterina Lemonja-va’s book at www.nr56.pl, The International Day of Fasting in Solidarity with Migrants at 18dsolidarity.wordpress.com, The Anti-Frontex Days at migracja.noblogs.org and the Spanish platform *A Desalambrar* at plataformaa-desalambrar.wordpress.com.*

Zuzana Gawron is a migrant, precarious worker, Spanish lecturer and translator. She lives in Warsaw, travelling quite often to collect stories of people who entered the Fortress Europe.

Ihmiset eli litania välinpitämättömyyttä vastaan

On kovaa kestää ihmisten katse
jotka ajattelevat että pitäisi jättää se
Ihmiset jotka kysyvät kuka on syyllinen
Ihmiset jotka ajattelevat lukeneensa paljon Sabatoa
lukeneensa paljon Sartrea
Ihmiset jotka huolehtivat omista asioistaan
Ihmiset joiden mottona on "jokainen omillaan"
Ihmiset jotka ajattelevat "ei se mitään"
Ihmiset jotka lohduttautuvat sanomalla "maailmassa on pahempia asioita"
Ihmiset jotka sanovat että miehet eivät itke
Ihmiset jotka tietävät että stressi on laiskojen tekosyy
Ihmiset jotka vakuuttavat että hellyys on heikoille
Ihmiset jotka ajattelevat että masennus on häviäjien ongelma
Ihmiset jotka ajattelevat että hyvin tehty työ ei kaipaa kiitosta
Ihmiset jotka ajattelevat että surullista ystävää ei pidä häiritä
Ihmiset jotka ajattelevat että alkoholisti "ansaitsee sen"
Ihmiset jotka pahastuvat hänen hajustaan kulkiessaan ohi
Ihmiset jotka ajattelevat että jokainen narkomaani on vastuuton egoisti
Ihmiset jotka ajattelevat että lapsi unohtaa kaiken
Ihmiset jotka vakuuttavat parasta olevan ettei kukaan saa tietää
Ihmiset jotka ajattelevat ehkä ymmärtäneensä väärin
tuon oudon hellittelyn isältä tyttärelle
Ihmiset jotka ajattelevat että ei ole niin kauheaa lyödä lasta rangaistukseksi
Ihmiset jotka kävivät siellä mutta eivät kuulleet mitään
Ihmiset jotka uskovat että aika on rahaa
Ihmiset jotka ajattelevat että rahalla saa kaikkea
Ihmiset jotka pitävät epäoikeudenmukaisena lapsen vaatimuksia, koska "siltä ei puutu mitään"
Ihmiset jotka eivät ymmärrä tuntemattoman itsemurhaa: hänellä oli kaikkea – hyvä työpaikka,
hieno talo, auto uusinta mallia
Ihmiset jotka huolestuvat Persianlahden sodasta
mutta eivät huomaa kyyneliä naapurin silmissä
Ihmiset jotka ajattelevat että köyhyys on alikehittyneiden maiden ongelma
Ihmiset jotka sanovat että almut eivät poista maailman kurjuutta
Ihmiset jotka uskovat että "nuo jutut eivät kuulu meidän maahamme"
Ihmiset jotka uskovat ettei terroristeilla ole sielua
Ihmiset jotka unohtavat että he myös ovat jonkun lapsia
jonkun vanhempia
Ihmiset jotka ajattelevat että yhteiskunta toimii parhaiten
kovalla kurilla
Ihmiset jotka kunnioittaakseen yksityisyyttä
kulkevat ohitse
Ihmiset jotka ajattelevat, ovat mieltä, vakuuttavat, sanovat,
mutta katsovat paremmaksi olla katsomatta, kuulematta, puhumatta
Ehkä olisi parempi että ihmiset lakkaisivat ajattelemasta
ja yksinkertaisesti alkaisivat tuntemaan

Tanya Tynjälä

La gente o letanía contra la indiferencia

Es duro soportar los ojos de la gente
que piensa que debería dejarlo
La gente que se pregunta quién tiene la culpa
La gente que piensa que leyó mucho a Sabato,
que leyó mucho a Sarte.
La gente que se ocupa de sus propios asuntos
La gente cuyo lema es “cada quien con su vida”
La gente que piensa que “no es para tanto”
La gente que consuela diciendo que
“hay peores cosas en el mundo”
La gente que dice que los hombres no lloran
La gente que sabe que el stress
es una excusa de perezosos.
La gente que asegura que las caricias
son para los débiles
La gente que piensa que la depresión
es un problema de perdedores
La gente que opina que el trabajo bien realizado,
no necesita cumplidos
La gente que piensa que es mejor
no perturbar al amigo que se ve triste
La gente que piensa que el alcohólico “se lo merece”
La gente que se ofende con su olor
al pasar por su lado
La gente que piensa que todo drogadicto
es un irresponsable egoísta
La gente que piensa que un niño lo olvida todo
La gente que afirma que es mejor que nadie lo sepa
La gente que piensa que quizá malinterpretó
esa extraña caricia del padre a su hija
La gente que piensa que no es tan malo
golpear a un hijo como castigo
La gente que pasó por allí pero nunca escuchó nada.
La gente que cree que tiempo es oro
La gente que piensa que el dinero todo lo compra
La gente que considera injusto
los reproches del hijo al que “No le falta nada”
La gente que no entiende el suicidio
de ese desconocido que lo tenía todo:
un buen trabajo,
una buena casa,
un coche último modelo
La gente que se preocupa por la guerra del Golfo,
pero que ignora las lágrimas en los ojos del vecino
La gente que piensa que la pobreza es un problema
de países subdesarrollados

La gente que dice que una limosna
no solucionará la miseria del mundo
La gente que cree que “esas cosas no pasan en nuestro país”
La gente que piensa que los terroristas no tienen alma
La gente que olvida que ellos también son
los hijos de alguien,
los padres de alguien
La gente que piensa que la mejor solución
para que la sociedad funcione,
es la mano dura
La gente que en nombre del respeto a la privacidad,
solo pasa de lado
La gente que piensa, opina, asegura, dice,
pero prefiere no ver, no oír, no hablar.
Quizá sería mejor que la gente dejara de pensar
y simplemente empezara a sentir.

Tanya Tynjälä

Tanya Tynjälä es escritora, profesora de lengua y cultura española y francesa. Vive en Finlandia y está haciendo un doctorado en la Universidad de Helsinki en la Facultad de Humanidades en filología francesa.

Tanya Tynjälä on Perussa syntynyt kirjailija, ja espanjan ja ranskan kielten ja kulttuurin opettaja. Tällä hetkellä hän asuu Suomessa ja suorittaa filosofian tohtorin jatko-opintoja Helsingin yliopiston humanistisessa tiedekunnassa pääaineenaan ranskalainen filologia.

CHALLENGING ITALIAN IMMIGRATION CONTROL—EXPERIENCES FROM THE ROME LAW CLINIC

Seven years ago, lawyers and law students in Rome started a law clinic to support migrants. Three activists who visited Helsinki in April, lawyer and scholar **Enrica Rigo**, lawyer **Jacopo Di Giovanni**, and PhD-student **Carlo Caprioglio**, discussed detention centre protests, the situation of migrant movements in Italy, and the meaning of recently founded hot spots.

The Rome Law Clinic provides legal support to migrants. It was formed in 2009-2010 as an experiment inside the university of Roma Tre, within the wake of two social movements active in Italy at the time.

One was the student movement and the researchers' movements protesting against neoliberal reforms of the university. In this respect, the idea behind the law clinic was to organise a new model of horizontal teaching and knowledge production.

The second was an anti racist protest that occurred in Rome in 2009, against the so called 'security package', which was a law reform proposed by the racist Northern League party. The proposal included the extension of detention times and the introduction of the crime of illegal immigration, punishable by high fines and immediate expulsion.

The idea behind the legal clinic was first of

all to politically address the university system, but eventually it also became a political experience within the anti-racist movement. The clinic itself functions as an observatory for the recurrent crisis that Italy has faced since the Arab spring of 2011 until now.

Rome can be considered a frontier within Italian territory, as it functions as a transit point for a lot of migrants who arrive in Italy and who try not to be identified in order to move towards Northern European countries like Sweden and Finland. Nowadays there is a squatted building in Rome, the Salaam Palace, which is a solidary centre for migrants who come and pass along. The second reason for Rome being a frontier is the fact that a major detention centre, Ponte Galeria, is located there.

Lawyer and scholar **Enrica Rigo**, one of the initiators of the law clinic, explained that the

law clinic became an important connection for different anti-racist advocates.

“We have, for example, on several occasions worked with the anarchist collective Rete no-Cie, as well as with Sant’Egidio¹. This might sound strange because they are a religious actor, but they are very present inside the detention centre and they were also doing political work,” Rigo said.

“For example, when a new law that increased the length of detention for asylum seekers was passed in September, people working in the centre advised migrants not to apply for asylum. The consequence for that was deportation, as they were already inside the detention centre ready to be deported, and if you don’t ask for asylum you don’t have any chance. Our allies in that situation were the people from the Sant’Egidio community, because they understood that it was better to advise the migrants in a different way. Thus they were taking a political position.”

The detention centre as a place of resistance

Carlo Caprioglio, one of the PhD-students active in the clinic, explained that the number of detention centres has decreased during the last years in Italy. Before there were 13 and now there are only five, the most important one being in Rome. Ponte Galeria in Rome was the biggest in Italy until 2015 when it was transformed into a female detention centre due to a protest inside the centre by its male detainees.

In spring 2016, the central administration in another city, Bari, had to close big parts of the detention centre because detainees inside destroyed parts of the building. Similar things have happened in other cities as well, such as Turin and Milan.

Both Carlo and Enrica emphasised that detention centres can be spaces of resistance.

“The [antiracist and migrant solidarity] movement has addressed detention centres many times as a site of protest, but I think the biggest change arrived from inside, when the migrants themselves were able to protest. They also paid a big price for the protest. They went through criminal procedures for that and also deportation, but at least some detention centres have been closed,” Enrica concluded.

Jacopo Di Giovanni, the other lawyer from the clinic, explained that detention centres were closed without even notifying lawyers. People who were deemed not too dangerous for the public were released, while others were transferred to other centres.

“In Italy, if they can’t deport you, they tell you to leave by yourself—deport yourself. Most often it is not possible because people don’t have a passport or documents, but they are released with an order to leave the country.”

On the other hand, it is very difficult to get organised inside the detention centres. This primarily has to do with the fact that there are few people inside and most stay only a short time, so it’s difficult to build strong connections. Jacopo compared this to normal prisons where prisoners with life sentence have plenty of time to organise.

Enrica pointed out that lately there has been more political awareness inside the centres. She spoke about a Nigerian woman who had been detained for four months, but had done a great job in talking with the other women and organising networks of awareness inside the centre. Now they have created functional strategies of resistance which proved to be effective during the last deportation attempt, with finally only one person deported. This was achieved because there was an established solidarity network inside the centre that was able to communicate with the outside.

1 An international Christian community that is officially recognised by the Catholic Church, it claims 50,000 members in 70 countries.

Another important political experience relates to transformations in the refugee reception centres. In Rome, a new political experiment is the Network of Reception Centre Workers, a collaboration of workers, volunteers and migrants, which demands both workers' rights for those working precarious reception centre jobs, and changes in the management of the centres.

The decline of migrant protests

The political situation has changed somewhat in Italy during the last decade. In the 1990s and early 2000s there was a strong migrant movement and big demonstrations.

"I remember that in 2004, there were 40,000 migrants protesting in the streets of Rome, a high number for any country. The last big demonstration in Rome was in 2009. Another important protest occurred in Rosarno, when riots occurred after racists attacked migrant workers," Enrica said.

According to Enrica, the reason for the decrease in migrant mobilisation in Italy is due to a change in the management of public order: since 2011, the approach to the management of public order has been more "humanitarian". A lot of residence permits for humanitarian reasons were issued because of the crisis in North African countries in 2011. Humanitarian permits have since been issued for all kinds of reasons: for dreadful working conditions, for people rebelling in the south of Italy, and for people working in the agricultural sector.

These humanitarian permits do not give access to social services, housing or education. No proper integration programs for migrants with these permits exists. Those who are not able to find decent employment are practically left without any basic rights. For these reasons, many migrants try to move on to other European countries.

"Of course I'm not against giving residence permits to migrants," Enrica pointed out.

"But I think that this could be understood as a way to keep the level of conflict low, and it worked. I believe that's why there isn't a movement anymore, why migrants don't mobilise much for the residence permits," Enrica explained.

New strategies have been invented to control migrants' actions and mobility. Before it was possible to be officially registered as a resident of a squat, but not anymore. It has been estimated that more than 20,000 people live in squats in Rome. Not being able to have an official address is a way of controlling public order—of controlling migrants' mobility by different means.

"We are in period in which it's difficult to understand what's going on, because the management of public order is inventing a lot of strategies," Jacopo concluded.

No unitary logic behind policy

The border crisis has, among other things, led to Italy accepting the idea of 'hot spots', three of which have been established in the Sicilian towns of Pozallo, Lampedusa and Trapani, with a coordination centre in Catania. In these special centres, arriving refugees are divided and selected, with some presumed to be possibly eligible for asylum on the basis of their nationality, while others are not. However, in practice, everyone has a right to access the asylum process.

Due to this, the creation of the hot spots resulted in an institutional clash, when the vice-minister of interior issued an order to the border police stating that everyone has the right to ask for asylum.

"In a way he admitted that they were *de facto* doing something illegal, so it was really strange. But this also made it clear to me that there is not a clear unique rationale behind

what's going on. I think this is important to take into consideration," Enrica said.

Another function of the hotspots was to insure that everyone is identified. Whether or not the hot spots have actually increased the number of identified migrants is still unclear, as they have not been working long enough.

National stereotyping

When the Law Clinic started in 2009, half of their cases were expulsion orders. People who had lost their permits had two options: either being detained, or staying illegally in the country.

"Now we haven't seen an expulsion order for months. According to lawyers, the detention centre has actually become a place for people who have come from jail. These people have been released from jail and placed in a detention centre to be deported. However, they will probably not be deported, as they have not been identified in jail, and will not be identified in the detention centre either," Enrica said.

The detention centres are also used as second hotspots for some nationalities. For example, most of the detained women are Nigerians intercepted at sea who actually should be sent to reception centres for asylum seekers, but who are detained instead.

"This is terrible to say. Sometimes court orders justify detention based on the idea that these Nigerian women run the risk of being trafficked, which I find very racist and sexist," Enrica commented. "It's as if just being Nigerian means running the risk of ending up in the street as a prostitute. Of course we appeal against these kinds of decisions because they are unreasonable, but normally these appeals will be decided on in one year, so it's not that effective."

The administration follows different strategies with different nationalities. Nigerian people are often not considered to be refugees and are instead perceived as "illegal migrants",

while other nationalities are considered to be at risk, for example people originating from the Horn of Africa, Afghanistan, Iraq and Syria, Jacopo said.

Another reason asylum seekers end up in detention is the way asylum applicants are questioned, Jacopo explained.

"If you say that you have come to Italy to ask for asylum, it means that you are treated as an asylum seeker, while if you say that you have come to look for a job you can be detained. The trick is that the first question on the application form is 'Do you want to work in Italy'? And you think *maybe*, after which you are classified as an economic migrant and channelled somewhere else. For example, none of these Nigerian women understood this and ended up in the detention centre."

Migration has not increased

Enrica explained that even though the number of asylum seekers has increased a lot during the last years, the actual amount of people migrating to Italy has not necessarily increased.

"In 2015, 150,000 refugees arrived in Italy by boat. It's a quite high number, but it's not such a big number for Italy. Before 2011, Italy used to allow a quota for work visas of around 150-160,000 people per year, so more or less the same amount as refugees arriving today. In many cases these are the same people. As they are not allowed to enter as workers anymore, they enter by other means."

Rigo, Di Giovanni and Caprioglio spoke at a discussion organized on April 4, 2016, by the Free Movement Network in Helsinki.

Olivia Maury is active in the Free Movement Network and is a member of the organising collective of the Helsinki Feminist Forum, FemF.

TERVETULOA HELSINGIN ANTIRASISTISEEN LGBT-KAHVILAAN

LGBT-café on kerran kuukaudessa Helsingissä järjestettävä epäkaupallinen kahvila seksuaali- ja sukupuolivähemmistöihin kuuluville ihmisille. Kahvila on suunnattu ensisijaisesti pääkaupunkiseudun turvapaikanhakijolle, pakolaisille ja siirtolaisille. Kahvilassa Suomeen vastikään saapuneet ja paikalliset voivat kohdata ja tutustua turvallisesä ympäristössä. Tarkoituksena on luoda tila, jossa kaikki voivat tuntea itsensä tervetulleeksi erilaisista taustoista riippumatta ja kielimuurista välittämättä.

Kahvilaa alkoi järjestää tammikuussa 2016 joukko antirasistisia queer-aktivisteja, ja sittemmin järjestäjäjoukkoon on tullut mukaan kahvilassa käyneitä turvapaikanhakijoita. Ensimmäisen kahvilan osallistujamäärä löi järjestäjät ällikällä, sillä paikalle ei uskallettu varsinkaan ensimmäisellä kerralla odottaa kovin paljon osallistujia. Pieni galleriatila täyttyi kuitenkin nopeasti ja osallistujien määrä kasvoi illan aikana reilusti yli kolmeenkymmeneen!

Helsingin HLBTQ-väelle suunnatut tapahtumat ja tilat, kuten homobaarit ja -yökerhot, ovat enimmäkseen kaupallisia. Paikat ovat kalliita, eivätkä monet niistä kelpuuta vastaanottokeskuksen henkilökorttia henkilölistydistukseksi – tämä sulkee yökerhojen ovet turvapaikanhakijoilta. Muita huolia ja ongelmia, joita on noussut esiin keskusteluissa turvapaikanhakijoiden kanssa, ovat kiusaa-

minen vastaanottokeskuksissa, vaikeus tutustua suomalaisiin ja huoli siitä, että joutuu siirretyksi pois Helsingistä, jonne moni on ehtinyt luoda turvaverkoston ja ystävyysuhteita.

Kahvilailloissa ei ole ollut suunniteltua ohjelmaa, vaan ajatuksena on ollut yksinkertaisesti viettää aikaa yhdessä ja huolehtia siitä, että kaikille löytyy juttuseuraa. Tunnelma on aina lämmin ja iloinen, ja kävijöiltä saatu palaute on ollut positiivista. Kahvilassa kerrotaan myös muista HLBTQ-tapahtumista ja -paikoista Helsingissä.

Tapahtuman taustalla ei ole mitään järjestöä. LGBT-café on osoittanut, ettei tällaisen tapahtuman järjestäminen vaadi suuria resursseja, byrokratiaa tai aiempaa kokemusta. Saatujen lahjoitusten ansiosta kahvila on voitu pitää tarjoiluineen ilmaisena kaikille osallistujille. Osallistujien suuri määrä ja positiivinen palaute on osoittanut, että tällaiselle toiminnalle on tarvetta, ja toimintaa onkin tarkoitus jatkaa säännöllisesti ja kehittää eteenpäin.

Lisätietoa toiminnasta: lgbt_cafe@riseup.net

WELCOME TO THE ANTI-RACIST LGBT CAFÉ IN HELSINKI

LGBT-café is a non-commercial event organised once a month in Helsinki, for sexual and gender minorities. The café is targeted at asylum seekers, refugees and migrants living in the capital region. At the LGBT-café events, newcomers and locals can meet and get to know one another in a safe environment. The café's goal is to create a safe space, where everyone feels welcome regardless of their different cultural or linguistic backgrounds.

The café events were first organised in January 2016 by a group of anti-racist, queer activists. Asylum seekers soon numbered amongst the café evening participants and continue to do so. Café organisers were blown away by the number of participants at the first cafe event, as not many were initially expected. The small gallery space where the events are held was quickly filled, and over the course of the evening there were more than 30 participants.

Other places and events in Helsinki aimed at the LGBTQ community, such as gay bars and nightclubs, are more commercial. These places are often expensive and many do not accept reception centre ID cards as valid proof of identity, which means that nightclub doors are closed to asylum seekers. Some other concerns and issues that have been raised in discussion with asylum seekers are: instances of bullying at the reception centres,

the difficulty of getting to know Finns, and the worry about having to move away from Helsinki where many have already established friendships.

The café evenings do not have a set agenda, rather, the idea is to simply spend time together and make sure that everyone finds someone to talk to. The atmosphere is always warm and happy, and the feedback received from participants has been positive. Participants can also find out about other LGBTQ events and places in Helsinki.

There is no one organisation behind this event, rather the LGBT-café has demonstrated that coordinating this type of event does not require vast resources, dealing with excessive bureaucracy or previous experience. Due to generous donations, the café has so far been offered free of charge to all participants. The large number of participants and positive feedback received has proven that there is a need for this type of event and it is intended that the café will continue to be regularly organised and developed.

For more information about the café's activities please contact: lgbt_cafe@riseup.net

VAPAA LIIKKUVUUS -VERKOSTO

Vapaa liikkuvuus -verkosto toimii siirtolaisten oikeuksien puolesta yhdessä siirtolaisten kanssa. 2000-luvun alusta lähtien se on kampanjoinut lähinnä pääkaupunkiseudulla karkotuksia vastaan ja turvapaikanhakijoiden oleskeluoikeuden puolesta sekä puolustanut romanisiirtolaisten oikeuksia. Keväästä 2016 lähtien verkosto toimii Helsingin lisäksi myös Tampereella.

Mukaan toimintaan?

Toimintaamme voi tulla mukaan kuka tahansa, joka on kiinnostunut siirtolaisten oikeuksien ajamisesta. Toimimme hyvin monin eri tavoin, joten kaikenlaiselle osallistumiselle on

tarvetta – tapahtumien suunnittelemisesta paperittomien ja turvapaikanhakijoiden avustamiseen arjen kamppailuissa.

Tarvitsemme toimintaamme myös eri alojen osaajia kuten oikeustieteilijöitä, terveysalan ihmisiä, tietotekniikan ja eri kielten osaamista. Jos sinulla ei ole mahdollisuutta osallistua aktiivisesti verkoston toimintaan, mutta voit ajoittain tarjota erityisosaamistasi verkostomme tai vaikeassa tilanteessa elävien siirtolaisten tukemiseen, ota yhteyttä.

Mukaan pääset lähettämään sähköpostia osoitteeseen vapaaliikkuvuus@gmail.com ja kertomalla lyhyesti kuka olet ja miksi haluat mukaan. Liitämme sinut verkoston tiedotuslistalle, jossa saat tietoa toiminnastamme, kokousajoisista ja ajankohtaisista siirtolaiskysymyksistä.

Coffee Without Borders

Coffee Without Borders on Vapaa liikkuvuus -verkoston ja Helsingin sosiaalinen oikeudenmukaisuus -yhdistyksen viikoittain järjestämä maksuton kahvila, jossa siirtolaiset ja heidän tukijansa kohtaavat. Vietämme aikaa vapaan seurustelun merkeissä ja suunnittelemme yhteistä toimintaa. Ohjelmassa on ajankohtaista tietoa siirtolaisten oikeuksia koskevasta lainsäädännöstä ja kamppailuista.

Kahvilaan sekä sen pyörittämiseen ovat kaikki tervetulleita riipumatta siitä, mitä passissasi lukee tai onko sinulla passia lainkaan. Haluamme tehdä kahvilasta turvallisen tilan kaikille, nuorille, vanhuksille, lapsille, aikuisille, kaikille sukupuolille ja sukupuolisesti suun-

tautuneille, sosiaaliseen statukseen ja uskontoon katsomatta. Tila on päihtetön eikä siellä saa valokuvata. Rasismia ei kahvilassa suvaita.

Kahvila pidetään keskiviikkoisin klo 18–20 osoitteessa Kaarlenkatu 15, Helsingin Kallion kaupunginosassa. Huomaathan kesä- ja joululomatauon. Tarkempaa tietoa kahvilan ohjelmasta saa Facebookissa julkaistavista tapahtumista Vapaa liikkuvuus -verkoston sivulta www.facebook.com/vapaaliikkuvuus/.

Kahvilaissa voit nykäistä ketä tahansa verkostolaista hihasta ja kysyä lisää.

Tervetuloa mukaan!

Lahjoitukset ja kannatusjäsenyys

Oikeudet ilman rajoja ry. auttaa heikkoon asemaan joutuneita siirtolaisia kuten turvapaikanhakijoita, paperittomia ja romanisiirtolaisia. Käytämme lahjoitusvarat joko suoraan tukeen kuten terveydenhoitokuluihin, oleskelulupamaksuihin ja ruoka-avustuksiin tai kampanjointiin siirtolaisten oikeuksien puolesta.

Pienikin lahjoitus on tarpeen. Lahjoitukset teet helpoiten tilisiirrolla yhdistyksen tilille. Voit tehdä kertalahjoituksen tai lahjoittaa pienen summa kuukausittain (esim. 5-50 euroa). Käytäthän viitenumeroa.

* Tilinumero: Aktia FI03 4055 0010 7993 16

* Viitenumero: 33019

Yhdistyksen vuosittainen kannatusjäsenmaksu on 50 euroa, vähävaraisilta 20 euroa. Kolmen vuoden jäsenyys maksaa 100, viiden vuoden jäsenyys 200 ja ainaisjäsenyys 500 euroa.

* Tilinumero: Aktia FI03 4055 0010 7993 16

* Viitenumero: 33035

* Viestikenttä: Nimi, osoite ja sähköposti.

Lisätietoa kannatusjäsenyydestä ja rahanke-
räsluvasta saat verkoston nettisivuilta
www.vapaaliikkuvuus.net/osallistu2/

Neuvonta

Etkö tiedä, kuinka työlupaa haetaan Suomesta käsin? Oletko saanut kielteisen turvapaikkapäätöksen ja pelkääät käännytystä? Oletko epävarma siitä, kuinka haet opiskelijan jatkolupaa? Haluatko tietää, miten perheside on määritelty Suomen ulkomaalaislaissa? Tuntuuko, ettet osaa täyttää maahanmuuttoviraston lomakkeita?

Vapaa liikkuvuus -verkosto antaa neuvontaa ulkomaalaisille joka keskiviikko klo 17 - 19 osoitteessa Kaarlenkatu 15, Kallio, Helsinki.

Tarvittaessa vastaanottoa voidaan pidentää. Voit joko tulla suoraan paikalle tai olla etukäteen yhteydessä vapaaliikkuvuus@gmail.com.

Tehokkaimman neuvonnan saat, mikäli tuot tapaukseesi liittyviä asiakirjoja mukanas.

Mikäli et pääse paikalle keskiviikkoisin, ota yhteys puhelimitse ajan varaamiseksi p. 0402410662. Jos emme voi heti vastata soitamme sinulle takaisin.

FREE MOVEMENT NETWORK

The Free Movement Network is committed to advancing migrants' rights together with migrants in Finland. Since the early 2000s it has campaigned against deportations,

for asylum seekers' residency rights, and for the rights of Roma migrants mainly in the Helsinki region. Since spring 2016, the network has activities also in Tampere.

Free advice for foreigners on Wednesdays

Do you know how to get a work permit in Finland?

Did you receive a negative asylum decision and are afraid of deportation?

Are you unsure about how to apply for a student permit extension?

Do you want to know how family ties are defined in the Finnish Aliens law?

Do you find it difficult to fill out the Immigration Office's forms?

The Free Movement Network gives advice to foreigners every Wednesday from 5 pm to 7 pm (17:00-19:00) at Kaarlenkatu 15, Kallio, Helsinki. The counseling hours may last longer if necessary. You can arrive directly to the counseling or you can contact us beforehand by emailing vapaaliikkuvuus@gmail.com. We can best advise you if you bring along the documents related to your case.

If you cannot make it on a Wednesday, please call us to reserve an appointment on 040 241 0662. If we are not able to answer immediately we will call you back.

Our aim is to give free, reliable and up-to-date information concerning the Finnish

Aliens law and the practices of treating foreign citizens. We particularly advise foreign citizens on applying for residence permits in order to prevent becoming undocumented. If necessary, we can consult a lawyer or direct you to legal counseling.

Our counseling is given by migrant rights' activists as voluntary work. We have no ties to the immigration administration or other authorities. Friends, relatives and supporters of foreign citizens are also welcome to ask about and discuss matters related to migration. We are not able to look for apartments or jobs, but we give advice on how to do this.

The main languages of communication are English and Finnish. If you inform us beforehand on interpretation needs, we try to arrange for a reliable interpreter from our own group to attend counseling appointment. We don't use professional interpreters, but rather provide this service on a voluntary basis. You can also bring your own interpreter.

All discussions during the counseling hour are confidential. We do not share any information concerning discussions with outsiders unless it is specifically agreed.

Welcome to the Coffee without Borders!

The Free Movement Network and Helsinki Social Justice Association host an open, free-of-charge café every Wednesday from 6 pm to 8 pm (18:00-20:00) at Kaarlenkatu 15 (Kallio district).

The café is meant for all those who love freedom and hate borders. You are welcome regardless of what it says on your passport or

whether you have one at all. We offer hanging out in nice company and a program (talks, movies etc.) concerning migrants' rights.

Children are most welcome!

The space is alcohol-free.

Check the opening dates and hours at www.vapaaliikkuvuus.net or at www.facebook.com/vapaaliikkuvuus.

Join Free Movement Network to advance migrants' rights and change unjust migration policies!

We act in various ways: you can participate in organising events or give practical help for undocumented migrants and asylum seekers. So all kinds of people and skills are most welcome! You can join us by emailing vapaaliikkuvuus@gmail.com and by telling briefly who you are and why you want to join us.

Support our activities by donating to our association Oikeudet ilman rajoja ry or by becoming a member. Oikeudet ilman rajoja ry (Rights without Borders) is an independent association founded in 2010 to support the work of the Free Movement Network.

Our work to help precarious migrants such as asylum seekers, undocumented or Roma migrants is funded with membership fees and donations. Even a small donation counts. Please use the reference number.

- * Recipient: Oikeudet ilman rajoja ry
- * IBAN Aktia FI03 4055 0010 7993 16
- * Reference number: 33019

You can find the instructions on how to become a support member of the association from the website of the network: www.vapaaliikkuvuus.net.

MOVIMIENTO LIBRE

¡Apúntate a la red *Movimiento Libre* para avanzar los derechos de lxs migrantes y cambiar las injustas políticas de inmigración!

Movimiento libre es una red de activistas defensores de los derechos de lxs inmigrantes. Desde principios del año 2000 hemos realizado campañas en contra de las deportaciones y a favor del derecho de lxs refugiadxs para que les otorguen el permiso de residencia. También hemos estado defendiendo los derechos de lxs migrantes romaníes. Actualmente (verano 2016) las actividades de la red tienen lugar en Helsinki y Tampere.

Contacto:

vapaaliikkuvuus.net
www.facebook.com/vapaaliikkuvuus
www.hso-ry.fi

Para conocernos:

En Helsinki tenemos dos actividades regulares: el Café sin fronteras y la Consulta sobre asuntos de extranjería para inmigrantes.

Café sin Fronteras

Todos los miércoles de 6pm a 8pm, café Oma Maa

Dirección: Kaarlenkatu 15, Kallio, Helsinki

La red Free Movement (Movimiento Libre) y la Asociación de Justicia Social de Helsinki organizan un café gratuito abierto a todo público cada miércoles de 6 pm a 8 pm en el café Oma Maa, localizado en Kaarlenkatu 15.

El café está destinado a todxs lxs que aman la libertad y odian las fronteras. Eres bienvenidx, independientemente de lo que diga tu pasaporte o incluso si cuentas con uno. Encontrarás una compañía agradable,

presentaciones y/o actividades relacionadas con el tema de la migración.

Queremos que el café sea un lugar seguro para todxs, en donde hay niñxs, ancianxs, hombres, mujeres, en el que no importa cuál sea tu orientación sexual (heterosexuales, homosexuales y lesbianas), origen, estatus social o religión. ¡Todxs son igualmente bienvenidxs!

No toleramos comportamientos racistas ni sexistas.

El espacio es libre de alcohol.

Consulta sobre asuntos de extranjería:

**Todos los miércoles de 5pm a 7pm,
café Oma Maa**

Dirección: Kaarlenkatu 15, Kallio, Helsinki

¿Sabes cómo conseguir el permiso de trabajo en Finlandia?

¿Acabas de recibir una decisión negativa de asilo y tienes miedo de que te vayan a deportar?

¿No sabes exactamente cómo pedir una extensión del permiso de estudiante?

¿Quieres saber cómo se definen los lazos familiares en la ley de extranjería finlandesa?

¿Tienes dificultad a la hora de llenar los formularios de la Oficina de Inmigración?

La red de Movimiento Libre proporciona consultas de manera gratuita cada miércoles de 17:00- 19:00 en Kaarlenkatu 15, Kallio, Helsinki.

Se trata de un servicio independiente, gratuito y confidencial el cual está basado en el trabajo voluntario de activistas. No tenemos ningún tipo de vínculo con la administración oficial de la Inmigración ni con las autoridades.

Todas las discusiones durante la hora de la consulta son confidenciales.

Email de contacto: Puedes ir sin avisar o agendar una cita de antemano sobre tu caso enviándonos un email a: vapaaliikkuvuus@gmail.com

Idiomas de comunicación: finés, inglés. También se puede ofrecer la posibilidad en otros idiomas si nos avisas de antemano para buscar un intérprete para tu idioma. ¡Ojo! No ofrecemos servicio de intérprete oficial, pero

será una persona de confianza del grupo. Si quieres puedes traer a tu propio intérprete.

Es aconsejable llevar TODOS los documentos/ permisos/decisiones que tengas para ayudarnos tener una mejor idea sobre tu caso.

Teléfono de contacto: Si no puedes ir a las horas de consulta los miércoles, puedes pedir una cita con nosotras en este número de teléfono: 040 241 0662. Si por algún motivo no podemos responderte en ese momento, te llamaremos más tarde.

Objetivo: Nuestro objetivo es ofrecer información gratuita, confiable y al día sobre asuntos de extranjería. Concretamente, asesoramos a personas extranjeras sobre cómo conseguir su permiso de residencia para evitar que no se queden indocumentadas. Si fuese necesario, podemos consultar a una abogada o dirigirte a una.

Lxs amigxs y familiares de personas extranjeras o cualquier persona solidaria es bienvenida a preguntarnos y conversar sobre estos asuntos.

No ayudamos a conseguir piso o trabajo. Pero a las personas interesadas les podemos dar pautas sobre cómo lo podrían hacerlo ellas mismas.

اهلا بك في مقهى بدون حدود !

شبكة التنقل الحر و منظمة العدالة الاجتماعية في هلسنكي يرحبون بكم في مقهى مجاني كل يوم اربعاء من الساعة ال ٦ - ٨ (20:00-18:00) مساء في Kaarlenkatu15, Kallio, Helsinki.

المقهى مفتوح لمحبين الحرية و المناهضين للحدود. نرحب بالكل من جميع الدول المعرفين و غير المعرفين منهم. نرحب بك للتمتع برفقة جيدة و برامج متنوعة (احاديث, افلام, و الخ.) متعلقة بحقوق اللاجئين.

الاطفال مرحب بهم كذلك!

لايتم تقديم المشروبات الكحولية في المقهى.

لق نظرة على تاريخ و ساعات فتح المقهى على موقعنا : www.vapaaliikkuvuus.net او على صفحتنا على الفيس بوك www.facebook.com/vapaaliikkuvuus

هر چهارشنبه ساعت ٦ كاه بدون مرز

ادرس : Kaarlenkatu 15, Kallio district, Helsinki

شبكة جنيش ازاد و انجمن عدالت اجتماعي هلسينكي شما را هر چهارشنبه ساعت ٦ به همنشيني و صرف كاه دعوت ميكنند. اين كاه به تمامي مليت ها و تمام دوستداران ازادي و مخالف مرزها خوش امد ميگويد. ما بصورت گروهی دوستانه به امور مهاجرين رسيدگی ميكنيم

هدف ما از اين كاه ايجاد مكاني امن براي همه : كودكان، خانوم ها، اقايان و همجنسگرايان از هر نژاد و قوم است

ما نژادپرستی را تحمل نميكنيم

در اين مكان الكل ممنوع ميباشد

vapaaliikkuvuus.net

www.facebook.com/vapaaliikkuvuus

www.hso-ry.fi

نصيحة قانونية مجانية للأجانب كل يوم أربعا

هل تعرف كيفية الحصول على تصريح عمل في فنلندا؟ هل استلمت قرار سلبي او قرار رفض لمعاملة اللجوء الخاصة بك و هل انت خائف من الترحيل؟ هل انت غير متأكد من كيفية التقديم لتمديد اقامة الدراسة الطلابية؟ هل ترغب بمعرفة قوانين لم الشمل الفنلندية؟ هل تواجه صعوبة في مليء استمارات دائرة الهجرة؟

شبكة التنقل الحر توفر نصائح مجانية للاجانب كل يوم اربعا من الساعة ٧-٥ مساءا (17:00-19:00) في Kaarlenkatu15, Kallio, Helsinki. ساعة الاستشارة قد تطول حسب الضرورة. يمكنك القدوم مباشرة للاستشارة او يمكنك مراسلتنا مسبقا لحجز موعد استشارة على بريدنا الالكتروني vapaaliikkuuus@gmail.com. يمكننا تقديم افضل النصائح لك في حال جلب مستمسكات متعلقة بقضيتك.

اذا لم تستطع القدوم يوم الأربعاء، الرجاء الاتصال بنا لحجز موعد مقابلة على رقم الهاتف (0402410662). اذا لم يتم الرد عليك مباشرة سوف نعاود الاتصال بك في اقرب وقت ممكن.

يمكننا تقديم افضل النصائح لك في حال جلب مستمسكات متعلقة بقضيتك، اذا لم تستطع الحضور الى المقهى يوم الاربعاء، يرجى الاتصال لتحديد موعد للاستشارة. هدفنا هو تقديم نصيحة موثوقة مجانية ومواكبة للتغيرات في سياق قوانين الهجرة الفنلندية و معاملة الاجانب. هدفنا خصوصا هو نصيحة الاجانب بالتقديم للحصول على اقامات عمل لتجنب التحول الى مواطنين غير موثقين. عند الضرورة، يمكننا الاتصال بمحامي او ترتيب موعد مقابلة لك مع مستشار قانوني.

استشارتنا القانونية مجانية مزودة من قبل ناشطين في حقوق الهجرة. لا تربطنا اي صلة بمنظمة الهجرة او اي منظمات حكومية اخرى. الاصدقاء، الاقارب و الداعمين للمهاجرين مرحب بكم للسؤال و مناقشة اي مواضيع تتعلق بالهجرة. نحن لانستطيع البحث عن اماكن للسكن او عن وظائف، لكن يمكننا اعطاء نصائح للمساعدة في هذه المواضيع. لغة التواصل الرئيسية هي الانكليزية و الفنلندية. اذا قمت بأبلاغنا مسبقنا بالحاجة الى ترجمة، يمكننا توفير مترجم موثوق للعمل بصفة طوعية. كذلك يمكنك جلب مترجمك الخاص معك.

جميع النقاشات خلال الاستشارات القانونية هي سرية. لانقوم بمشاركة اي معلومات تتعلق حول محادثتنا خارج وقت الاستشارة الا اذا تم الحصول على الاذن بالمشاركة و تم الاتفاق على ذلك.

مشاوره رایگان برای پناهجویان در روزهای چهارشنبه

آیا می‌دانید چگونه در فنلاند مجوز کار می‌توان گرفت؟
جواب منفی گرفته‌اید و از بازگشت به کشور خود هراسان هستید؟
آیا می‌دانید که چگونه می‌توان ویزای تحصیلی دریافت کرد؟
آیا می‌دانید چگونه می‌توان فامیل خود را به فنلاند آورد؟
آیا پرکردن فرم‌های مربوط به اداره مهاجرت مشکل می‌باشد؟

شبکه جنبش آزاد در هر چهارشنبه از ساعت ۵ تا ۷ بعدازظهر برای خارجیها مشاوره رایگان دارد.

Kaarlenkatu 15, Kallio, Helsinki

در صورت نیاز، زمان مشاوره میتواند طولانیتر شود. شما می‌توانید مستقیماً به ما مراجعه کرده یا از طریق ایمیل

زیر ما را مطلع سازید:

vapaaliikkuvuus@gmail.com

با داشتن اسناد مربوط به مشکلاتان می‌توانید مشاوره بهتری بگیرید.

اگر امکان آمدن در روزهای چهارشنبه را ندارید، برای گرفتن وقت ملاقات در روزهای دیگر به این شماره تماس

بگیرید:

0402410662

یاری ما برای حس آزادی، اعتماد و به روز رسانی اطلاعات دیگران از آخرین قوانین مهاجرت می‌باشد.

هدف ما از کمک به پناهجویان برای دریافت اجازه اقامت و پیشگیری از زندگی بصورت غیرقانونی می‌باشد.

در صورت نیاز، ما می‌توانیم شما را با وکیلی برای مشاوره بیشتر در ارتباط کنیم.

مشاوره ما بر اساس حقوق مهاجرین و با کمک فعالین اجتماعی داوطلب بصورت مستقل از دولت و اداره مهاجرت

است. از دوستان علاقمند یا مرتبط به امور مهاجرت صمیمانه دعوت به همکاری می‌نماید. ما قادر به یافتن شغل یا

خانه برای شما نمی‌باشیم ولی می‌توانیم شما را راهنمایی کنیم.

زبانهای ممکن در هنگام مشاوره انگلیسی و فنلاندی است ولی امکان درخواست کمک از سایر اعضای گروه برای

سایر زبان ها می‌باشد، اگر شما ما را پیشاپیش مطلع سازید. اعضای گروه ترجمانان داوطلب ولی غیرحرفه‌ای می‌باشند.

و شما میتوانید با خود ترجمان (از دوستان خود) بیاورید.

تمام اطلاعات شما در مشاوره بصورت محرمانه نزد ما خواهد ماند و هرگز با کسی به اشتراک گذاشته نمی‌شود.

